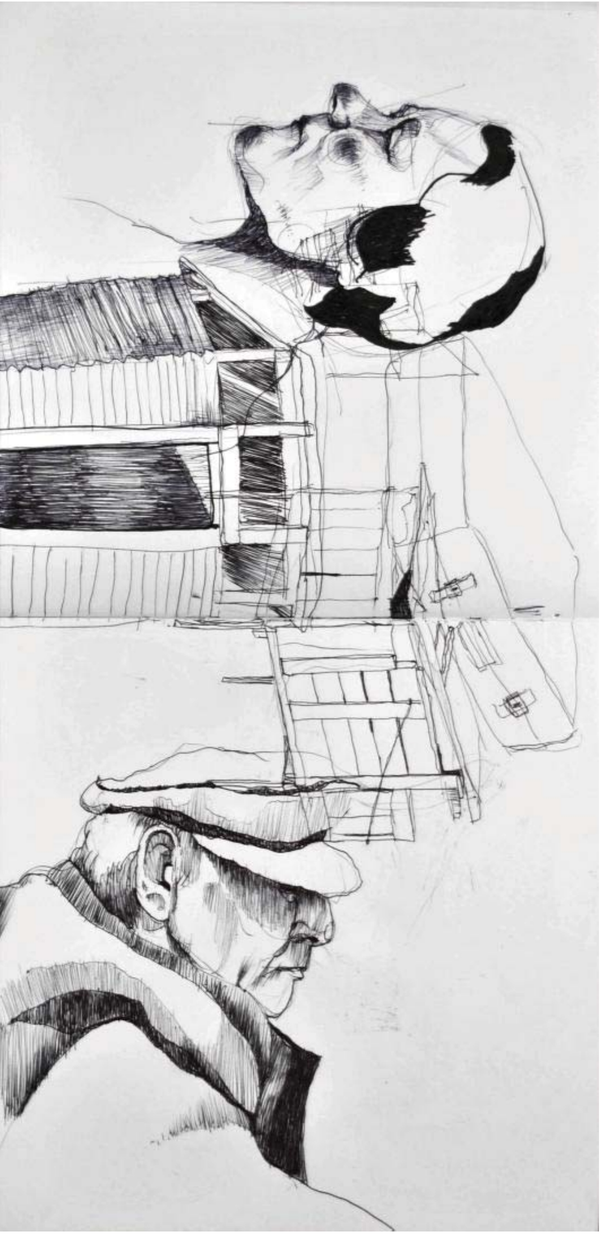
Παροξυσμός #14

Αγρίνιο, άνοιξη 2014.
Ελεύθερη συνεισφορά.

Σαχτζάτ, Παύλος, Αλέξης: σύμβολα της εποχής που ζούμε, σύμβολα της εποχής που έρχεται.

Αντί προλόγου

Σε τούτο το τεύχος, η θεματολογία του εντύπου επικεντρώνεται σε αυτές τις συνθήκες, που αν και αόρατες, αφανείς και κρυμμένες, κατευθύνουν την τροχιά που διασχίζουμε όλες και όλοι μας σε αυτό το βίαιο, ψυχρό και δολοφονικό σύστημα. Σε αυτό το τεύχος, λοιπόν, μιλάμε για την κρίση ως μια κρυφή κρίση των ταξικών και κοινωνικών σχέσεων. Μιλάμε για την εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστών, θεωρώντας την ως το μεγάλο άγνωστο Χ των καπιταλιστικών σχέσεων, την περιοχή της εργασίας που παραμένει συστηματικά απούσα από τις εθνικές στατιστικές. Για τον μύθο του υπερπληθυσμού που κρύβει από πίσω του ρατσιστικό μίσος για τους ανθρώπους του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου. Για τις βίαιες ιστορίες γυναικών που μένουν καλά κρυμμένες πίσω από αμπαρωμένες πόρτες και οδηγούν στην υποτίμησή τους, θεμελιώδης παράγοντας για την συσσώρευση του κεφαλαίου. Για τη μυστικοποίηση και τη λατρεία των εμπορευμάτων και την κρυμμένη εκμετάλλευση που ενσωματώνουν. Για τους κρυμμένους θησαυρούς των πλουσίων και το ολοφάνερο φιλανθρωπικό τους έργο. Για την αόρατη εργασία που παράγουμε κάθε μέρα στο διαδίκτυο.

Ωστόσο, μιλάμε και για τις κρυμμένες και αφανείς υλικές συνθήκες μέσα από τις οποίες μπορούμε να σπάσουμε τις καπιταλιστικές σχέσεις και να πάρει σάρκα και οστά η αταξική κοινωνία, μεταφέροντας την επανάσταση από ένα απροσδιόριστο μέλλον στο εδώ και το τώρα.

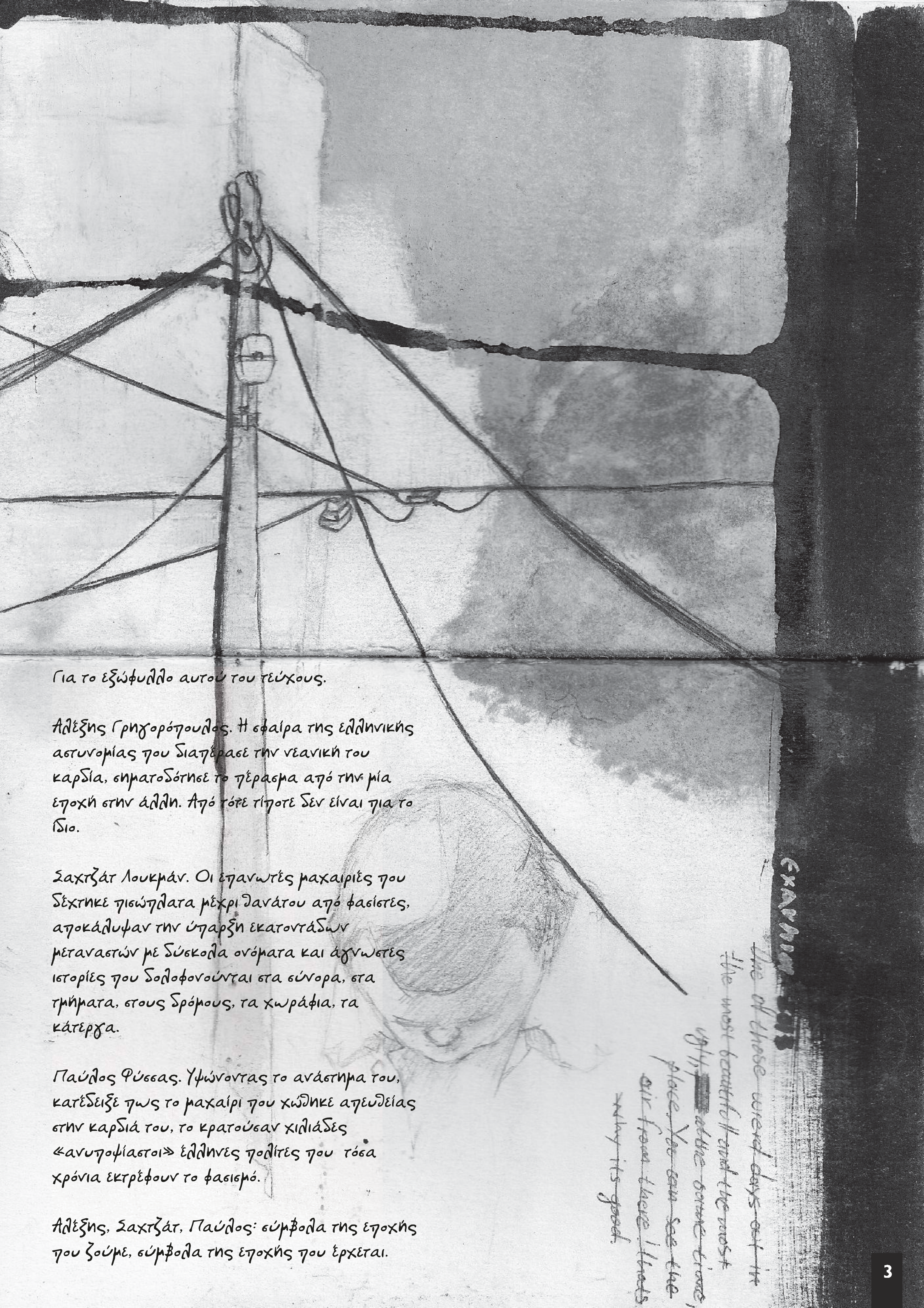
Ο **Παροξυσμός** είναι ένα έντυπο δρόμου που κυκλοφορεί από το 1998 στο Αγρίνιο, αποτελώντας κομμάτι μιας συνολικότερης στάσης και δραστηριότητας. Μοιράζεται χέρι με χέρι και χωρίς αντίτιμο, για να αποφευχθεί η διαμεσολάβηση τους χρήματος αλλά και η γενικότερη αναπαραγωγή των εμπορευματικών σχέσεων. Η κάλυψη των εξόδων της έκδοσης και της διακίνησης γίνεται με ελεύθερη συνεισφορά.

Το παρόν τεύχος τυπώθηκε τον Απρίλιο του 2014 σε 800 αντίτυπα. Στο Αγρίνιο μπορείτε να το βρείτε στην Κατάληψη Apertus (Καλυβίων 70) και στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις.

Το σκίτσο του εξωφύλλου είναι του okso81. Τα σκίτσα αυτής και της διπλανής σελίδας είναι του Βασίλη Σκάνδαλου. Οι φωτογραφίες από τα γκράφιτι και τα σκίτσα στις σελίδες 27 έως 29 είναι των okso81 και one86. Στο οπισθόφυλλο, απόσπασμα από το «Κρώξιμο σ' ένα σπουδαστήριο» (1980) του Νίκου Καρούζου.

Για επικοινωνία, σχόλια, παρατηρήσεις:
plousana@yahoo.gr
Το site του εντύπου είναι:
paroksismos.squat.gr
και υποστηρίζεται από τις κινηματικές υποδομές του squat.gr.

Περιεχόμενα

Για το εξώφυλλο αυτού του τεύχους.

Αλέξης Γρηγορόπουλος. Η σφαίρα της ελληνικής αστυνομίας που διαπέρασε την νεανική του καρδία, σηματοδότησε το πέρασμα από την μία εποχή στην άλλη. Από τότε τίποτε δεν είναι πια το ίδιο.

Σαχτζάτ Λουκμάν. Οι επανωτές μαχαιριές που δέχτηκε πισώπλατα μέχρι θανάτου από φασίστες, αποκάλυψαν την ύπαρξη εκατοντάδων μεταναστών με δύσκολα ονόματα και άγνωστες ιστορίες που δολοφονούνται στα σύνορα, στα τμήματα, στους δρόμους, τα χωράφια, τα κάτεργα.

Παύλος Φύσσας. Υψώνοντας το ανάστημα του, κατέδειξε πως το μαχαίρι που χώθηκε απευθείας στην καρδιά του, το κρατούσαν χιλιάδες «ανυποψίαστοι» έλληνες πολίτες που τόσα χρόνια εκτρέφουν το φασισμό.

Αλέξης, Σαχτζάτ, Παύλος: σύμβολα της εποχής που ζούμε, σύμβολα της εποχής που έρχεται.

Για την ενσωμάτωση της εργατικής τάξης

Occupy Wall Street και το κίνημα των «Αγανακτισμένων».

Μετά τη λεγόμενη «φούσκα των ακινήτων» και την κατάρρευση μεγάλων τραπεζικών ομίλων, εκατομμύρια πολίτες στις ΗΠΑ είδαν το βιοτικό τους επίπεδο να πέφτει κατακόρυφα, έχασαν τα σπίτια και τις δουλειές τους και στερήθηκαν την πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Έτσι αρχές φθινοπώρου του 2011 χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωναν καθημερινά με ειρηνικό τρόπο ενάντια στην φτώχεια, την ανεργία και τα μέτρα λιτότητας. Εκεί, λοιπόν, ξεκίνησε το κίνημα Occupy Wall Street. Το κεντρικό τους σύνθημα «Είμαστε το 99 τοις εκατό», αποτελεί αναφορά στο 1% των πλουσιότερων Αμερικανών που κατέχει το 40% του εθνικού πλούτου των ΗΠΑ. Το κίνημα Occupy Wall Street μοιάζει με το κίνημα των «Αγανακτισμένων» στον ελλαδικό χώρο, όπου χιλιάδες άνθρωποι άρχισαν να βγαίνουν στις πλατείες τον Μάιο του 2011, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν έχουν διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά και σημεία αναφοράς.

Η αποδοχή του καπιταλισμού ως μοναδικού τρόπου οργάνωσης από κομμάτι της εργατικής τάξης.

«Είμαστε το 99%». Είναι το κεντρικό και ίσως το πιο «πιασάρικο» σύνθημα του κινήματος του Occupy Wall Street. Κατά πόσο, όμως, αυτό το «99%» έχει κοινές επιδιώξεις; Σίγουρα έχει πολύ λιγότερες από το υπόλοιπο «1%» που ξέρει ακριβώς τι θέλει και πως να το πάρει, δηλαδή να αντλήσει -με την βία- όσο δυνατόν περισσότερο κέρδος μέσα από την εκμετάλλευση της εργασίας μας. Όμως, η πλειοψηφία του Occupy, όπως και το κίνημα των «Αγανακτισμένων» διαδήλωναν ειρηνικά κατά της κρίσης. Ωστόσο αυτό αρκεί; Και κατά πόσο αυτό είναι «πιασάρικο» για την οργάνωση και την όξυνση των κοινωνικών ταξικών αγώνων;

Κάθε επίκληση στην δημοκρατία είναι παντελώς ανώφελη γιατί αυτές τις μέρες το κεφάλαιο δεν έχει την πολυτέλεια να μοιράζει ψίχουλα στις «λαϊκές μάζες». Από αυτήν την άποψη, δεν είχε άδικο η Μάργκαρετ Θάτσερ όταν δήλωνε ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική», φυσικά για τον καπιταλισμό. Για εμάς τους «από τα κάτω», η «εναλλακτική» ή πιο απλά η ελπίδα, βρίσκεται μέσα στις σχέσεις που προκύπτουν ανάμεσά μας, όταν αυτές δε διαποτίζονται από την εξουσία και δεν διαμεσαλαβούνται από το χρήμα. Οι σχέσεις, λοιπόν, είναι το ζητούμενο. Οι σχέσεις, οι ιδέες που τις προτάσσουν και οι δομές που τις στηρίζουν. Θα μας έφτανε να φύγει το «1%» που απαιτεί το κίνημα Occupy, ή τα «λαμόγια οι πολιτικοί» που σιχτιρίζουν οι αγανακτισμένοι; Και αν έφευγαν μετά τί; Θα ήμασταν ευτυχισμένοι; Αν αύριο, για κάποιο λόγο, κατέρρεε ο καπιταλισμός μήπως τότε θα επικρατούσε μια αγριότητα διαφορετικής μορφής; Η διαδικτυακή κομμουνιστική επιθεώρηση InsurgentNotes.com αναφέρει για το Occupy:

«Έτσι ανάμεσα στους μυριάδες στόχους που προσέλκυσαν τα πυρά του κινήματος, ο "καπιταλισμός" ήταν σαν ένα ακόμη αντικείμενο στη λίστα με τα ψώνια του σούπερ-μάρκετ. Η ελάχιστη κατανόηση του τι είναι καπιταλισμός (και τι θα σήμαινε η πραγματική κατάργησή του) οδήγησε σε μια πληθώρα λαϊκίστικων συνθημάτων από το "καταργήστε το κρατικό τραπεζικό σύστημα" μέχρι το "φορολογήστε τους πλούσιους"».

Το ζήτημα λοιπόν είναι: ποιοί και ποιές είμαστε, τι θέλουμε και τι δεν θέλουμε.

** [Παρακάτω, όταν αναφερόμαστε στην «εργατική τάξη» εννοούμε τους διανοητικούς και χειρονακτικούς εργάτες, του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, τους ανέργους, τους πρώην εργάτες (συνταξιούχους), τις άμισθες εργάτριες (νοικοκυρές), τους μελλοντικούς εργάτες (μαθητές, φοιτητές) και τους εργάτες της γης.]*

Πόσοι και πόσες από το σύνολο της εργατικής τάξης δεν κάθονται κάθε μέρα με τις ώρες μπροστά στον υπολογιστή ή την τηλεόραση, δεν κατηγορούν τους ρομά ότι υποβαθμίζουν τον τόπο, δεν βρίζουν τους μετανάστες και τους προτρέπουν να γυρίσουν «από κει που ήρθαν», δεν πάνε εκκλησία κάθε Κυριακή με τα καλά τους, δεν δίνουν αποβολές στους μαθητές τους, δεν εκμεταλλεύονται τους συναδέλφους τους, δεν ξυλοφορτώνουν την γυναίκα τους, δεν είναι θαμώνες σε κωλόμπαρα και μπουρδέλα;

Δεν αρκεί μόνο να ξεσηκωθεί ο κόσμος, να διαμαρτυρηθεί αλλά να ανοίξει τα μάτια του και να δει κατάματα την πραγματικότητα του, να εξεγερθεί και να ανυψωθεί η συνειδητότητά του. Ο κόσμος πάντα αντιδρά. Ωστόσο, σημασία έχει ο δρόμος που επιλέγει ο καθένας και η καθεμία να διαβεί. Θα γίνει μέλος κάποιας επιτροπής κατοίκων που θα διώχνει τους μετανάστες από την γειτονία του; Θα πουλάει πρέζα και θα εκπορνεύει την κόρη του; Θα γίνει μέλος κάποιου κόμματος και θα εναποθέσει εκεί όλες του τις ελπίδες; Θα συμμετέχει σε λαϊκιστικά και φασιστικά κινήματα; Ή μήπως περιμένουμε πως όλοι θα συνεισφέρουμε στην οικοδόμηση μιας ειρηνικής και ελεύθερης κοινωνίας;

Η βάση των κοινωνικών σχέσεων μέσα στον καπιταλισμό είναι τέτοια που κλείνει τα ματιά στους ανθρώπους μπροστά στην ίδια την πραγματικότητα. Όσο και αν το ψάξει κανείς θεωρητικά, αυτή η αποδοχή του καπιταλισμού από μεγάλο κομμάτι του κόσμου της εργασίας, δεν μπορεί παρά να οφείλεται σε μεγάλο μέρος στην δύναμη της συνήθειας. Μια συνήθεια που ωθεί μεγάλο μέρος της εργατικής τάξης, όχι μόνο να υποτάσσεται στον υπάρχον σύστημα. αλλά και να το αναπαράγει. Μία συνήθεια, ένας σιωπηλός καταναγκασμός, που προκύπτει από την αποξένωση, το φετιχισμό του εμπορεύματος και το διαμεσολαβητικό ρόλο του κράτους. Ας τα δούμε λίγο πιο αναλυτικά.

Αποξένωση και φετιχισμός του εμπορεύματος.

Η αποξένωση (ή αλλιώς αλλοτρίωση) έχει στον πυρήνα της έννοιας της την λέξη «απομάκρυνση». Όταν γίνεται λόγος για αποξένωση, αυτό σημαίνει πως κάτι που μας ανήκει μετατρέπεται σε κάτι ξένο, αλλότριο και εχθρικό προς εμάς. Για να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε κάτι ξένο και εχθρικό προς εμάς, σημαίνει πως πάνω στην πράξη της παραγωγής είμαστε αποξενωμένοι από τον ίδιο μας τον εαυτό. Με λίγα λόγια ως εργάτες, χειρονακτικοί ή διανοητικοί, είμαστε αποξενωμένοι από τα μέσα παραγωγής, από τα προϊόντα που παράγουμε ή τις υπηρεσίες που παρέχουμε, από την εργασία την ίδια. Η αποξένωση μας από την ίδια μας την δραστηριότητα, είναι αποξένωση από τον ίδιο μας τον εαυτό: οι ίδιοι παράγουμε ενεργά την αποξένωση από τον εαυτό μας. Τελικά η αποξένωση είναι η παραγωγή του σακατέματός μας, η στέρηση από τον εαυτό μας της ίδια μας της ανθρωπιάς: ο καθένας μας αποξενώνεται από τους άλλους και όλοι είμαστε αποξενωμένοι από την ίδια την ανθρώπινη ουσία.

Την παραπάνω έννοια της αποξένωσης μπορούμε να την συναντήσουμε σε όλες τις ανελεύθερες περιόδους της ανθρωπότητας. Στον καπιταλισμό, με την εμπορευματική παραγωγή, η έννοια της αποξένωσης διευρύνεται: εδώ τα εμπορεύματα επισκιάζουν τις σχέσεις μας, κυριαρχούν σε αυτές και τελικά τα εμπορεύματα (τα πράγματα) κυριαρχούν πάνω μας και εμείς υποτασσόμαστε σε αυτά. Αποτέλεσμα; Αντιλαμβανόμαστε την ύπαρξη μας από τη σκοπιά του εμπορεύματος (πραγμοποιηση). Κάποια στιγμή τα εμπορεύματα αποκτούν την δική τους ζωή, αποκτούν χαρακτηριστικά που δεν οφείλονται σε αυτά τα ίδια, κάτι που μας κάνει να τα λατρεύουμε. Και αυτό ισχύει για το σύνολο των πραγμάτων από την στιγμή που αποκτούν την ιδιότητα του εμπορεύματος. Μόλις κάποιο αντικείμενο προσλάβει τον χαρακτήρα του εμπορεύματος «γεννοβόλα φαντασιοπληξίες, πιο θαυμαστές ακόμα και αν άρχιζε να χορεύει στα καλά καθούμενα». Αυτή η ιδιότητα, εκφράζει τον φετιχισμό των εμπορευμάτων, δηλαδή να αντιμετωπίζουμε αυτό που «φαίνεται» και όχι την «ουσία». Ο φετιχισμός δεν περιορίζεται μόνο στην παραγωγή αλλά επεκτείνεται ίσως ακόμα με μεγαλύτερη ένταση και στο πεδίο της κατανάλωσης με την μορφή της λατρείας στα καταναλωτικά αγαθά. Άλλωστε, αυτή η κυριαρχία του «Φαίνεσθαι» απέναντι στο «Είναι», που χαρακτηρίζει της καπιταλιστικές κοινωνίες, αποτελεί συνέπεια αυτής τη λατρείας.

Όλα τα παραπάνω σηματοδοτούν την στρέβλωση της πραγματικότητας, την απόκρυψη του πραγματικού της χαρακτήρα και οδηγούν στην απανθρωποποίηση το σύνολο της κοινωνίας, πλήττοντας και το 1% και το 99%, με την εργατική τάξη να βρίσκεται στην ας πούμε- «προνομιούχα» θέση να μπορεί να αντιληφτεί αυτού του είδους την αποξένωση σαν καθημερινή δυστυχία ή μιζέρια, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι συλλαμβάνει άμεσα και αυθόρμητα την αποξένωση. Η πώληση της εργατικής δύναμης σαν εμπόρευμα, η καταναγκαστική εργασία, η άμισθη εργασία, η σύγχρονη δουλεία, η ένταξη στο αυστηρό καταμερισμό εργασίας, γενικότερα η σπατάλη της ζωής για την επιβίωση, και όλες οι λειτουργίες της καθημερινής ζωής που εντάσσονται στο καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, βιώνονται σαν φυσικά φαινόμενα, σαν λογικά γεγονότα, δίχως να γίνεται αισθητή η απουσία της «ουσίας του ανθρώπου».

Παράλληλα, όλες οι ψευδαισθήσεις και τα «θαύματα» των ειδώλων των εμπορευμάτων, οδηγεί τους εκμεταλλευόμενους να απομαγευτούν από μαγεία του φυσικού και ζωικού βασιλείου και στη συνέχεια να μαγευτούν από τον φανταχτερό κόσμο των εμπορευμάτων. Ας δούμε, για παράδειγμα, πως τα tablets και οι λειτουργίες τους μαγεύουν τους χρήστες τους και πως τους αποκόβουν από το περιβάλλον στο οποίο βρίσκονται. Η απόδοση στα εμπορεύματα μιας αυθύπαρκτης αξίας που δεν συνδέεται με την ανθρώπινη εργασία (πχ που, πως και ποιοι έφτιαξαν τα tablets), έχει ως συνέπεια να κρύβεται ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας των καπιταλιστικών σχέσεων και συνεπώς να μην διαφαίνεται ως λύση η προοπτική της ανατροπής τους. Έτσι λοιπόν είμαστε εδώ, ο καθένας χώρια και απομακρυσμένος από τον ίδιο του τον εαυτό, με τα εμπορεύματα να μεσολαβούν ανάμεσα μας και τον καπιταλισμό να μας κάνει κουμάντο.

Το κράτος ως διαμεσολαβητής.

Οι κοινωνικές σχέσεις μεσολαβούνται από το κράτος, που έρχεται να επικυρώσει την κυριαρχία του κεφαλαίου στις ζωές μας. Μέσα στη στρέβλωση και τον κατακερματισμό που επικρατεί στην κοινωνία, το κράτος παρουσιάζεται σαν ένα

ενοποιητικό στοιχείο απέναντι σε μια κοινωνία απομονωμένων ατόμων, μοναδικού εγγυητή της κοινωνικής ειρήνης. Στη συνείδηση της κοινωνίας μόνο το κράτος μπορεί να ασκήσει ορισμένες λειτουργίες αναγκαίες για την ύπαρξη της κοινωνικής ζωής. Το κράτος είναι ταξικό όργανο, άλλα παρουσιάζεται σαν δήθεν ουδέτερο στοιχείο, αποκρύπτοντας την πραγματική του υπηρεσία: την διασφάλιση της κυριαρχίας του κεφαλαίου και των εκφραστών του πάνω στις ζωές μας. Και αυτό φαίνεται ξεκάθαρα σε περιόδους κρίσης, σαν κι αυτή που διανύουμε. Όταν το κεφάλαιο κινδυνεύει το κράτος, αποσύρεται από τις κοινωνικές του λειτουργίες, συρρικνώνει τις κοινωνικές παροχές και το κενό που ανοίγεται έρχεται να το καλύψει το κεφάλαιο με τις ιδιωτικές πρωτοβουλίες. Όσο για το εκλογικό δικαίωμα, διαμορφώνει μια ψευδαίσθηση ισότητας και ελευθερίας, που συσκοτίζει τον ταξικό του χαρακτήρα.

Το Κράτος λοιπόν, δεν βρίσκεται κάπου μακριά και αόριστα, δεν είναι ένας σκοτεινός καλά φυλασσόμενος πύργος σε ένα βουνό, που μια Μεγάλη Νύχτα μπορούμε εύκολα να το γκρεμίσουμε. Όχι, το Κράτος βρίσκεται συνέχεια δίπλα μας, μας ακολουθεί σε κάθε δραστηριότητα, μεσολαβεί στις κοινωνικές σχέσεις. Από την στιγμή που γεννιόμαστε, δηλωνόμαστε στο Ληξιαρχείο και εκεί μπαίνει η σφραγίδα του κράτους πάνω μας. Για να αναγνωριστεί η σχέση δυο ανθρώπων θα πρέπει να μπει η σφραγίδα του κράτους μέσω της διαδικασίας του γάμου. Μεταξύ εργαζόμενου και αφεντικού, μπαίνει η σφραγίδα του κράτους όπου και επισημοποιεί την εκμετάλλευση. Μεταξύ εμπόρου και αγοραστή υπάρχει η σφραγίδα του κράτους. Το ίδιο και μεταξύ δασκάλου και μαθητή, γονέα και παιδιού, αγρότη και γης, οδηγού και αυτοκίνητου, υπαλλήλου και μισθού, γείτονα και γειτόνισσας, κατοίκου και σπιτιού.... Και όμως αυτό που προσδιορίζει τις κοινωνικές σχέσεις κρύβεται πίσω από το κράτος: είναι η υποταγή της κάθε μας δραστηριότητας στις επιταγές των εμπορευμάτων και ότι σε ότι συσχετίζεται με αυτά (άξια, χρήμα, κέρδος, εκμετάλλευση). Και έτσι το θέμα ξαναπάει στις σχέσεις...

Οι σχέσεις κοινωνικής συνεργασίας και η αλληλεγγύη ως βάση της επανάστασης.

Στην αρχή του κειμένου φέραμε ως παράδειγμα το κίνημα Occupy, το οποίο πάρα τις αδυναμίες και τις αντιφάσεις του που αναφέραμε, ανέδειξε και κάτι άλλο: μια δημιουργικότητα σε σχέση με την οικοδόμηση νέων κοινωνικών σχέσεων και νέων περιεχομένων. Σε αντιστοιχία στον ελλαδικό χώρο, μετά το κίνημα των πλατειών, κάποιοι αγώνες άνοιξαν κοινωνικά με τις συνελεύσεις γειτονιών και τις πρωτοβουλίες κατοίκων σε πολλές πόλεις, δίνοντας δυνατότητες νέων ανοιχτών τρόπων οργάνωσης και την ύφανση νέων κοινωνικών σχέσεων. Και πόσα ακόμα θα μπορούσαν να ειπωθούν διεθνώς για την Αραβική Άνοιξη, τους σκληρούς εργατικούς αγώνες στην Ασία, τα φοιτητικά κινήματα στη Χιλή, τον Καναδά, τις ταραχές στην Ισπανία και τη Μ. Βρετανία.

Η ζωή πέρα (ή ενάντια) από τον καπιταλισμό φυτρώνει όταν το χρήμα, αυτό το απόλυτο εμπόρευμα των εμπορευμάτων, παραμερίζεται για να μιλήσει η κοινότητα. Και όχι κάπου ξεκομμένα, αλλά μέσα από την εμπειρία του κοινού αγώνα, στην ανάπτυξη ανθρώπινων σχέσεων που διαφέρουν ποιοτικά από τις κοινωνικές σχέσεις μέσα στο καπιταλισμό. Καθημερινά υπάρχουν ενδείξεις, ότι για όσους και όσες συμμετέχουν σε κοινωνικούς αγώνες, το πιο σημαντικό αποτέλεσμα του αγώνα δεν είναι η ικανοποίηση των άμεσων αιτημάτων, αλλά η ανάπτυξη μιας κοινότητας που χαρακτηρίζεται από την αντίθεσή της στις καθημερινές καπιταλιστικές μορφές κοινωνικών σχέσεων.

Ο καπιταλισμός δεν επιφέρει μόνο φυσική εξαθλίωση στους ανθρώπους, αλλά, επιπλέον βάζει τα εμπορεύματα τα πράγματα-πιο ψηλά από τον άνθρωπο, διαλύοντας τις κοινωνικές σχέσεις και ενσωματώνοντας την εργατική τάξη. Αν αυτό όμως το κατάφερνε ολοκληρωτικά δεν θα βρίσκονταν τώρα σε κρίση. Συνεπώς κάτι ενυπάρχει μέσα στην καπιταλιστική μηχανή που την μπλοκάρει. Υπάρχει και μια βάση για μια διαφορετική μορφή κοινωνικής οργάνωσης, η οποία δεν στηρίζεται στον καπιταλισμό, αλλά στη κοινωνική συνεργασία, την κοινοκτημοσύνη, την αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια... Αυτή η βάση ακολουθεί την ανθρωπότητα σε όλα τα στάδια της εξέλιξης της. Είναι πανταχού παρούσα -άλλοτε ισχυρή και άλλοτε αδύναμη- και είναι αυτή που έρχεται σε αντίθεση με την καπιταλιστική μορφή οργάνωσης. Είναι αυτές οι κρυμμένες, αφανείς υλικές συνθήκες μέσα από τις οποίες μπορούμε να σπάσουμε τις καπιταλιστικές σχέσεις και να πάρει σάρκα και οστά η αταξική κοινωνία, χωρίς να στηριζόμαστε στην κατάληψη κανενός κράτους ή καμίας εξουσίας. Διότι

«αν στην κοινωνία έτσι όπως είναι σήμερα δεν βρίσκαμε κρυμμένους τους υλικούς όρους παραγωγής και τις αντίστοιχες ανταλλακτικές σχέσεις που αποτελούν την προϋπόθεση για μια αταξική κοινωνία, τότε όλες οι απόπειρες για ανατροπή θα ήταν δονκιχωτισμός» (Μαρξ, Κ. 1858. *Grundrisse*. Στοχαστής. Τ. Ά. Σελ.111).

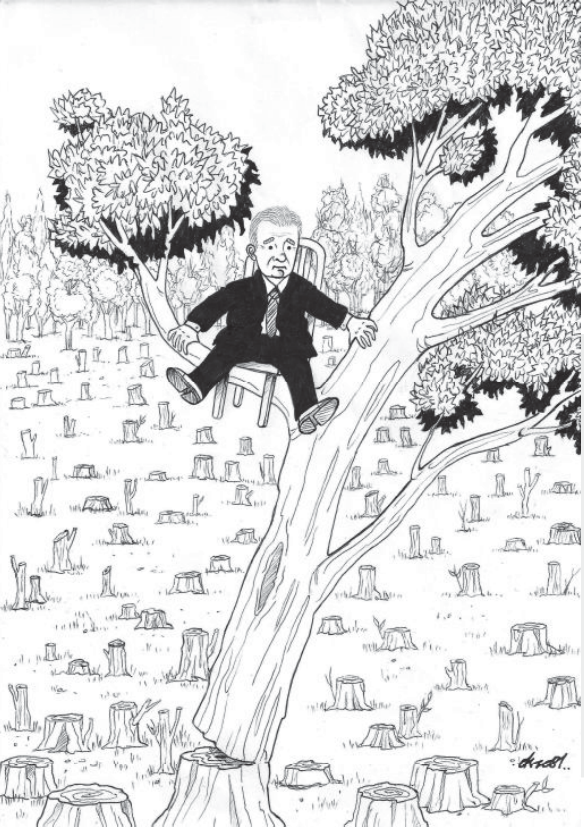
Οι σχέσεις κοινωνικής συνεργασίας, οι δομές αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης που αυτές παράγουν, μεταφέρουν την επανάσταση από ένα απροσδιόριστο μέλλον στο εδώ και τώρα. Η σημερινή συγκύρια της κρίσης αποτελεί μια πρόκληση για την κοινωνική χειραφέτηση και μια καλή ευκαιρία για να αναδυθούν κοινωνικές σχέσεις σε μια διαφορετική βάση χωρίς εξουσία και χρήμα. Με τις ενεργές και αποφασιστικές κοινότητες αγώνα να διαδραματίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο προς αυτήν την κατεύθυνση.

Μέσα στην καπιταλιστική βαρβαρότητα που επεκτείνεται και βαθαίνει να ανοίξουμε τον δρόμο για μια αταξική κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αλληλοβοήθειας και κοινοκτημοσύνης.

Να ανοίξουμε τον δρόμο μέχρι τον κομμουνισμό και την αναρχία.

* *Σκίτσα: Guy Denning, ακτιβιστής του κινήματος Occupy.*

Για το Παπαστράτειο Δημοτικό Πάρκο Αγρινίου

Από τα τέλη Αυγούστου του 2013 μέχρι και σήμερα ο αγώνας για την υπεράσπιση του δημοτικού πάρκου Αγρινίου συνεχίζεται. Μέσω της Ανοιχτής Συνέλευσης για την Προστασία και Αναζωογόνηση του Πάρκου Αγρινίου, ένα κομμάτι της τοπικής κοινωνίας, όλο αυτό τον διάστημα, έχει καταθέσει έργο και έχει δώσει αγώνες για να αποτραπεί η λεηλασία-«ανάπλαση» του Πάρκου. Μέσα από καθημερινή παρουσία στο χώρου του πάρκου, το σταμάτημα των μπουλντόζων, παρεμβάσεις στα δημοτικά συμβούλια, με εκδηλώσεις και συζητήσεις, αλλά παράλληλα και με νομικές διεκδικήσεις, υπερασπίζεται το πάρκο, τόσο ως χώρο πρασίνου, αλλά και ως δημόσιο χώρο, έναν από τους τελευταίους που έχουν απομείνει σε μια πόλη που το τσιμέντο καταβροχθίζει το χώμα και το πράσινο και η κερδοφορία ρημάζει την δημόσια σφαίρα. Παρακάτω παραθέτουμε απόσπασμα από το πρώτο κείμενο της Συνέλευσης, καθώς και ένα κείμενο του Γεωπόνου Δημήτρη Γερονίκου.

Να παλέψουμε για το αυτονόητο: Τον τελευταίο πνεύμονα πράσινου της πόλης μας!

Την Τρίτη 20 Αυγούστου εργάτες, μηχανικοί του δήμου και μπουλντόζες έβαλαν μπρος την εντολή της Δημοτικής Αρχής για «ανάπλαση» του Δημοτικού Πάρκου Αγρινίου. Πόρτες σφραγίστηκαν με λουκέτα και άρχισε να σπάζεται μέρος από το κράσπεδο. Από την πρώτη μέρα πολίτες εμπόδισαν τις εργασίες σταματώντας τις μπουλντόζες ενώ «άνοιξαν» ξανά τις πόρτες του πάρκου, ώστε η πρόσβαση να είναι δυνατή σε όλους τους πολίτες. Την Δευτέρα 26 Αυγούστου εργολάβος, εργάτες και μηχανικοί εμφανίστηκαν στο πάρκο μαζί με όλη την τοπική αστυνομική δύναμη καθώς και διμοιρίες από Πάτρα. Το έργο, από την μεριά τους, έπρεπε με κάθε μέσο να συνεχιστεί.

Η στοχοποίηση του τελευταίου πνεύμονα μιας ήδη τσιμεντοποιημένης πόλης γίνεται εδώ και πολύ καιρό. Πρόκειται στην ουσία για ένα «φιλέτο» μίζας για Δήμο και εργολάβους, που πρέπει άμεσα να απορροφηθεί και το μοναδικό σχέδιο του Δήμου για τον προϋπολογισμό έργου για τις επόμενες εκλογές. Σε αυτούς τους καιρούς φτωχοποίησης της τοπικής κοινωνίας, η λεηλασία του Πάρκου φαντάζει σαν κακόγουστο αστείο εις βάρος των πολιτών και του περιβάλλοντος.

Αναμφίβολα, η ανάπλαση του πάρκου θα αποτελέσει ένα περιβαλλοντικό έγκλημα για την πόλη μας. Στο χώρο που τόσο χρόνια εσωκλείεται από την πέτρινη μάντρα, που οι δημοτικές αρχές θέλουν να ρίξουν, έχει δημιουργηθεί εδώ και 80 περίπου χρόνια ένα οικοσύστημα. Αυτό το οικοσύστημα περιλαμβάνει δέντρα (κάποια από αυτά μεγάλης ηλικίας και ύψους), ποώδη βλάστηση αλλά και πανίδα, όπως τα σκιουράκια που οι επισκέπτες μπορούν να βρουν σε αυτό. Το οικοσύστημα αυτό δημιουργήθηκε μέσα στο χρόνο και έχει πάρει τη σημερινή του μορφή.

Οι παρεμβάσεις, που σχεδιάζονται να γίνουν με την ανάπλαση, αποτελούν μια πολύ βίαιη παρέμβαση σε αυτό το οικοσύστημα βάζοντας σε κίνδυνο τη βιωσιμότητά του. Οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις όπως η άνοδος θερμοκρασίας κατά τους καλοκαιρινούς μήνες δε θα περιοριστούν μόνο στη γύρω περιοχή από το πάρκο αλλά θα επηρεάσουν όλη την πόλη αφού το πάρκο αποτελεί πηγή δροσισμού και είναι ο μοναδικός πνεύμονα πρασίνου και οξυγόνου της πόλης.

Από την πρώτη στιγμή που ανακοινώθηκε η «ανάπλαση», οι δημοτικές αρχές επέλεξαν την συσκότιση μη δημοσιεύοντας τα τοπογραφικά και τη μακέτα. Μετά από τόσο καιρό μαθαίνουμε ότι το έργο απαλλάχτηκε περιβαλλοντικής μελέτης ,κάτι που δε ξέρουμε πόσο νόμιμο είναι. Ακόμα οι δημοτικές αρχές εξαφάνισαν από τα τοπογραφικά σχέδια γύρω στα 921 δέντρα (πάνω από τα μισά που υπάρχουν) με στόχο την παράνομη υλοτομία τους. Ενώ ακόμα μας υπόσχονται 32 στρέμματα γκαζόν που δεν προσφέρει τίποτα στο μικροκλίμα της περιοχής αλλά αντιθέτως χρειάζεται αρκετή ποσότητα νερού.

Η οικονομία τη αγοράς θέλει να αποικίσει τα πάντα. Οι δημόσιοι χώροι πρέπει να εμπορευματοποιηθούν για να διατηρηθεί η κερδοφορία του κεφαλαίου. Η ανάπλαση του Πάρκου δεν αποτελεί εξαίρεση. Είναι φυσική προέκταση τη αντίληψης που θέλει τους δημόσιους χώρους αποστειρωμένους και παραδομένους στις προσταγές της κερδοφορίας.

Με την εν λόγω ανάπλαση δεν θα ανοίγει το πάρκο στην πόλη. Αντίθετα το αστικό τοπίο και η τσιμεντοποίηση εισβάλουν στο χώρο του Πάρκου. Τη στιγμή που τα πάντα γύρω μας καταρρέουν, επιχειρείται η καταστροφή ενός χώρου συνάντησης, ξεκούρασης, και αναψυχής για την τοπική κοινωνία της πόλης. Ενός χώρου, που εδώ και έναν αιώνα περίπου, αποτελεί το μεγάλο πνεύμονα της πόλης, που εκτός από περιβαλλοντολογική αξία, έχει και εξαίσια κοινωνική, ιστορική και πολιτισμική βαρύτητα.

Όμως το Πάρκο, ως δημόσιος χώρος, είναι και τόπος λήψης αποφάσεων για την τοπική κοινωνία. Όλοι και όλες έχουμε ευθύνη για την εξέλιξη και το μέλλον του, εδώ και τώρα. Εμείς οι κάτοικοι του Αγρινίου είναι η ώρα να θέσουμε τους όρους του αγώνα ενάντια στη λεηλασία του πάρκου. Μέσω τις ανοιχτής συνέλευσης με συλλογικές και ισότιμες διαδικασίες καλούμε όλους τους Αγρινιώτες να κάνουμε πραγματικότητα την ενεργή συμμετοχή στα δημόσια θέματα της πόλης. Σκοπός μας είναι η αναζωογόνηση του Πάρκου και η αποτροπή της λεηλασίας του.

Αύγουστος 2013
Ανοιχτή Συνέλευση για την Προστασία και την Αναζωογόνηση του Δημοτικού Πάρκου

Πανό από παρέμβαση στα εγκαίνια της δημοτικής πινακοθήκης Αγρινίου στις 10/12/13.

Περιβαλλοντικό έγκλημα στο Παπαστράτειο Δημοτικό Πάρκο Αγρινίου

Ζούμε τα χρόνια του νεοελληνικού υπαρκτού σουρεαλισμού.
Το Παπαστράτειο Δημοτικό Πάρκο Αγρινίου εκτείνεται σε 54 στρέμματα γης και είναι ο μεγαλύτερος δημόσιος ελεύθερος χώρος περιβαλλοντολογικής παιδείας, άθλησης, ξεκούρασης και ψυχαγωγίας της πόλης.

Πρόκειται για ένα ζωντανό οικοσύστημα με ιδιαίτερη βιοποικιλότητα που επηρεάζεται από ποικίλους παράγοντες. Ουσιαστικά είναι μία υποδομή πρασίνου με δενδροστοιχίες και όχι μόνον, καθώς αποτελεί δεξαμενή φυτογενετικού υλικού και δημόσια περιουσία με διαρκή βιώσιμη παραγωγή σε βάθος χρόνου. Είναι στοιχείο πολιτισμού το οποίο με κατάλληλη διαχείριση μπορεί να προσφέρει δυνατότητες οικονομικής ανασυγκρότησης για μία ολόκληρη περιοχή.

Η φυτολογική σύνθεση του συγκεκριμένου πάρκου σε αρμονία με στοιχεία ευρωπαϊκών σχολών κηποτεχνίας, δημιουργούν τις συνθήκες ώστε το εν λόγω πάρκο να αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους ιστορικούς κήπους στη δυτική Ελλάδα.

Από τις 20 Αυγούστου 2013 εργάτες, μηχανικοί και δικηγόροι του δήμου μαζί με τις μπουλντόζες των εργολάβων ξεκίνησαν να εφαρμόζουν την εντολή της δημοτικής αρχής για «ανάπλαση» του Πάρκου με μία έξαρση αυταρχισμού, επιστημονικής ανεπάρκειας και αντιδραστικής ιδιοτέλειας. Το Αγρίνιο μία πόλη όπου η ανθρωπιστική κρίση είναι ορατή δια γυμνού οφθαλμού, στροβιλίζεται έκτοτε στις φρενήρεις εικόνες που προσφέρει απλόχερα το έργο της «ανάπλασης» του Παπαστράτειου Δημοτικού Πάρκου.

Την εποχή εκείνη αμέσως δραστηριοποιήθηκαν συνειδητοποιημένοι κι ενεργά σκεπτόμενοι πολίτες που αντιστέκονται στα σχέδια του δήμου. Δημιουργήθηκε η Ανοιχτή Συνέλευση για την Προστασία και Αναζωογόνηση του Πάρκου, η οποία προσπάθησε να γνωστοποιήσει το μέγεθος και τις παρενέργειες του έργου «ανάπλασης» στις ζωές των Αγρινιωτών. Τα τελευταία χρόνια στο Αγρίνιο έχει προκύψει κίνημα ανθρώπων που θέλουν την ουσιαστική αναβάθμιση του πάρκου, φυσικά διαφωνώντας με τους όρους καταστροφής που θέτει η υφιστάμενη δημοτική αρχή.

Στο όνομα της έκτακτης ανάγκης που ζει η χώρα, ορισμένοι με θέσεις εξουσίας, έχουν αναγάγει τη σκοπιμότητα σε κοινή λογική και θέλουν να θέσουν σε εφαρμογή

Η «μεταφύτευση» στα Τριαντέικα.

μηχανισμούς με τους οποίους φροντίζουν να αποτρέψουν ή να ελέγξουν τις συμπεριφορές των άλλων στο χώρο, εφόσον οι τελευταίοι δεν ακολουθούν τα ήθη και τα έθιμα του «πολίτη καταναλωτή». Αυτό επιδιώκουν να το καταφέρουν με την ιδιωτικοποίηση των ελεύθερων χώρων και την αγοραία εμπορευματοποίηση τους.

Στις 5 Σεπτεμβρίου ξεκίνησε η καταστροφή των εγκαταστάσεων της φυτωριακής - θερμοκηπιακής υποδομής του Πάρκου και το ξερίζωμα των δένδρων του Πάρκου που είχαν την ατυχία να φύονται εντός του περιφραγμένου χώρου, τον οποίο ο Δήμος Αγρινίου χρησιμοποιούσε ως φυτώριο. Λίγες ημέρες πριν στις 13 Αυγούστου 2013 αναλυτικά στην έκταση του φυτωρίου είχαν καταγραφεί από τον κ. Θεοχάρη Ζάγκα (δευθυντή εργαστηρίου Δασοκομίας της Σχολής Δασολογίας και Φυσικού Περιβάλλοντος του Α.Π.Θ.), 92 δένδρα ηλικίας 10-60 ετών. Τα τοπογραφικά σχέδια της μελέτης «ανάπλασης» του δήμου Αγρινίου εμφάνιζαν στο χώρο αυτό μηδενικό αριθμό δένδρων!

Η συγκεκριμένη «ανάπλαση» είναι μία χαρακτηριστική περίπτωση σύμφωνα με τον γεωπόνο Δημήτρη Παπαδήμα1 όπου «…οι υπεύθυνοι των έργων, για να προσπεράσουν τη δικαιολογημένη αγανάκτηση των πολιτών λόγω βαναυσοτήτων σε βάρος των δένδρων, διαρρέουν την πληροφορία ότι τα μαλλιοτραβηγμένα δένδρα δεν καταστρέφονται αλλά αντίθετα "μεταφυτεύονται" σε "καλύτερες" συνθήκες ή μεταφέρονται σε Δημοτικά ή Ιδιωτικά φυτώρια για φύλαξη και εντατική συντήρηση επαναφοράς των φυσιολογικών λειτουργιών τους. Κάτι τέτοιο θα είχε βάση αν η μετακίνηση αυτή γινόταν σύμφωνα με τους μεταφυτευτικούς κανόνες».

Στο έργο της "ανάπλασης" αποτυπώνονται σε με εικόνες τα κατορθώματα της κορυφαίας καθοδήγησης του επικεφαλής του Δήμου Αγρινίου σε συνεργασία με τις έμπειρες "πινελιές" των δημοτικών του υπαλλήλων, καθώς σε πλήρη αρμονία δημιουργούν ένα εκρηκτικό τοπίο που υπόσχεται δυναμική ανάγνωση της δραματικής σύγκρουσης του ανθρώπου με το πεπρωμένο του. Σε ρόλο σολίστ ο εργολάβος, μας προσφέρει την ευκαιρία να απολαύσουμε «σε πρώτο πλάνο» τον τραχύ, άξεστο ήχο των κατορθωμάτων της τσάπας του.
Είναι γνωστό στη νεοελληνική πραγματικότητα πολλές φορές όπως χρησιμοποιούνται τα ευρωπαϊκά χρήματα προκαλούν την αποδόμηση και την καταστροφή υπαρχόντων πράσινων υποδομών προς όφελος και πλουτισμό όσων τα διαχειρίζονται ενάντια στο δημόσιο συμφέρον. Βέβαια όταν γίνεται λόγος για πράσινο είναι ανάγκη πλέον να διευκρινίζεται πως εννοείται το πραγματικό, το φυτικό, το ζωντανό κι όχι αυτό της έκφρασης «πιο παράξενο κι από πράσινο όνειδος».
Στις 5 Μαρτίου 2014 εκδικάστηκε η αίτηση ακυρώσεως στο Συμβούλιο της Επικρατείας, Αγρινιωτών πολιτών κατά της επιχειρούμενης καταστροφικής ανάπλασης κι αναμένεται η τελική απόφαση. Όλους αυτούς τους μήνες ο αγώνας των πολιτών συνεχίζεται δυναμικά μέχρι την τελική νίκη, μέχρι την αποκατάσταση της λειτουργίας του πάρκου.
Ωστόσο το δίκαιο μεταξύ των γενεών συνεχίζει να αποτελεί ένα ερώτημα, με υπαρξιακές διαστάσεις για τη βιωσιμότητα της πόλης του Αγρινίου, που παραμένει αναπάντητο.

Κείμενο - Φωτογραφίες:
Δημήτρης Γερονίκος
Γεωπόνος Γ.Π.Α./M.Sc - enterioni.blogspot.com

Πηγή:
1. *Επιστημονική άποψη για τις αναπλάσεις πάρκων και η περίπτωση του Παπαστρατείου Δημοτικού Πάρκου Αγρινίου.* Ανάκληση από http://parkoagriniou.wordpress.com/2014/03/10/epistimoniki-apopsi-2/

* υπερκατανάλωση * υπερπληθυσμός

Τα τελευταία χρόνια, βιώνουμε μια άνευ προηγουμένου οικολογική κρίση, όπου χέρι-χέρι με την κρίση του κεφαλαίου, θα οδηγήσει την ζωή στον πλανήτη σε αδιέξοδο, αν δεν δοθεί μια ριζική αλλαγή στον τρόπο με τον όποιο είναι οργανωμένη αυτή η κοινωνία. Οι επιστημονικοί κλάδοι που ασχολούνται με το περιβάλλον και την ρύπανση, αυξάνονται και πληθαίνουν, όντας πεδία που συγκεντρώνουν το ενδιαφέρον των νέων. Στα εκπαιδευτικά ιδρύματα όπως και σε όλα τα «φυτώρια» νέων υπηκόων που χρηματοδοτεί το κράτος για να ικανοποιήσει τις παραγωγικές του ανάγκες για την λειτουργία του, ο προσανατολισμός είναι σαφής. Πράσινη ανάπτυξη βασισμένη πάνω στην κερδοφορία του κεφαλαίου, εκμάθηση μεθόδων για την επίτευξη της ολοκληρωτικής επιβολής του ανθρώπου πάνω στη φύση, τρόποι διαχείρισης και πλήρους έλεγχου του φυσικού περιβάλλοντος, είναι μερικοί από τους στόχους. Ενώ παράλληλα, αγνοούνται έντεχνα τα βαθύτερα αίτια της καταστροφής της γης, αποπροσανατολίζοντας τους νέους σπουδαστές από το να τιχθούν ενάντια σε ένα σύστημα που καταστρέφει την βιόσφαιρα του πλανήτη, αγνοώντας τα πραγματικά αίτια του οικολογικού προβλήματος που κρύβονται μέσα στην κοινωνία και την οργανωτική δομή αυτής. Σχεδόν σε όλους τους τομείς της επιστήμης της οικολογίας, βασική πλατφόρμα που κινούνται οι καθηγητές και τα επιστημονικά συγγράμματα είναι το «πρόβλημα» της αύξησης του πληθυσμού της γης, κρύβοντας πίσω από αυτή ρατσιστικό μίσος για τους ανθρώπους του τρίτου κόσμου που αποτελούν και την πλειοψηφία του πληθυσμού της γης.

Ποιος όμως όρισε την έννοια του υπερπληθυσμού;

Η έννοια του υπερπληθυσμού, προήλθε από τις αντιλήψεις του Άγγλου ιερέα και οικονομολόγου Τόμας Ρόμπερτ Μάλθους το 1820, υποστηρίζοντας ότι ο πληθυσμός της γης αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο, ενώ τα τρόφιμα και τα άλλα αγαθά με αριθμητική πρόοδο, δηλαδή με πιο αργούς ρυθμούς διατείνοντας έτσι ότι οι πόλεμοι, οι λιμοί, οι ασθένειες και όλα τα δεινά που αποδεκατίζουν ανθρώπινες ζωές είναι χρήσιμο να υπάρχουν γιατί επιφέρουν ισορροπία στη φύση. Αυτή η αντίληψη υιοθετήθηκε από πολλούς επιστήμονες και οικονομολόγους τον 20ο αιώνα μέχρι και σήμερα, δημιουργώντας έτσι ένα νέο μαλθουσιανικό ρεύμα μίσους και μαζί την συναίνεση για την εξαθλίωση των φτωχών του πλανήτη μας, για την συνέχιση των ιμπεριαλιστικών πολεμικών συρράξεων, τον θάνατο χιλιάδων από ασθένειες και έτσι την διαιώνιση της καταπίεσης από άκρη ως άκρη στη γη ως αναγκαίο γνώρισμα αυτής της κοινωνίας, όπου οι προνομιούχοι αντιπροσωπεύουν τους «ικανότερους» που είναι προικισμένοι για να «επιβιώσουν» σε βάρος της εξαθλιωμένης πλειοψηφίας, προετοιμάζοντας το έδαφος για ένα μελλοντικό Άουσβιτς στο όνομα της οικολογίας και την καλλιέργεια του φασισμού.

Πως όμως καταρρίπτεται η άποψη του Μάλθους για τον συσχετισμό πληθυσμού-τροφίμων;

Όπως έχει τονίσει και ο Μάρεϋ Μπούκτσιν

«δεν μπορούμε να μιλάμε για πληθυσμιακό πρόβλημα ,δίχως να το συσχετίσουμε με το ταξικό και κοινωνικό πρόβλημα» (Ο μύθος του υπερπληθυσμού,1997).

Έτσι καταλαβαίνουμε πως δεν είναι λογικό να μιλάμε για έλλειψη τροφίμων την ίδια στιγμή που η κατανομή της γης είναι τόσο άνισα υπέρ της εμπορευματικής γεωργίας και μιας χούφτας γαιοκτημόνων. Δεν μπορούμε να μιλάμε για έλλειψη τροφίμων όταν ΔΝΤ-Παγκόσμια Τράπεζα και πολυεθνικές όπως η Monsato, ελέγχουν το τι παράγεται, σε τι ποσότητες και για ποιους, λεηλατώντας τον φυσικό πλούτο και διαταράσσοντας την ισορροπία του περιβάλλοντος με τοξικά φυτοφάρμακα και μεταλλαγμένους σπόρους μιας χρήσης. Από την στιγμή που ζούμε σε μια καπιταλιστική κοινωνία, όπου η συσσώρευση εξασφαλίζει την οικονομική επιβίωση, ο ανταγωνισμός είναι κινητήρας «προόδου» και η ανάπτυξη βασίζεται στην λεηλασία των δασών, των ωκεανών και την εξολόθρευση της άγριας ζωής, τότε η βιόσφαιρα θα καταστραφεί, είτε ζουν στον πλανήτη 8 δισεκατομμύρια, είτε 50 εκατομμύρια άνθρωποι.

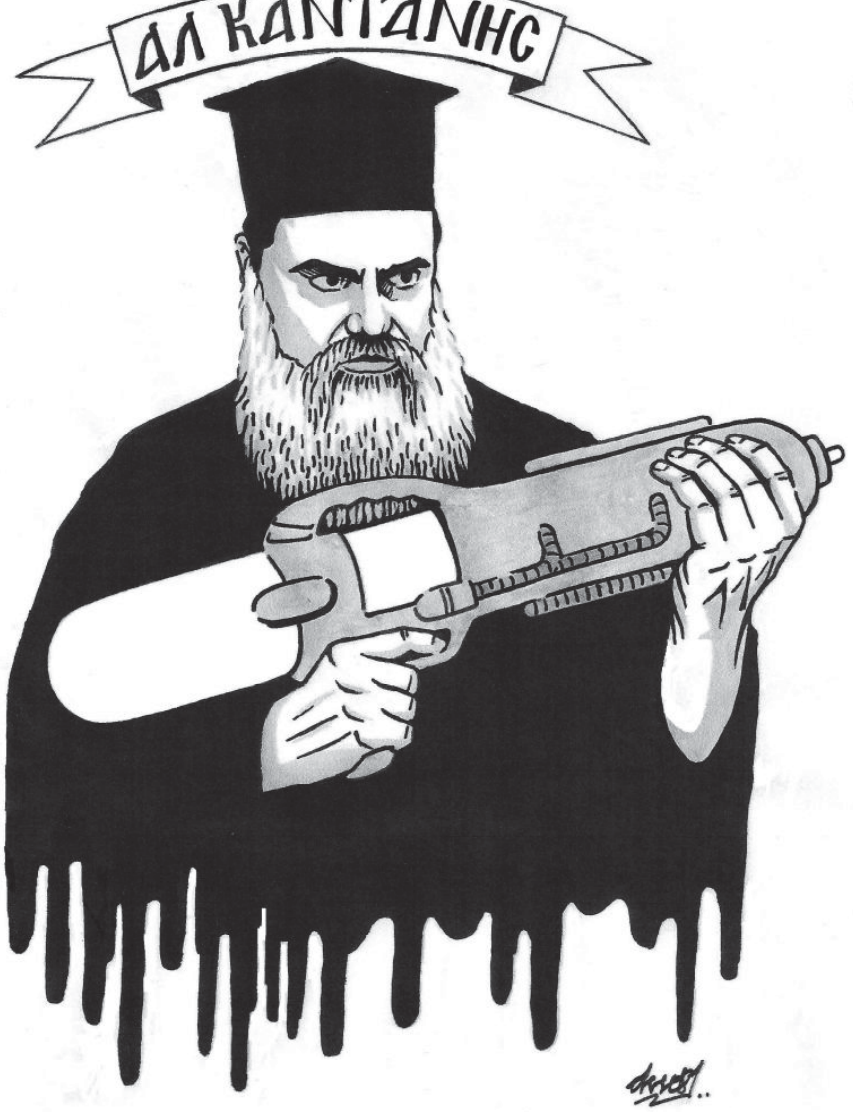
Υπερκατανάλωση: ένας παράγοντας που συγκαλύπτεται έντεχνα.

Είναι πλέον αδιαμφισβήτητο πως το καπιταλιστικό σύστημα ορίζει την λειτουργία των ζωών μας, ωθώντας μας σε μια ζωή κατανάλωσης και παραγωγής. Σε αυτή την βιομηχανική κοινωνία που ζούμε οι ανάγκες κατασκευάζονται από τις διαφημιστικές εταιρίες, για να δημιουργήσουν μια ζήτηση για άχρηστα εμπορεύματα που έχουν σχεδιαστεί προσεκτικά για να φθαρούν μετά από συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Η καταναλωτική κοινωνία χτίσθηκε συνειδητά για την εξασφάλιση και αύξηση των κερδών των μεγάλων εταιριών αφενός, και αφετέρου για την δημιουργία ενός ατόμου όπου θα καθοδηγείται και θα σπαταλά τον ελεύθερο του χρόνο με πλαστές, άχρηστες σε ουσία επιθυμίες και προσδοκίες, χωρίς ίχνος κριτικής σκέψης. Ο νέος δούλος του 21ου αιώνα δουλεύει 8ωρο, παρακολουθεί τηλεόραση και καταναλώνει. Η λέξη «αφθονία» υποκρύπτει την κρίσιμη πίεση μιας δίχως περιστροφές λέξης όπως η «σπατάλη».

Η καταστροφή της γης αποδίδεται στον υπερπληθυσμό, όπως ευρέως διακινείται, αδυνατώντας να δούμε πως ο εκφυλισμός του περιβάλλοντος είναι άμεσα συνδεδεμένος με τον εκφυλισμό της υπάρχουσας κοινωνικής δομής. Είναι δύσκολο να σκεφτούμε πόσα από αυτά τα πράγματα που χρησιμοποιούμε είναι πραγματικά χρήσιμα. Πράγματι είναι δύσκολο να σκεφτεί κανείς το ποσό μεγάλη ποσότητα χάλυβα χρειάζεται να εξορύξουμε για την κατασκευή ενός πολεμικού πλοίου, πόσο πετρέλαιο για τα τανκς, πόσο χαρτί για τις διαφημίσεις κτλ. Το ίδιο ισχύει και για τα εμπορικά κέντρα που κατασκευάζονται για να μας προμηθεύουν τα τοξικά τους «καταναλωτικά αγαθά» καθώς και τις πολυδάπανες λεωφόρους που οδηγούν σε αυτά. Όμως για εμάς είναι εύκολο να κατακρίνουμε τις ανάγκες των απλών ανθρώπων που διεκδικούν τα αυτονόητα ως υπεύθυνες για την οικολογική διαταραχή του πλανήτη.

Με όλα αυτά βλέπουμε πως το περιβαλλοντικό ζήτημα σχετίζεται άμεσα με την οργάνωση της κοινωνίας και πως αν από την επιστήμη αυτή αφαιρεθεί ο κοινωνικός της πυρήνας, τότε πολύ εύκολα μπορεί να μετατραπεί σε μια απάνθρωπη επιστήμη με σαφείς φασιστικές αντιλήψεις που οδηγούν σε έναν κοινωνικό κανιβαλισμό άνευ προηγουμένου που δεν έχει καμία σχέση με τον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο που πρέπει να διαχυθεί από άκρη ως άκρη της γης για την ολική απελευθέρωση ανθρώπων - ζώων - φύσης.

Ο πάτερ Αλ Καντάνης, βρίσκεται στο κεφαλόσκαλο του Ναού του. Παρατηρεί τους Χριστιανούς Νέους να προετοιμάζονται για το νέο γύρο του αγώνα paint ball. Στο μυαλό του πάτερ έρχονται σκέψεις από τις προηγούμενες μέρες. Θυμώνει σαν σκέπτεται το σχόλια που δέχτηκε από σελίδες του διαδικτύου που τον αποκαλούσαν "πολεμοχαρή" που εθίζει τα παιδιά στις συνήθειες του πολέμου. Κάποιοι άλλοι τον αποκάλεσαν "φασίστα" επειδή ευλόγησε στα εγκαίνια τους τα γραφεία της Χρυσής Αυγής στο Αγρίνιο. Τα παιδιά από κάτω έχουν αρχίσει το paint ball. Γελούν, φωνάζουν, βρίζουν καμία φορά. Δεν τον πειράζει. Μέσα του είναι θυμωμένος για την αποδοκιμασία που δέχτηκε. Τόσα έχει κάνει για αυτήν την πόλη. Φροντιστήρια για ελληνόπουλα, συσσίτια και παζάρια ρούχων μόνο για έλληνες. Μέχρι και αφίσες κόλλησε με το σύνθημα «Χριστός ή Κρίση;» Και τόσο μένος πια για το πρόσωπο του;

Ξαφνικά ο ουρανός σκοτεινιάζει. Καταιγιδοφόρα νέφη κατακλύζουν τον ορίζοντα. Δυνατός άνεμος φυσά. Η γενειάδα του και τα άμφια του ανεμίζουν. Αστραπές και βροντές χαλάνε τον κόσμο. Οι Χριστιανοί Νέοι στρέφουν τα βλέμματά τους πάνω του. Τα μάτια τους λάμπουν σαν την πανσέληνο τα μεσάνυχτα. Τα πλαστικά τους όπλα έχουν μετατραπεί σε πολυβόλα όπλα. Ο παπά-Καντάνης πηδά από το κεφαλόσκαλο και βρίσκεται στην σέλα του Λευκού Αλόγου της Αποκάλυψης. Με την ποιμαντορική του ράβδο το οδηγεί. Ξωπίσω του τον ακολουθούν οι Νέοι του πάνω σε πυραυλοκίνητα skate. Στο διάβα τους τιμωρούν αλλόπιστους, άθρησκους και αμαρτωλούς. Εισβάλουν σε μπαρ, καφέ και άλλα στέκια ακολασίας και τα πυρπολούν. Ο πάτερ καλπάζει με σιγουριά προς το Δημαρχείο. Καταλαμβάνει την εξουσία της πόλης! Ο Δήμαρχος αγνοείται! Τώρα μέσα στο Δημαρχείο βρίσκεται ο παπά-Καντάνης με τους πάνοπλους Χριστιανούς Νέους να τον στηρίζουν!

Στην πλατεία σιντριβανιού έχει μαζευτεί κόσμος. Όλοι είναι έντρομοι καθώς περιμένουν τις επόμενες κινήσεις του. Μέσα ο πάτερ ετοιμάζεται. Το αρχιερατικό του εγκόλπιο φωτοβολεί! Ο Θεός του έδωσε και άλλη δύναμη! Φορά το στιχάριο και το ωμοφόριό του. Η ποιμαντορική ράβδος ακτινοβολεί! Πλέον βρίσκεται πάνω από το δάπεδο! Αιωρείται! Είναι ο κάτι μεταξύ του Γκάνταλφ, του Μπάτμαν, του Μαγκνέτο και του Αγίου Κωνσταντίνου! Ο κόσμος περιμένει το διάγγελμα του! Θα εγκαθιδρύσει ένα νέο βασίλειο και αυτός θα είναι ο Αυτοκράτορας! Σκληρός αλλά Δίκαιος! Και αρχίζει σήμερα από το κέντρο του Αγρινίου! Πετάει. Εξέρχεται από το παράθυρο του Δημαρχείου! Λάμψεις παντού! Το σιντριβάνι αντί για νερό, αναβλύζει αίμα! Πίσω του ακτινοβολεί ένας ενεργειακός σταυρός. Η φιγούρα του είναι αποκαλυπτική. Ο κόσμος έντρομος και με θαυμασμό κρέμεται από τα χείλη του! «Φασίστα παπά-Καντάνη το νου σου!», του φωνάζει κάποιος περαστικός από το προαύλιο της εκκλησιάς. Βρίσκεται ακόμα στο κεφαλόσκαλο του ναού, οι Χριστιανοί Νέοι ακόμα παίζουν paint ball. Όλα στο μυαλό του... Κάποια μέρα όμως θα τους δείξει...

Για ένα στρατοδικείο, το επίδικο του οποίου βρισκόταν εκτός αίθουσας

Ενημέρωση από το Ξυπόλητο Τάγμα για το στρατοδικείο του Μ. Τόλη.

Το πινάκιο του στρατοδικείου στο Ρουφ ήταν, την Παρασκευή 14-03-2014, παραφορτωμένο με 30 υποθέσεις ανυποταξίας. Η δίκη του ολικού αρνητή στράτευσης Μιχάλη Τόλη είχε όλα τα στοιχεία για να χαρακτηριστεί ως εξαίρεση. Κατηγορούμενος που ανέλαβε πολιτικά την ευθύνη της πράξης του -μακριά από φοβικές δικαιολογίες του στιλ «δεν είδα, δεν άκουσα, δεν ήξερα, δεν πήρα το χαρτί»-, στηριζόμενος από δεκάδες αλληλέγγυους/ες με τη φυσική τους παρουσία -κι όχι εξατομικευμένη ύπαρξη απέναντι στους πάνοπλους στρατοδίκες-, με πλήρη περιφρόνηση προς το πρωτόκολλο της δίκης, το σεβασμό στους «αξιότιμους στρατοδίκες» και την υποταγή στις νόρμες του στρατοπέδου.

Στο Ρουφ δε δικάστηκε ο Μιχάλης, δε δικάστηκε μια ακόμα παράβαση του ποινικού κώδικα. Απεναντίας, αναμετρήθηκε η πολιτική επιλογή της ολικής άρνησης στράτευσης με τον μηχανισμό που επιβάλλει και διαιωνίζει την ταξική κυριαρχία των αφεντικών, το στρατό. Αναμετρήθηκαν δύο κόσμοι, από τη μια οι στρατοκράτες και οι θεσμοί τους και από την άλλη οι αντιμιλιταριστές και τα προτάγματά τους. Επρόκειτο για ένα στρατοδικείο, το επίδικο του οποίου βρισκόταν εκτός αίθουσας. Για αυτό και η ποινή των 8 μηνών με ετήσια αναστολή και εξαγοράσιμη προς 5€ την ημέρα (σε περίπτωση που σπάσει η αναστολή), απασχόλησε κατ' ελάχιστο τη διαδικασία και τα πηγαδάκια που ακολούθησαν αυτής. Το σύνολο των θέσεων που εκφράστηκαν τόσο από τους μάρτυρες υπεράσπισης, όσο και από τον «κατηγορούμενο», πέρα από την προσωπική χροιά του λόγου, εξέφραζαν θέσεις και απόψεις συλλογικά επεξεργασμένες από τις διαδικασίες και τις εμπειρίες του ανταγωνιστικού κινήματος.

Η δίκη, που κράτησε σχεδόν 5 ώρες, ξεκίνησε με τη μαρτυρία συντρόφου ολικού αρνητή στράτευσης από το Ξυπόλυτο Τάγμα στην οποία αναδείχτηκαν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της ολικής άρνησης στράτευσης, η προσωπική και ατομική ευθύνη του κάθε ανθρώπου για την εξέλιξη της ιστορίας και η γελοιότητα του επιχειρήματος «εγώ εντολές εκτελούσα». (...) Ακολούθησε η μαρτυρία συντρόφου από τη Λάρισα, ο οποίος περιέγραψε με τα πιο μελανά χρώματα την εσωτερική λειτουργία του στρατού, τα πρότυπα και τα ιδεώδη που αναπαράγει και τις αποστολές που αναλαμβάνει. Η σημασία της μαρτυρίας έγκειται στο γεγονός ότι ο σύντροφος υπήρξε για 7 χρόνια μόνιμος υπαξιωματικός του ελληνικού στρατού, από τον οποίο παραιτήθηκε για πολιτικούς λόγους. Με ανατριχιαστικά λόγια περιέγραψε 2 κομβικά γεγονότα που τον οδήγησαν στην παραίτηση από τον ελληνικό στρατό και τη στράτευση του στην υπόθεση των καταπιεσμένων και των εκμεταλλευόμενων. Το πρώτο αφορά σε εντολή που δέχτηκε να σταθεί στη σκοπιά με το όπλο οπλισμένο ενώ έξω από το στρατόπεδο διαδήλωνε κόσμος αντιδρώντας στον πόλεμο στο Ιράκ (2003). Το δεύτερο αφορά στην εντολή που δέχτηκε να καθαρίσει τα αίματα και να σφραγίσει την αποθήκη εντός της οποίας αυτοκτόνησε ΕΠ.ΟΠ., για τον οποίο η συνοπτική ΕΔΕ αποφάνθηκε πως αυτοκτόνησε λόγω χωρισμού…(...)"

Περισσότερη ενημέρωση: xupolutotagma.squat.gr

Σκέψεις από τον Φίλιππα Κυρίτση, μια παλιά καραβάνα της άρνησης στράτευσης.

«Σήμερα κάναμε το πρώτο μας μπάνιο γι αυτό το καλοκαίρι. Θυμήθηκα τον αξιαγάπητο Χάρη Τεμπερεκίδη που, μετά την μυθιστορηματική του απόδραση μαζί με τον Γιάννη Πετρόπουλο από τις φυλακές Κέρκυρας, πρόλαβε και έκανε ένα μπάνιο στην θάλασσα, μετά από τόσα χρόνια που ήταν φυλακισμένος. Την άλλη μέρα οι μπάτσοι τον ξαναπιάσανε και τον οδηγήσανε πάλι πίσω στο Νταχάου της Κέρκυρας. Πράγματα που φαίνονται τόσο ασήμαντα, όπως ένα μπάνιο στην θάλασσα, μπορεί να αποκτήσουν τεράστια σημασία για έναν άνθρωπο που το κράτος και η κοινωνία του τα στερούν συστηματικά. Από την άλλη μεριά, επειδή και εμείς όλο αυτό το διάστημα ζήσαμε ένα είδος πολέμου μέσα στην ανθρωποκτόνα τσιμεντούπολη της Αθήνας, αισθανόμαστε κάπως σαν δραπέτες και το κολύμπι στην θάλασσα αποτελεί για μας μια σπάνια απόλαυση. (...). Μετά από αυτά που ζήσαμε τόσο καιρό (σ.σ: εννοεί την δίωξη του για την άρνηση του να καταταγεί) αισθανόμαστε ότι δικαιούμαστε να περάσουμε λίγες μέρες σαν άνθρωποι. Και ξέρουμε πολύ καλά ότι, αν δεν σκεφτούμε εμείς λίγο τον εαυτό μας, κανένας δεν πρόκειται να το σκεφτεί. Κανένας δεν πρόκειται να μας καλέσει έστω και για λίγες μέρες στην εξοχή. Στον στρατό; Ναι! Με κάλεσαν και θα με ξανακαλέσουν».

Παρασκευή 20 Αυγούστου 1987

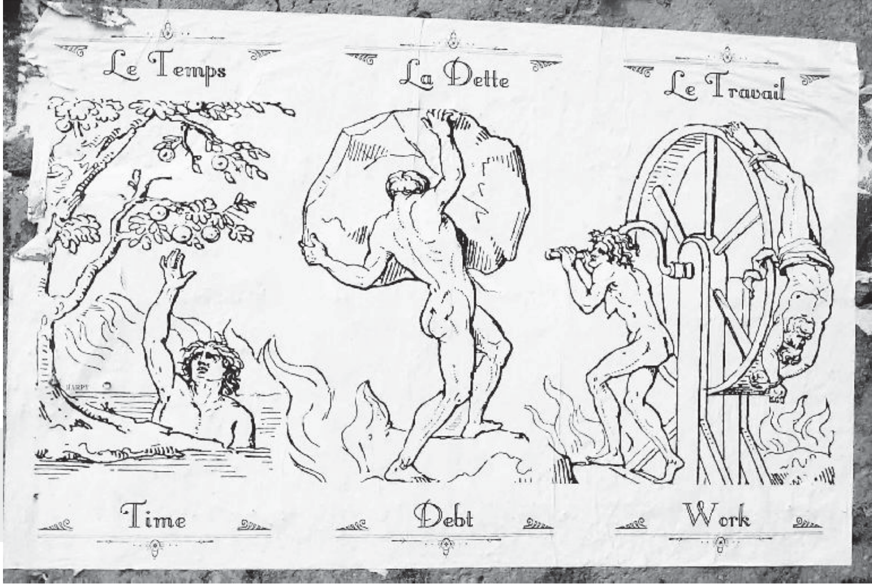
Από το βιβλίο του Φίλιππα Κυρίτση, Το Τρελόχαρτο, εκδόσεις Χάος & Κουλτούρα, 1993

Κρίση

“What care
our great incroachers!”

Crisis

«Τί τους νοιάζει
τους μεγάλους μας σφετεριστές;»

Μια σύντομη ιστορική αναδρομή: από τις απαρχές του καπιταλισμού έως το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Από τις αρχές το 20ου αιώνα, τα καμπανάκια χαιρετούν καθημερινά το άνοιγμα και το κλείσιμο του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης, τιμώντας την εργασία και την αυτοθυσία των «εργατικών» κερδοσκόπων που ποντάρουν τον πλανήτη, αποφασίζουν για την αξία των εμπορευμάτων, επιλέγουν ποιοί πρέπει να πλουτίσουν και ποιοί να ζήσουν στην ανέχεια. Τα καμπανάκια χαιρετούν αυτούς που είναι ικανοί να σκοτώσουν περισσότερους απ΄ ό,τι ο πόλεμος, η πανούκλα ή οι σεισμοί. Μια μέρα του Οκτωβρίου του 1929, το Χρηματιστήριο κατέρρευσε: η ανεργία ανέβηκε στα ύψη, οι μισθοί κατρακύλησαν, η ύφεση χαρακτήρισε το μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας του ΄30, ολόκληρος ο κόσμος πλήρωσε τα σπασμένα... Και ο κόσμος μη έχοντας άλλες εναλλακτικές, μιας και ήταν πλήρως εξαρτημένος από το κεφάλαιο, γονάτισε από την ανέχεια. Τι ήταν όμως αυτό που τον οδήγησε σε πλήρη εξάρτηση από το κεφάλαιο; Από τον 16ο αιώνα μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα, το κεφάλαιο άρχισε να εμφανίζεται και να εδραιώνεται σε διάφορες περιοχές της Ευρώπης (κυρίως στην Αγγλία) με την διαδικασία των περιφράξεων: Οι αγρότες εκδιώχθηκαν από την γη, που ζούσαν και καλλιεργούσαν, η συλλογική ιδιοκτησία έγινε ιδιωτική, φυτεύτηκαν φράχτες, σκάφτηκαν χαντάκια, ο δημόσιος χώρος χάθηκε, η κοινοτική ζωή διαλύθηκε. Οι αγρότες απομακρύνθηκαν από την γη και τα μέσα παραγωγής και ακολούθως μετατράπηκαν σε εργάτες, μισθωτούς ή άμισθους. Αυτό αποτέλεσε την λεγόμενη «πρωταρχική συσσώρευση κεφαλαίου» και έτσι ξεκίνησε ο καπιταλισμός.

Ας σταθούμε εντούτοις στην πρωταρχική συσσώρευση και να τονίσουμε πως πέρα από την εκδίωξη της αγροτιάς από την γη, την περίφραξη της συλλογικής ιδιοκτησίας (κοινές γαίες) και τη διάλυση της κοινωνικής ζωής, στις διαδικασίες της πρωταρχικής συσσώρευσης ανήκει και η απαξίωση της αναπαραγωγικής εργασίας των γυναικών και η κοινωνική υποβάθμιση της, που ήταν θεμελιώδης για τη συσσώρευση του κεφαλαίου και που διαρκεί μέχρι σήμερα. Η πρωταρχική συσσώρευση εστιάζει στη διάλυση της αρχικής ενότητας μεταξύ εργάτη και μέσων παραγωγής -και αυτό αποτελεί μια ιστορική προϋπόθεση του καπιταλισμού. Ωστόσο αποτελεί και το περιεχόμενο του κεφαλαίου. Από τη στιγμή που ο καπιταλισμός παίρνει σάρκα και οστά, δεν διατηρεί μόνο το διαχωρισμό μεταξύ εργάτη και των μέσων παραγωγής, αλλά τον αναπαράγει σε μια διαρκώς αυξανόμενη κλίμακα. Με λίγα λόγια, αυτό που στη χαραυγή του καπιταλισμού, εμφανίζεται ως διακριτή ιστορική διαδικασία ανάδυσης του κεφαλαίου (πρωταρχική συσσώρευση), στη μετέπειτα καπιταλιστική συσσώρευση παρουσιάζεται ως μια «φυσιολογική» διαρκής διαδικασία. Δηλαδή, ό,τι εφαρμόστηκε κατά το ξεκίνημα του καπιταλισμού, εξακολουθεί να εφαρμόζεται μέχρι και σήμερα, μετασχηματίζοντας τα μέσα παράγωγης και αναπαραγωγής μας σε κεφάλαιο, κάνοντας μας να είμαστε πλήρως εξαρτημένοι από τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Η σημερινή κρίση αποτελεί μέθοδο της «πρωταρχικής συσσώρευσης», με τον καπιταλισμό να αρπάζει και να διαλύει, έτσι ώστε να ανοίξει το δρόμο για έναν νέο κύκλο συσσώρευσης του κεφαλαίου, ώστε να επιβιώσει και ν' αναπαραχθεί.

Συνεχίζοντας την ιστορική αναδρομή σε πιο πρόσφατες περιόδους, να σημειώσουμε πως η κρίση, μπορεί να παρουσιάζεται ως αποτέλεσμα «ανεύθυνων κερδοσκόπων», αλλά στην πραγματικότητα είναι μια κρυφή κρίση των ταξικών και κοινωνικών σχέσεων. Μετά το Ά Παγκόσμιο Πόλεμο έχουμε σε μαζική κλίμακα την εφαρμογή του Τεϋλορισμού-Φορντισμού, όπου η βιομηχανική παραγωγή μεγιστοποιήθηκε, με τους εργάτες να λειτουργούν σαν απλά εξαρτήματα των μηχανών και το ανθρώπινο χέρι να μην ξεχωρίζει από τα εργαλεία. Παράλληλα, τα επαναστατικά κινήματα βρίσκονται σε ακμή, αποτέλεσμα επαναστατικών διαδικασιών που ξεκίνησαν από τις αρχές του 20ου αιώνα. Ο Άγγλος οικονομολόγος Τζών Κέυνς, αναγνωρίζει τη δύναμη της εργατικής τάξης και υποστηρίζει πως με την κατάλληλη κρατική παρέμβαση μπορεί να φέρει αύξηση της παραγωγικότητας, της κατανάλωσης και της ευμάρειας. Πριν το Κραχ του ΄29, μέρος του κεφαλαίου βάλτωνε στο Χρηματιστήριο, στοιχηματίζοντας κέρδη από μελλοντική εργασία. Μετά το Κραχ και συγκεκριμένα από το 1933 έως το 1936 θεσπίζονται μια σειρά από οικονομικά προγράμματα στις ΗΠΑ, όπως είναι η κοινωνική ασφάλιση και η αναγνώριση του συνδικαλισμού. Αυτή η σειρά των οικονομικών προγραμμάτων περιγράφτηκαν με τον όρο New Deal και ήταν η απάντηση στο Κραχ του ΄29. Το New Deal ουσιαστικά ήταν η εφαρμογή του λεγόμενου Κεϋνσιανισμού, όπου αφεντικά και εργάτες έδωσαν τα χέρια. Το πρόγραμμα του Κεϋνσιανισμού ολοκληρώθηκε με την είσοδο των Ηνωμένων Πολιτειών στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο λύνοντας και το πρόβλημα της πλεονάζουσας εργασίας. Πως; Με τη σφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων στα πεδία μάχης...

Από το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο έως σήμερα...

Λίγο πριν την λήξη του Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ιδρύονται η Παγκόσμια Τράπεζα και το Δ.Ν.Τ. σε μια Διεθνή Συνδιάσκεψη που συνήλθε στο Bretton Woods των ΗΠΑ και αναλαμβάνουν το ρόλο των εγγυητών για την ομαλή αναπαραγωγή της παγκόσμιας κυριαρχίας του κεφαλαίου. Μετά το αιματοκύλισμα των δύο Παγκοσμίων Πολέμων τα αφεντικά «μαλακώνουν» και εφαρμόζουν το λεγόμενο κράτος πρόνοιας. Αυτό οδηγεί στην ενσωμάτωση της εργατικής τάξης και σε συνδυασμό με τις σύγχρονες μεθόδους παραγωγής, αυξάνεται η παραγωγικότητα και η κατανάλωση. Η δεκαετία του '60 φέρνει στην επιφάνεια ισχυρά κινήματα αμφισβήτησης και το κράτος απαντά με

περισσότερες κοινωνικές παροχές. Όμως τα πνεύματα δεν καταλαγιάζουν... Τα κινήματα δυναμώνουν, επιχειρώντας την «έφοδο στον ουρανό», σπάζοντας τα όρια του New Deal. Οι αγώνες αυτοί κυκλοφόρησαν από τα εργοστάσια στα σχολεία, τις κουζίνες και τις κρεβατοκάμαρες, την ύπαιθρο των μητροπόλεων και των αποικιών. Οι μαχητικές διαδηλώσεις και η ένοπλη πάλη, οι φεμινίστριες και οι μαύροι, οι χίπηδες και οι ομοφυλόφιλοι, το LSD και η ψυχεδέλεια, αναγκάζουν το αντιπρόεδρο της Ford το 1969 να αποφανθεί πως «η παραδοσιακή εργασιακή ηθική των ΗΠΑ -η σκληρή δουλεία ως αρετή και καθήκον- έχει διαβρωθεί σε σημαντικό βαθμό». Αυτή η γενικευμένη ανυποταγή, αυτή η κρίση στην πειθάρχηση της εργατικής τάξης, οδηγεί σε μια νέα κρίση κερδοφορίας που εμφανίστηκε στη δεκαετία του ΄70. Αυτή η κρίση παρουσιάστηκε σαν μια μυστικοποιημένη οικονομική κρίση αλλά στην πραγματικότητα ήταν μια κρίση από την συσσώρευση δυσαρέσκειας και αρνήσεων από την πλευρά των εκμεταλλευομένων. Η απάντηση σε αυτήν την κρίση από την πλευρά του κράτους και του κεφαλαίου ήταν από τη μια η επίθεση στα κατεκτημένα των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και από την άλλη η αποφυγή της υποκατανάλωσης και η διασφάλιση της μελλοντικής εκμετάλλευσης μέσω της διεύρυνσης του δανεισμού. Νεοφιλελευθερισμός λοιπόν... Και κάθε εργασιακή «συμφωνία»σπάει. Από τότε η κρίση έπαιρνε συνεχώς αναβολές, αλλά πάντα αιωρούνταν ως ενδεχόμενο, μέχρι που το 2008 έκανε πάλι την εμφάνισή της...

Η παγκόσμια φύση της κρίσης.

Την ίδια χρονιά που η σφαίρα του μπάτσου Κορκονέα, διαπερνά το σώμα του νεαρού Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, η κρίση, που ενδημούσε από την δεκαετία του ΄70, κάνει την εμφάνισή της σε παγκόσμια κλίμακα και εκδηλώνεται με άγρια μορφή και στην Ελλάδα. Ντόπιοι οικονομολόγοι και πολιτικοί, αρχικά έριξαν το φταίξιμο στην «τεμπελιά» των ελλήνων, στον «διογκωμένο» δημόσιο τομέα κτλ. Πατριώτες, εθνικιστές και φασίστες έριξαν το φταίξιμο στους μετανάστες και στα «ξένα κέντρα». Κάνεις δεν απέδωσε καμία ευθύνη στον καπιταλισμό. Αργότερα η κρίση εμφανίστηκε και σε άλλες χώρες της Νότιας Ευρώπης: η ανεργία στην Ισπανία και την Ιταλία έκανε κοινώς αποδεκτό πως η κρίση δεν είναι μια ελληνική ιδιαιτερότητα. Το επόμενο διάστημα τα νούμερα της ανεργίας δείχνουν ότι και στην υπόλοιπη Ευρώπη τα προβλήματα δεν είναι λίγα. Στην Γαλλία, τη Σουηδία, το Βέλγιο ακόμα και στη Γερμανία οι μισθοί πέφτουν, παρουσιάζονται ελλείμματα στα ταμεία, παγώνουν οι συντάξεις. Δεν βρίσκεται μόνο η Νότια Ευρώπη σε εποχή κρίσης, αλλά ολόκληρη η Ευρώπη νοσεί. Και πάλι δε σταματάμε εδώ, διότι τα ίδια συμβαίνουν και στις ΗΠΑ εξάλλου από εκεί έκανε επανεκκίνηση με την φούσκα των στεγαστικών δανείων και την κατάρρευση του οικονομικού κολοσσού Lehman Brothers. Τα στοιχεία που δίνουν ο ΟΗΕ και το Διεθνές Γραφείο Εργασίας, ως προς την ανεργία και το μέσο εισόδημα ανά κάτοικο, δείχνουν ότι η κρίση βαθαίνει, διευρύνεται. Από όλα αυτά μπορούμε να συμπεράνουμε πως η κρίση είναι παγκοσμίου βεληνεκούς, είναι δηλαδή μια παγκόσμια κρίση.

Τα αφεντικά αυτού του κόσμου, όσο και θέλουν να το αποκρύψουν, πλέον δεν μπορούν να αρνηθούν την παγκόσμια φύση της κρίσης. Όμως σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να δεχτούν πως η κρίση προκύπτει από τον ίδιο τον πυρήνα του καπιταλισμού. Άλλωστε με αυτόν τον τρόπο πιστεύουν πως θα διασώσουν το σύστημα από το οποίο τρέφονται.

Μια απόπειρα ερμηνείας της κρίσης.
Ο νόμος της αξίας.

Τα κυρίαρχα ΜΜΕ, ως γνήσια φερέφωνα του κεφαλαίου και της εξουσίας, αν και έχουν άποψη επί παντός επιστητού, για την κρίση αρνούνται μετά από τόσο καιρό να δώσουν μια σαφής απάντηση, αποκρύπτοντας την ουσία του προβλήματος. «Κρίση Χρέους», «Χρηματοπιστωτική Κρίση», «Κρίση Καζίνο» κτλ, είναι μερικοί από τους χαρακτηρισμούς που οδηγούν την κοινή συνείδηση σε ένα μυστικοποίημενο κόσμο χρηματοπιστωτικών κυκλωμάτων, μετοχικών εταιριών, διαφθαρμένων πολιτικών, που κανένας και καμία από εμάς δεν καταλαβαίνει τι γίνεται. Και σίγουρα αυτό μόνο τυχαίο δεν είναι...

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να ερμηνεύσει κανείς την κρίση και να την ονοματίσει. Εδώ επιχειρείται μια ανάλυση που θεωρεί πως η κρίση ξεκινά από το ίδιο τον πυρήνα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και οι ίδιες οι αντιφάσεις του τον οδηγούν σε κρίση. Σε αυτή την ανάλυση θεωρούμε κομβικής σημασίας την ύπαρξη των εργατικών αγώνων και των κινημάτων αμφισβήτησης, καθώς και την ανυποταγή και τη συσσώρευση αρνήσεων από την κοινωνία. Βασικό εργαλείο για αυτήν την ανάλυση είναι ο νόμος της αξίας του Μαρξ. Όπως αναφέρει ο Caffentzis (1980)

> *«Ο νόμος της αξίας είναι η αντίληψη σύμφωνα με την οποία, οι τιμές, τα κέρδη, τα κόστη και τα λοιπά μεγέθη των λογιστικών βιβλίων καθορίζονται -και εξηγούνται- από τον χρόνο εργασίας που αναλώνεται για την παραγωγή των εμπορευμάτων και την αναπαραγωγή των εργατών»* (σελ.69).

Από την πλευρά τους τα αφεντικά κάνουν ότι περνά από το χέρι τους για να αποκομίσουν όσο δυνατόν μεγαλύτερο κέρδος από την εκμετάλλευση της εργασία των εργατών. Αυτό που ενδιαφέρει τα αφεντικά είναι η ανάπτυξη αυτών των συνθηκών, όχι για να εξυπηρετηθούν οι ανθρώπινες ανάγκες ή για να βελτιωθεί η ζωή μας, αλλά για να αυξηθεί το κέρδος τους. Εκείνο που πρωτίστως τους ενδιαφέρει, είναι το ποσοστό κέρδους, δηλαδή πόσο κέρδος θα αποκομίσουν σε σχέση με κεφάλαιο που θα δαπανήσουν σε μισθούς, νοίκια, εγκαταστάσεις, πρώτες ύλες κτλ. (Και για να είμαστε ακριβείς, το ποσοστό κέρδους είναι ο λόγος της αποσπώμενης υπεραξίας προς το άθροισμα του μεταβλητού και σταθερού κεφαλαίου).

Όταν η νεκρή εργασία τρώει τους ζωντανούς.

Το κεφάλαιο έχει την τάση να βάζει όλο και περισσότερες μηχανές στην παραγωγή. Δυο σημαντικοί λόγοι, που καταφεύγει σε αυτήν την επιλογή, είναι οι εξής: Πρώτον, αυξάνεται η παραγωγικότητα και δεύτερον, οι μηχανές κάνουν ακριβώς ότι τους λένε, δεν φέρνουν αντιρρήσεις, ούτε κάνουν απεργίες όπως οι εργάτες. Μακροπρόθεσμα όμως αυτό έχει σαν συνέπεια να μειώνεται το κέρδος των αφεντικών. Μπορούμε να πούμε, πως στην παραγωγή όσο περισσότερο κεφάλαιο ξοδεύεται για μηχανήματα σε σχέση με τα κεφάλαιο που ξοδεύεται στους μισθούς των εργατών που δουλεύουν, τόσο μικρότερο είναι το ποσοστό κέρδους. Το πιο σημαντικό είναι πως ο μοναδικός παράγοντας που μπορεί να δώσει κέρδος στα αφεντικά είναι η εκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας. Γιατί η εργατική δύναμη είναι η μοναδική γενεσιουργός πηγή της αξίας. Και αν θέλουμε να

πάμε και στα πεδία της φιλοσοφίας, η κρίσιμη ικανότητα που προικίζει την ανθρώπινη εργασία να παράγει αξία, δεν είναι η αδυναμία να κατασκευαστούν μηχανές-ρομπότ που θα την αντικαταστήσουν, αλλά η ικανότητα της ανθρώπινης εργασίας να στερήσει τον αφέντη από τις υπηρεσίες της. Η ικανότητα να αρνηθεί τον ίδιο της τον εαυτό. Η ικανότητα μας να πούμε «όχι» στην εκμετάλλευση.

Το κεφάλαιο, λοιπόν, θέλει να ξεμπερδέψει μια και καλή με τους εργάτες. Θέλει να τους κάνει στην άκρη. Να απαλλαγεί από την ανυποταγή, τις διεκδικήσεις και το «ατίθασο χέρι της εργασίας». Το κεφάλαιο απαντά στην απειθαρχία της εργασίας με την αντικατάσταση του ανυπάκουου εργάτη από την υπάκουη μηχανή. Διώχνει την ζωντανή εργασία (τους εργάτες) και στη θέση της βάζει τη νεκρή εργασία (τις μηχανές). Αλλά από την άλλη, ο μοναδικός παράγοντας που του φέρνει κέρδη είναι η ίδια εκμετάλλευση της εργασίας. Μόνο η εργασία μπορεί να παράξει κέρδος για τα αφεντικά. Αυτή η αντίφαση, έχει συνέπειες στην αναπαραγωγή του κεφαλαίου που θα εκδηλωθούν ως μείωση του ποσοστού κέρδους.

Σε παγκόσμιο επίπεδο παρατηρείται μια αύξηση της μισθωτής εργασίας με μια παράλληλη μείωση του αριθμού των αγροτών και των ελεύθερων επαγγελματιών. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι είναι αποκομμένοι από την γη και τα μέσα παραγωγής και εξαρτώνται ακόμα πιο πολύ από το κεφάλαιο, με ένα μεγάλο ποσοστό ανθρώπων να είναι άνεργοι ή σε καθεστώς υποαπασχόλησης. Ταυτόχρονα, ενώ έχουμε μια υπερσυσσώρευση μηχανών, το μέσο ποσοστό κέρδους μειώνεται και μαζί μειώνεται και η ζήτηση των μισθωτών, που το μονό που μπορούν να κάνουν για να επιβιώσουν είναι να πουλήσουν σε κάποιο αφεντικό την χειρονακτική ή διανοητική τους ικανότητα ή ακόμα και το τελευταίο οχυρό της αξιοπρέπειά τους, δηλαδή το ίδιο τους το κορμί...

Από την φούσκα του χρηματιστηρίου στη σφαίρα της παραγωγής.

Επίσης, ένα τμήμα του κεφαλαίου που δεν μπορεί να αξιοποιηθεί, στρέφεται στο χρηματιστήριο με την προοπτική μέσα από απάτες και χρηματοπιστωτικές αγυρτείες να βγάλει κέρδη εκ του μηδενός. Το χρήμα να γεννήσει χρήμα δηλαδή, χωρίς την μεσολάβηση του εργάτη. Έτσι φεύγουμε από το πραγματικό κόσμο της παραγωγής και πάμε στο μυστικιστικό κόσμο του χρηματιστηρίου. Όπως περιγράφηκε πιο πάνω, η αιτία της κρίσης εντοπίζεται στην ίδια την σφαίρα της παραγωγής και επειδή σε αυτήν την σφαίρα δεν έβγαζαν αρκετά κέρδη τα αφεντικά, μεταφέρανε τα κεφάλαια στις σάλες του χρηματιστηρίου. Εκεί όμως που τα κέρδη δεν έχουν πραγματικό αντίκρισμα και αντιστοιχούσαν μόνο σε ψευτοαξίες σε χαρτιά και μετοχές, η κρίση έσκασε σαν φούσκα. Έσκασε σαν φούσκα και επέστρεψε στον πραγματικό κόσμο, δηλαδή στο κόσμο της παραγωγής. Μπορούμε να πούμε ότι η κρίση είναι η βίαιη αποκατάσταση της χαμένης ενότητας μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης. Και η βία παράγει βία...

Στο βάθος πόλεμος.

Αυτή η «πτωτική τάση του μέσου ποσοστού κέρδους», μπορεί να έχει διαφορετική έκβαση κάθε φορά και για τον καπιταλισμό και για την κοινωνία. Η έκβαση αυτή εξαρτάται από διάφορες μεταβλητές, από αγώνες με αβέβαιη κατάληξη, από κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς δυνάμεων. Το κεφάλαιο από την μεριά του, προσπαθεί να αντισταθμίσει αυτήν την «πτωτική τάση» με διάφορα μέτρα, που σε πολλούς και πολλές από εμάς θα φανούν αρκετά οικεία, με πιο βασικά τα εξής: κοινωνικοποίηση της χασούρας των τραπεζών, εντατικοποίηση της εργασίας, αύξηση των ωρών εργασίας -χωρίς αύξηση του μισθού-, συμπίεση μισθών και κοινωνικών παροχών σε υγεία, ασφάλεια, συντάξεις κτλ, χρησιμοποίηση μαύρης και φθηνής εργασίας μεταναστών και ντόπιων. Με την ανεργία να αποτελεί έναν άσο στο μανίκι των αφεντικών, ως μια στρατηγική για την αύξηση του εφεδρικού στρατού φτηνών εργατών. Και όλα αυτά εφαρμόζονται συνήθως- κλιμακωτά μέχρι όσο τους παίρνει.. Και αν όλα αυτά τα μέτρα δεν φανούν αρκετά, πρέπει να έχουμε στο νου μας ότι πάντα στο βάθος του τούνελ της κρίσης σιγοφέγγει η λάμψη του πολέμου...

Εν κατακλείδι;

Η βία της κρίσης, πριν απ΄όλα, είναι η κοινωνική βία εναντίον των οικογενειών που πετιούνται στο δρόμο, είναι οι μαζικές απολύσεις, το κλείσιμο των επιχειρήσεων και οι μετεγκαταστάσεις τους, οι ουρές στα φιλανθρωπικά συσσίτια, οι άστεγοι, τα σκοτεινά σπίτια, ο ακρωτηριασμός των κοινωνικών δαπανών. Είναι η ποινικοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων και αγώνων, η ενίσχυση του κατασταλτικού κράτους, η επιβολή μιας κατάστασης εκτάκτου ανάγκης με πρόσχημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, για να συνηθίσουν οι εργάτες και οι εργάτριες την καπιταλιστική πειθαρχία. Είναι, τέλος, ο πόλεμος για την μοιρασιά των ζωνών επιρροής, την πρόσβαση στις πηγές ενέργειας, τη λεηλασία πρώτων υλών, την αγορά εξοπλιστικών συστημάτων.

Τελικά η ανυποταγή, η απειθαρχία των εργατών και των εργατριών, οι αγώνες και οι διεκδικήσεις, τα κινήματα αμφισβήτησης, αναγκάζουν τα αφεντικά να αντικαταστήσουν με μηχανές το μοναδικό παράγοντα που μπορεί να παράξει αξία, δηλαδή τον άνθρωπο... Και αυτή η αντίφαση, μειώνει τα κέρδη τους, ρίχνει τα ποσοστά τους, τους οδηγεί στον τζόγο του χρηματιστηρίου, οδηγεί σε κρίση... Πάραυτα, οι κρίσεις μπορούν να ξεπεραστούν. Το ζήτημα είναι με ποιο τίμημα ξεπερνιούνται και ποιος πληρώνει. Η συγκυρία της κρίσης θα αξιοποιηθεί από τα κινήματα ως μια ευκαιρία για επανάσταση ή θα οδηγήσει σε μια νέα μορφή καπιταλιστικής βαρβαρότητας; Την απάντηση δεν την δίνει η θεωρία. Την απάντηση μπορούν να την δώσουν οι ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες που διεξάγονται παντού.

Βιβλιογραφία:
- Μαρξ, Κ. (1867). *Το Κεφάλαιο, τομ. Ά.* Αθήνα: Σύγχρονη Εποχή. (1986).
- Μαρξ, Κ. (1894). *Το Κεφάλαιο, τομ. Γ.* (σελ.267-328). Αθήνα: Σύγχρονη Εποχή. (1986).
- Ρούσης, Γ. (2012). *Από την κρίση στην επανάσταση.* Αθήνα: Γκοβόστη.
- Caffentzis, G. (1980-2000). *Η εργασία, η ενέργεια, η κρίση και το τέλος του κόσμου.* Αθήνα: Αρχείο 71. (2012).
- Federici, S. (2004). *Ο Κάλιμπαν και η μάγισσα. Γυναίκες, σώμα και πρωταρχική συσσώρευση.* Θεσσαλονίκη: Εκδόσεις των Ξένων. (2011).
- Federici, S., Caffentzis, G., Jappe, A. & κ.α. (2012). *Σημειώσεις της στέπας, (2).* Θεσσαλονίκη: Εκδόσεις των Ξένων.
- Holloway, J. (2002). *Ας αλλάξουμε τον κόσμο χωρίς να καταλάβουμε την εξουσία.* Αθήνα: Σαββάλας. (2006).
- Φάμπρικα Υφανέτ. (2010). *Η μονιμότητα της κρίσης του καπιταλισμού.* Factory, (1), 8-13.
- Bonefeld, W. (2002). *Ιστορία και κοινωνική σύσταση: Η πρωταρχική συσσώρευση δεν είναι πρωταρχική.* Ανάκληση από Rebelnet.gr.
-Midnight Notes & Friends. (2009). *Υποσχετικές Επιστολές - Από την Κρίση στα Κοινά.* Ανάκληση από Rebelnet.gr.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΤΑΜΕΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ APERTUS

Σε αυτή την περίοδο που διανύουμε ο ένας αγώνας ξεπηδάει μετά τον άλλο θέτοντας σε επαγρύπνηση τους μηχανισμούς των αφεντικών. Εξαιτίας αυτής της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, όπου φτωχοποιούνται και περιθωριοποιούνται τεράστια τμήματα του πληθυσμού, η κοινωνική ανυπακοή μεταδίδεται από πόλη σε πόλη και από χώρα σε χώρα, δίνοντας κουράγιο, δύναμη και ελπίδα στους καταπιεσμένους και τους εκμεταλλευομένους αυτού του κόσμου.

Για να διασφαλιστούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου, το κράτος δεν θα μπορούσε παρά να επιβάλλει πιο ολοκληρωτικές πολιτικές, να αναβαθμίσει το θεσμικό του οπλοστάσιο, να σκληρύνει ακόμη περισσότερο την αυταρχική του στάση και την καταστολή του. Έτσι, αναλαμβάνει αποφασιστικά την αντιμετώπιση της κοινωνικής ανυπακοής μοιράζοντας απλόχερα ξύλο, χρηματικές ποινές, διώξεις και φυλακίσεις σε όσους/ες αντιστέκονται. Το κράτος με αυτόν τον τρόπο επιδιώκει να διασφαλίσει την κοινωνική ειρήνη, αποτρέποντας να εκφραστεί η γενικευμένη αντίδραση με οργανωμένες εξεγερτικές μορφές.

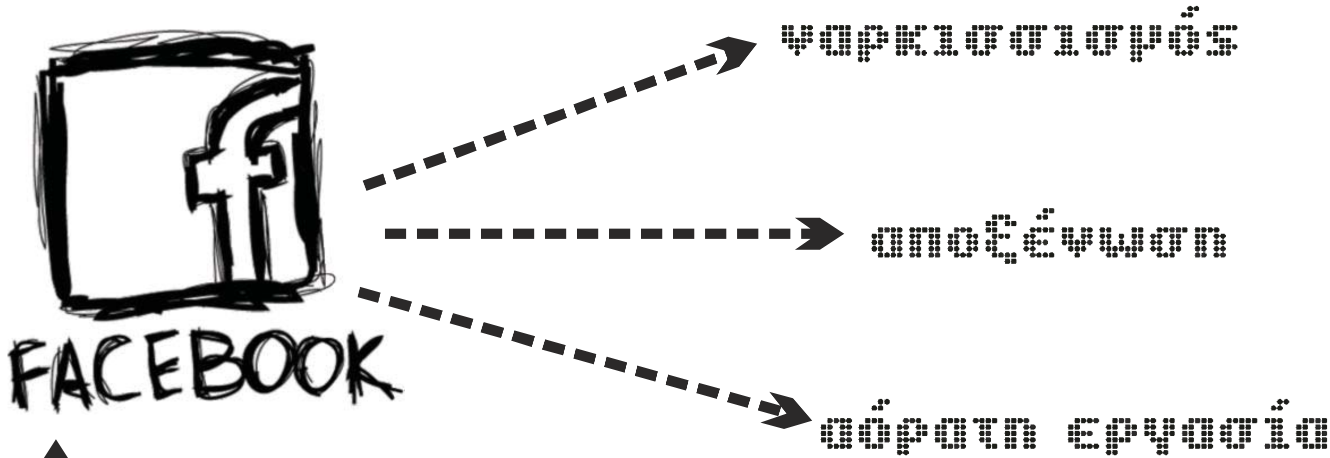
Στο Αγρίνιο, από τις αρχές του καλοκαιριού του '13, έχει ξεκινήσει μια βιομηχανία κλήσεων και διώξεων σε αναρχικούς, αντιεξουσιαστές, αντιφασίστες και νεολαίους σε μια προσπάθεια εκφοβισμού και τρομοκράτησης των τοπικών κοινωνικών και αντιφασιστικών αγώνων. Όλες αυτές οι κλήσεις και οι διώξεις προέρχονται από γεγονότα των τελευταίων δυο χρόνων, όπου παρέμεναν ξεχασμένες στα συρτάρια της ασφάλειας. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι διάφορες κλήσεις για προανακριτικές διαδικασίες απευθύνονται στα ίδια άτομα, χωρίς το παραμικρό αποδεικτικό στοιχείο, κάτι που προδίδει την προχειρότητα και την εκδικητική τους σκοπιμότητα. Οι κλήσεις και διώξεις αναφέρονται σε γεγονότα μαχητικού αντιφασισμού, σε συγκρούσεις με της δυνάμεις της καταστολής που διασφάλιζαν το «μοίρασμα» φυλλαδίων της Χ.Α., όπως επίσης και σε συγκρούσεις μετά το ψήφισμα του 2ου Μνημονίου το Φλεβάρη του '12.

Βρισκόμαστε στην πλευρά των αγωνιζόμενων, των καταπιεσμένων, των εκμεταλλευομένων, των ανυπότακτων, της άγριας νεολαίας που αντιστέκεται. Μέσα σε αυτόν τον κοινωνικό χειμώνα που θέλουν να μας επιβάλλουν, προτάσσουμε την συντροφικότητα, τις κοινωνικές δομές αλληλεγγύης, τις σχέσεις αλληλοβοηθείας και αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Σε αυτήν την κατεύθυνση κινείται και η επιλογή μας να δημιουργήσουμε στην κατάληψη Apertus το Ταμείο Αλληλεγγύης για την οικονομική στήριξη διωκόμενων για γεγονότα αντίστασης στο Αγρίνιο, καθώς επίσης και συντρόφων που έχουν υποστεί υλικές ζημιές από το φασιστικό παρακράτος. Ένα ταμείο, που παράλληλα με τις τοπικές υποθέσεις, θα στηρίζει και διωκόμενους ή φυλακισμένους αγωνιστές από κάθε περιοχή του ελλαδικού χώρου. Με την δημιουργία του Ταμείου επιδιώκουμε αυτήν την συνεισφορά να την ανοίξουμε κοινωνικά, να την δυναμώσουμε και να την καταστίσουμε και πιο αποτελεσματική. Το Ταμείο θα ενισχύεται τακτικά από εισφορές, από το αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο/bar της κατάληψης, καθώς επίσης και από εκδηλώσεις/συναυλίες που θα γίνονται στο χώρο. Η ενημέρωση και ο έλεγχος του θα γίνεται στις εβδομαδιαίες συνελεύσεις της κατάληψης.

Ευελπιστούμε να στηριχτεί για να μπορέσει να στηρίξει!

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ!

Κατάληψη Apertus
Ελεύθερος κοινωνικός χώρος στο Αγρίνιο
Καλυβίων 70 (περιοχή Δικαστηρίων)
Apertus.squat.gr

Αυτήν την στιγμή το «facebook» σημειώνει ρεκόρ επισκεψιμότητας με τον αριθμό των χρηστών να ξεπερνά επίσημα το ένα δισεκατομμύριο. Η αρχική ιδέα της δημιουργίας αυτού του πανίσχυρου δικτύου βασίστηκε στην δυνατότητα μετατροπής μιας διαδικτυακής σχέσης σε άμεση ή έμμεση ερωτική/σεξουαλική σχέση. Δυο άγνωστοι άνθρωποι, μεταφέρονται από τον «πραγματικό» κόσμο στο εικονικό κόσμο του διαδικτύου, γνωρίζονται εκεί με την προσδοκία να επιστρέψουν στον «πραγματικό» κόσμο και να σμίξουν ... Το πρόβλημα, όμως, είναι ότι ανεξαρτήτως αποτελέσματος, η επιστροφή αυτή σπανίως συντελείται και ο χρήστης μένει εγκλωβισμένος στο αχανές χωροχρόνο του διαδικτύου, καρφωμένος στην οθόνη του υπολογιστή, νομίζοντας πως κοινωνικοποιείται, ταξιδεύει, συμμετέχει, δρα πολιτικά... Όλα αυτά συντελούνται στο σύγχρονο κοινωνικό περιβάλλον, όπου οι άνθρωποι απομονώνονται και διαφέρουν όλο και περισσότερο ο ένας απ'τον άλλον και ταυτόχρονα μετατρέπονται σε ουδέτερα ομοιογενή στοιχεία. Ο καθένας και η καθεμία έχει την δυνατότητα να διαλέξει στυλ και άποψη μέσα από μια γκάμα επιλόγων προχωρώντας παράλληλα και στην κατάλληλη κατανάλωση εμπορευμάτων. Το αποτέλεσμα είναι οι έννοιες της ύπαρξης, του νοήματος και της ταυτότητας να γίνονται αντιληπτές μόνο μέσα από τη σκοπιά του εμπορεύματος.

Το facebook, ως μέσο, εμπεριέχει διάφορες μορφές επικοινωνίας, διαμεσολαβημένης πάντα, μιας και ανάμεσα των χρηστών υπάρχει ως επικοινωνιακό μέσο ο υπολογιστής και οι λειτουργίες του facebook. Αν θέλαμε με δυο λέξεις να περιγράψουμε την συμπεριφορά του μέσου χρήστη του facebook, θα επιλέγαμε τις λέξεις «ναρκισσισμός» και «εγωισμός». Ο ναρκισσισμός και ο εγωισμός ανατροφοδοτούνται από διάφορες επιλογές του facebook. Παράδειγμα ο «Τοίχος» (wall) προσκαλεί τον χρήστη να γράψει τί σκέφτεται ("Τι σκέφτεστε;") και τους φίλους του να γράψουν κάτι στον χρήστη ("Γράψτε κάτι ..."). Από την πλευρά του χρήστη το μήνυμα που θα γράψει είναι αυτοαναφορικό, μια έκκληση προς παρατήρηση και κοινωνική σχέση. Οι φίλοι του μπορούν να του κάνουν «like», επιβραβεύοντας τον, δημιουργώντας την ψευδαίσθηση ότι ο χρήστης αποκτά ένα ρόλο και μια σημασία στην κοινωνία. Από ένα σημείο και μετά ο χρήστης ανεβάζει μηνύματα, τραγούδια, βίντεο και φωτογραφίες τα οποία επιδιώκει να είναι τα πλέον αποδεκτά στους ψηφιακούς του φίλους. Πολλά από αυτά ίσως να μην τον εκφράζουν ή να μην έχουν ιδιαίτερη σημασία για αυτόν, αλλά προωθούνται λόγω της αποδοχής που μπορεί να έχουν σε μια μερίδα των φίλων του, φτιάχνοντας ένα προφίλ που απέχει από την πραγματικότητα του χρήστη. Έτσι, το προφίλ του facebook αποτελεί συνήθως ένα ασυνάρτητο μωσαϊκό στο οποίο ο Μπακούνιν βρίσκεται δίπλα στο Game of Throne, διάσημοι ποδοσφαιριστές δίπλα στους Ζαπατίστας, ένα ανέκδοτο να διαδέχεται τη φωτογραφία μιας δολοφονίας και ο σπάιντερμαν να παίρνει την θέση ενός αστέγου... Το ασυνάρτητο αυτό ψηφιακό μωσαϊκό φυσικά αντικατοπτρίζει και τη σημερινή κατάσταση κοινωνικής αφασίας και εγωπάθειας που κυριαρχεί.

Τελικά, ο χρήστης μετατρέπεται σε ηθοποιό επί σκηνής, ενώ οι υπόλοιποι χρήστες στο κοινό του. Ο χρήστης καθορίζει την δραστηριότητά του στο facebook σε σχέση με το τί θέλει το υποτιθέμενο κοινό του. Πλέον, ο χρήστης διακατέχεται από μια αγωνία να παίξει τον ρόλο του, να φτιάξει το προφίλ του, να προωθήσει τις ιδέες του, να πει την γνώμη του επί παντός επιστητού, να επιβάλει την αισθητική και την άποψη του, να δώσει την παράστασή του, να γίνει κάποιος. Και όλα αυτά καρφωμένος πάντα στην οθόνη του pc του ή του tablet του.

Εδώ, μπορούμε να πούμε, πως ο χρήστης μπορεί να μην είναι ικανοποιημένος από την ίδια την καθημερινότητά του και το facebook να λειτουργεί ως υποκατάστατο το οποίο αναστέλλει κάθε κίνηση

για αλλαγή, μιας και η «άλλη» επιθυμητή καθημερινότητα εκπληρώνεται μέσα από αυτό.

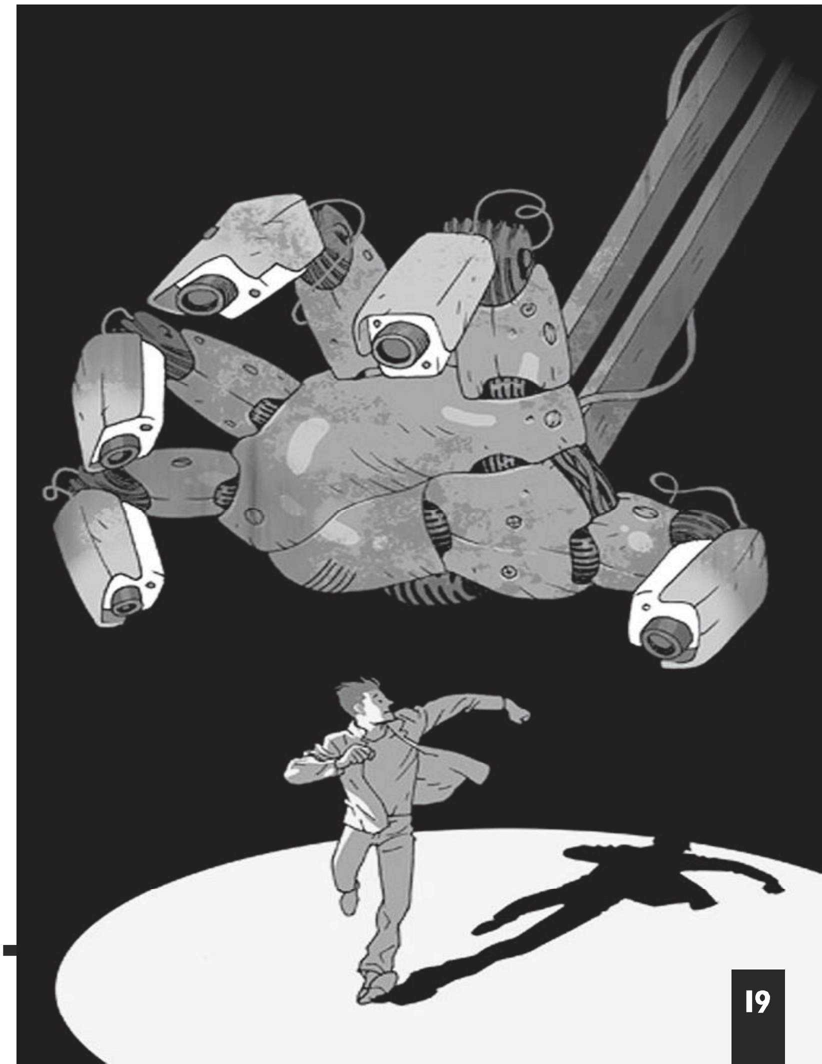
Τελικά ο χρήστης αποξενώνεται, με το «φαίνεσθαι» να απέχει πολύ από το «είναι». Από τη μια αισθάνεται ψεύτικος -λόγω της εικόνας που προωθεί- και από την άλλη θεωρεί τον πραγματικό εαυτό σαν κάτι μικρό και ασήμαντο. Ο ναρκισσισμός και ο εγωισμός εντείνουν τον φόβο της απόρριψης και η κοινωνία και το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων προβάλλουν εχθρικά και απειλητικά προς τον χρήστη.

Κάνοντας την παραπάνω μικρή αναφορά για το πως οι λειτουργίες του facebook επηρεάζουν τον ίδιο τον χρήστη, δεν μπορούμε έτσι απλά να καταλήξουμε σε μια δαιμονοποίηση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και των τεχνολογιών επικοινωνίας. Ούτε πιστεύουμε πως όποιος διαβάσει αυτό το κείμενο, θα εγκαταλείψει την αγαπημένη του διαδικτυακή ασχολία. Ας συνειδητοποιήσουμε, όμως, την αποξένωση και το χάσιμο που προκαλεί αυτό το μέσο, αλλά και την εκμετάλλευση που κρύβει. Και ένα μέσο με ένα δις χρήστες και τόσες δυνατότητες, δεν είναι δυνατόν να μην βασίζεται στην εκμετάλλευση. Όλη αυτή την παραγωγική δύναμη του facebook, σίγουρα δεν την δημιουργεί ο Zuckerberg. Εμείς, οι εργάτες και οι εργάτριες αυτού του κόσμου την δημιουργούμε. Και μάλιστα, χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε, εργαζόμαστε άμισθα καθημερινά για το facebook καθώς και για άλλα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Συγκεκριμένα, το facebook εγκολπώνει κάθε μέρα περιεχόμενα, γνώσεις, συναισθήματα ακόμα και σχέσεις από όλους τους χρήστες. Τούτος ο πλούτος του facebook δεν παράγεται από τον Zuckerberg, αλλά από όλους τους χρήστες του. Κάθε μέρα ο Zuckerberg, πουλά αυτήν την εργασία των χρηστών -την οποία ποτέ δεν αμείβει-, μετατρέποντας την σε κέρδος για τον ίδιο. Κοντολογίς, η ψηφιακή κοινότητα του facebook παράγει πληροφορία (γούστα, καταναλωτικές συνήθειες, τάσεις αγοραστικές) που πακετάρονται με την μορφή στατιστικών στοιχείων και πωλούνται σε άλλους, όπως επίσης χρησιμοποιούνται σε διαφημίσεις και προσφορές όλων των ειδών.

Ένα δις και κάτι ψιλά εκατομμύρια άνθρωποι που χρησιμοποιούν αυτήν την στιγμή το facebook, το κάνουν λόγω της ανάγκης για επικοινωνία στον πραγματικό κόσμο και για τον αντίστοιχο μετασχηματισμό του. Το πρόβλημα είναι ότι οι δυνατότητες των χρηστών εγκλωβίζονται στο ψηφιακό κόσμο και τείνουν να υποκαταστήσουν τις αδιαμεσολάβητες μορφές επικοινωνίας. Επίσης, η συντριπτική πλειοψηφία των χρηστών πιστεύει ότι του παρέχουν μια δωρεάν δυνατότητα, ενώ στην πραγματικότητα είναι αντικείμενο κοροϊδίας και εκμετάλλευσης. Συνεπώς, ας συνειδητοποιήσουμε πως το facebook μας αποξενώνει και ενσωματώνει εκμετάλλευση. Είναι ένα φαραωνικό ψηφιακό έργο που κάθε μέρα οικοδομείται από την δικιά μας αόρατη εργασία. Ας αποκτήσουμε την επίγνωση και ας δούμε πως οι αγαπημένες ψηφιακές ασχολίες, αποτελούν πηγές πλουτισμού κάποιων που εκμεταλλεύονται ανθρώπους, που πατούν επί πτωμάτων, για να αποκτούν δύναμη και να μετασχηματίζουν τον κόσμο προς όφελός τους... Πάντα υπάρχουν μηχανισμοί υποδούλωσης και εκμετάλλευσης. Ωστόσο, πάντα υπάρχουν και αυτοί και αυτές που αντιστέκονται και επιχειρούν να τους φέρουν σε κρίση.

Πηγές:
-Νίνος, Γ. (2013). *Facebook, υποκείμενο και παγκόσμια μαζική κουλτούρα. Ταξικές Μηχανές.* Ανάκληση από bestimmung.blogspot.gr/2013/06/facebook.html

- Wu Ming. (2011). *Ο φετιχισμός των ψηφιακών προϊόντων και η κρυμμένη εκμετάλλευση.* Ανάκληση από Rebelnet.gr.

Κατοχή Αιτωλοακαρνανίας: Η κρυμμένη εκμετάλλευση

(και κάποιοι που ξαναπέφτουν από τα σύννεφα).

«Τα τελευταία τρία χρόνια μετανάστες και μετανάστριες από την Βουλγαρία καταφθάνουν στον εύφορο κάμπο των εκβολών του Αχελώου προκειμένου με την εργασία τους (συλλογή της παραγωγής πορτοκαλιών της περιοχής) να καταφέρουν να επιβιώσουν στο τραχύ έδαφος των εκεί αγροτικών περιοχών. Πιο συγκεκριμένα διαμένουν σε έναν οικισμό που βρίσκεται στην περιοχή του δήμου Οινιάδων και ειδικότερα μερικές εκατοντάδες μέτρα από την Κατοχή.

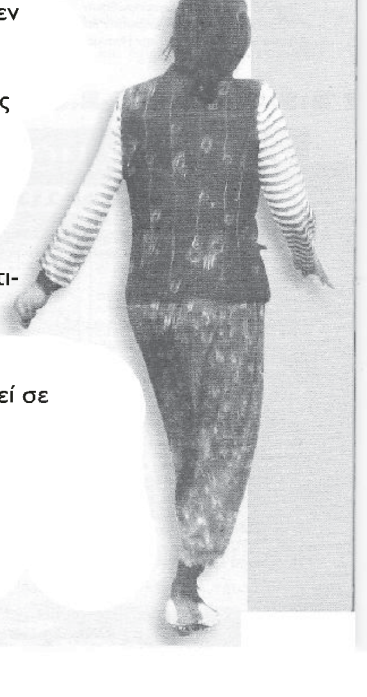
Στους οικισμούς που διαμένουν φυσικά δεν υπάρχει ίχνος υποδομής (συνθήκες υγιεινής, νερό, ηλεκτρικό…). Ζουν σε εγκαταλελειμμένα αυτοκίνητα, σε αντίσκηνα, ενώ αρκετοί μένουν σε έναν πρόχειρο καταυλισμό που έχουν δημιουργήσει σε ερειπωμένο παλιό εργοτάξιο. Συχνά παρουσιάζονται προβλήματα υγείας (που τα αντιμετωπίζουν κυρίως τα παιδιά που υποσιτίζονται) κατά βάση λοιμώξεις του αναπνευστικού συστήματος λόγω της αυξημένης υγρασίας, αλλά κυρίως λόγω των άθλιων συνθηκών διαβίωσης. Αυτοί οι μετανάστες αποτελούν το φτηνό εργατικό δυναμικό της περιοχής, που πραγματικά δουλεύει για ένα κομμάτι ψωμί.(...)».

Το παραπάνω απόσπασμα προέρχεται από κείμενο *«Προς Θεού, δεν είμαστε και ρατσισταί!»* που κυκλοφόρησε μαζί με φωτογραφικό υλικό το Γενάρη του 2010 από τον «Ιό Αταξίας» στο Αγρίνιο. (Ανάκληση από paroksismos.squat.gr/?p=3658).

Μετά από τρία περίπου χρόνια κάποιοι πέφτουν ακόμα από τα σύννεφα και παθαίνουν «ΣΟΚ» από τις εικόνες εξαθλίωσης και τις συνθήκες διαβίωσης των μεταναστών από Ρουμανία και Βουλγαρία στην περιοχή της Κατοχής Αιτωλοκαρνανίας. Η εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστών είναι ο μεγάλος άγνωστος Χ των καπιταλιστικών κοινωνιών, η περιοχή της εργασίας που παραμένει πεισματικά σε όρους σκλαβιάς, συστηματικά απούσα από τις εθνικές στατιστικές. Ο καπιταλιστικός «κάτω κόσμος» συνεχίζει να συσσωρεύει την καταναγκαστική εργασία της «μετά τη σκλαβιά» εποχής. Και σε αυτόν τον «κάτω κόσμο» θα βρούμε την καταναγκαστική πορνεία, το δουλεμπόριο, την παιδική εργασία, τις διάφορες μορφές δουλείας ορισμένου χρόνου, την εργασία που διεξάγεται στο εσωτερικό των φυλακών, τις διάφορες μορφές στρατιωτικής εργασίας...

Αυτή η εργασία βρίσκεται μέσα στα όρια της σκλαβιάς, περιέχοντας όλα τα χαρακτηριστικά της: αφαιρεί την ανθρώπινη υπόσταση του ατόμου και το υποβιβάζει σε αντικείμενο προς ιδιοκτησία και χρήση μέσα σε ένα καθεστώς εκβιασμού, ανασφάλειας, καθολικής ανελευθερίας, ακραίων συνθηκών, απάνθρωπης ρουτίνας και σκληρότητας. Συνθήκες που παραμένουν ποιοτικά οι ίδιες σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη: από τους κάμπους της παραχελωίτηδας, τα φραουλοχώραφα στη Μανωλάδας, τα κωλόμπαρα και τα μπουρδέλα της ελληνική επικρατείας, μέχρι τα χιλιάδες φασονάδικα στη Β. Αμερική και την Ασία.

Αυτή η εργασία, που παράγει τεράστιες ποσότητες υπεράξιας που καταλήγουν στις τσέπες των αφεντικών, είναι που παραμένει αναγκαία για την αναπαραγωγή του κεφαλαίου. Γιατί ο καπιταλισμός δεν μπορεί να σταθεί χωρίς περιοχές σκλαβιάς, άμισθης εργασίας και πρωταρχικής εκμετάλλευσης. Και κάποιοι θα ξαναπέσουν από τα σύννεφα... Και θα ξαναπούν: «Προς Θεού, τι είναι αυτά που συμβαίνουν!»... Λες και δεν θυμούνται τι γινόταν στα καπνοχώραφα του Αγρινίου επί 15 χρόνια από τις αρχές του ΄90 μέχρι τα μέσα του 2000 με τους αλβανούς μετανάστες να βρίσκονται στο κέντρο της εκμετάλλευσης, της ξενοφοβίας και του ρατσισμού.

Και αν κάποιοι πρωτοκοσμικοί κάτοικοι της Ν. Ευρώπης νομίζουμε πως αυτά είναι μακριά από το μονοπάτι της δικιάς μας ζωής και τα πράγματα θα φτιάξουν, τότε καλύτερα ας ξυπνήσουμε πριν ο βούρκος φτάσει πάνω από τα κεφάλια μας. Ας ρίξουμε μια ματιά στα κτήρια με τα εγκατεστημένα αντι-αυτοκτονικά δίκτυα των κάτεργων της FoxConn (της εταιρίας που παράγει τα iPad, τα iPhones και τα iPods) ή στις αποθήκες της Amazon.

Αλλά αν κουραζόμαστε να πάμε τόσο μακριά και θέλουμε να πάρουμε μια ιδέα για το τι μπορεί συμβεί σε μας τους ίδιους τα επόμενα χρόνια, μπορούμε να ρωτήσουμε τους μετανάστες τι έζησαν οι ίδιοι πριν έρθουν εδώ και τι είναι αυτό που ζουν τώρα...

Δεκέμβριος 2013, Αγρίνιο

Υποσημειώσεις από ξεχασμένους αστερίσκους

(70 π.χ.-1968)

Για τους αγώνες αθλητών που δε βραβεύτηκαν.

*I.

Οι Ρωμαίοι έτρεφαν μεγάλη αγάπη για το απάνθρωπο και αιματοβαμμένο άθλημα των μονομαχιών στις αρένες της αρχαίας Ρώμης. Εκεί πραγματοποιούνταν μονομαχίες μεταξύ ζώων και μονομάχων ή μόνο μεταξύ μονομάχων. Οι μονομάχοι ήταν αιχμάλωτοι ή σκλάβοι. Ο Σπάρτακος δεν γεννήθηκε σε καθεστώς δουλείας: ήταν ένας ελεύθερος άνθρωπος από τη Θράκη, λιποτάκτης από τον ρωμαϊκό στρατό. Πουλήθηκε ως σκλάβος και έγινε ένας αθλητής που διέπρεψε στις ρωμαϊκές αρένες. Κατάφερε όμως να συνωμοτήσει με άλλους 70-80 μονομάχους που τελικά έγιναν αρκετές χιλιάδες. Κάποιο πρωί οι ρωμαίοι είδαν τους μονομάχους να τους κοιτούν με υψωμένες τις λόγχες. Εκείνες τις μέρες οι σκλάβοι αντιμετώπισαν τις ρωμαϊκές λεγεώνες, επιστρέφοντας ένα μέρος από την βία που δέχονταν μετά από τόσα χρόνια υποδούλωσης. Οι εξεγερμένοι μονομάχοι μετά από αρκετό καιρό σφαγιάστηκαν. Κατάφεραν όμως να ζήσουν δύο χιλιετίες, ως σύμβολο του ανθρώπου που δεν σκύβει το κεφάλι σε καμιά εξουσία και υποδούλωση.

*II.

Η Μίλντρεντ Ντίντρικσον («Μπέιμπ») γεννήθηκε το 1911 στο Τέξας και διέπρεψε σε αναρίθμητα αθλήματα. Στίβος, γκολφ, τένις, μπάσκετ, κολύμπι, μπιλιάρδο, μπόουλινγκ... Ένας δημοσιογράφος της εποχής την είχε ρωτήσει αν υπάρχει κάποιο παιχνίδι που να μην είχε παίξει. «Οι κούκλες» ήταν η απάντηση, δηλωτική του πνεύματος της. Η καθημερινότητά της Μπέιμπ ήταν μια μόνιμη σύγκρουση με τα κοινωνικά στερεότυπα περί θηλυκότητας. Μια σύγκρουση με τις έμφυλες διακρίσεις. Μια πρόταση για την γυναικεία χειραφέτηση. Το παρατσούκλι της δεν ήταν παρά ένα οξύμωρο σχήμα.

*III.

Ο Τζέιμς Όουενς γεννήθηκε το 1913 και ήταν το έβδομο από τα έντεκα αδέρφια της οικογένειάς του. Ήταν ένας μαύρος, γεννημένος στην Αλαμπάμα των ΗΠΑ και οι παππούδες του ήταν σκλάβοι. Στους Ολυμπιακούς Αγώνες το 1936, κέρδισε 4 χρυσά ολυμπιακά μετάλλια στο τρέξιμο και στο άλμα εις μήκος, προκαλώντας την οργή του Χίτλερ. Έμπρακτα ακύρωσε τις φυλετικές θεωρίες του Γ' Ράιχ. Πολλοί γιόρτασαν με αυτήν την νίκη. Όταν ο Όουενς επέστρεψε στην χώρα του, δεν δέχτηκε καμία τιμητική διάκριση. Επέστρεψε στην προηγούμενη ζωή του: έμπαινε στα λεωφορεία από την πίσω πόρτα, έτρωγε σε εστιατόρια για μαύρους, χρησιμοποιούσε τουαλέτες για μαύρους, έμενε σε ξενοδοχεία για μαύρους.

*IV.

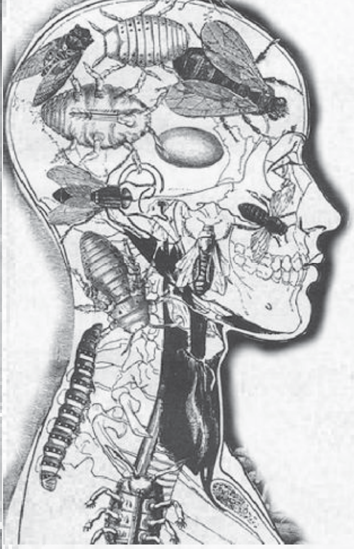
Ο γίγαντας του Μποξ δεν πάλεψε λυσσαλέα μόνο μέσα στο ρινγκ. Ο Μοχάμεντ Άλι έδωσε μάχες και έξω από αυτό, μεταφέροντας τους αγώνες μέσα στην κοινωνία. Αγάπησε από μικρός το μποξ. Ο ρατσισμός και οι φυλετικές διακρίσεις στον αμερικανικό νότο που γεννήθηκε τον οδήγησαν στην πυγμαχία για να καταφέρει να επιβιώσει απέναντι στην βία του δρόμου. Βιώνοντας τον ρατσισμό και την προκατάληψη, αρνήθηκε να πάρει μέρος στον Πόλεμο του Βιετνάμ. «Κανένας Βιετκόνγκ δεν με έχει αποκαλέσει αράπη» θα πει εμφατικά στα αμερικανικά μέσα ενημέρωσης το 1967. Έτσι τον αποκάλεσαν προδότη της παρτίδας, του αφαίρεσαν τον τίτλο του παγκόσμιο πρωταθλητή. Του απαγόρευσαν να συνεχίσει το μποξ. Όσο το Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ τον έσερνε σε δίκη για την άρνηση στράτευσης, κάποιοι νέοι που τον συμπαραστέκονταν του ζήτησαν να απαγγείλει κάτι. «Me, we». Εγώ, εμείς.

*V.

1968. Η χρονιά των εξεγέρσεων και των κινημάτων αμφισβήτησης. Στο ολυμπιακό στάδιο της Πόλης του Μεξικό στο βάθρο ανεβαίνουν ξυπόλυτοι, δυο αμερικανοί μαύροι αθλητές, ο Τομι Σμιθ και ο Τζον Κάρλος, στην πρώτη και τρίτη θέση αντίστοιχα. Κατά τη διάρκεια ανάκρουσης του εθνικού αμερικανικού ύμνου, οι δυο αθλητές σκύβουν το κεφάλι και υψώνουν τη σφιγμένη γροθιά τους, μέσα σε μαύρα γάντια. Είναι ο χαιρετισμός του επαναστατικού κινήματος των Μαύρων Πανθήρων... Καταγγέλλουν σε ολόκληρο τον κόσμο τον ρατσισμό των Η.Π.Α. Η Αμερική στιγματίζεται. Τους διώχνουν αμέσως από το ολυμπιακό χωρίο. Τους απαγορεύεται να λάβουν ξανά μέρος σε αθλητική συνάντηση. Επιστρέφοντας στην χώρα τους δεν τους δίνει κανείς δουλεία. Η γροθιά τους, όμως, παραμένει υψωμένη.

Ψυχοκόρες

Ψυχοκόρη, δούλα, παραδουλεύτρα, σκλάβα, δουλικό, οικιακή βοηθός, παραπαίδα. Ή, πόσοι ακόμα τρόποι θα βρεθούν, για να βαφτίσουν την υποτιμημένη οικιακή εργασία;

Η οικιακή εργασία αποτέλεσε στην Ελλάδα του 19ου και 20ου αιώνα μια από τις κυριότερες μορφές υποτιμημένης εργασίας. Την εποχή εκείνη, η φτώχια ή ακόμα και πολλές φορές το όνειρο για μια καλύτερη ζωή οδηγεί κοπέλες από την επαρχία στη συνθήκη της εσωτερικής μετανάστευσης. Τότε κυρίως κορίτσια επαρχιώτισσες, φτωχές έρχονται να εργαστούν στα σπίτια μικροαστών ή αστών σε αστικά κέντρα ως παραδουλεύτρες ή υπηρέτριες ή δούλες ή παστρικοδούλες ή όπως αλλιώς της έρχονταν της βαθιάς πατριαρχικής κοινωνίας να τις αποκαλεί. Η δουλειά τους σήμαινε συγκέντρωση της απαραίτητης προίκας ή πληρωμή χρεών στον εργοδότη ή ένα λιγότερο στόμα για τους γονείς στη επαρχία αλλά στην ουσία εργάζονταν ακατάπαυστα με αντάλλαγμα την επιβίωσή τους και μόνο. Αντίθετα στην οικογένεια που υπηρετούσαν συνέβαλαν στην κοινωνικά άνοδο και καταξίωση της αστής γυναίκας.

Εκείνη την εποχή άρχισε να εμφανίζεται και ο θεσμός της ψυχοκόρης, που επρόκειτο κυρίως για προφορικό θεσμό υιοθεσίας. Συγκεκριμένα, οικογένειες που ζούσαν κάτω από συνθήκες φτώχιας και ανέχειας «παραχωρούσαν» μία ή περισσότερες κόρες, πολλές φορές και γιους, σε πλούσιες οικογένειες. Κυρίως, οι ψυχοκόρες ήταν κορίτσια μικρής ηλικίας, που μέσω αυτού του θεσμού αναγκάζονταν να προσφέρουν εργασία στον ψυχοπατέρα, ο οποίος έναντι της παρεχόμενης εργασίας είχε την υποχρέωση να τις προικίσει, όταν φθάσουν σε ηλικία γάμου. Ο θεσμός αυτός στην ουσία ήταν μια μορφή άμισθης οικιακής εργασίας. Οι ψυχοκόρες, ανεξάρτητα από την ηλικία και τη σωματική διάπλαση έπρεπε να καθαρίζουν το σπίτι, να μαγειρεύουν, να σκουπίζουν, να σιδερώνουν, να εργάζονται στα χωράφια και όλα αυτά χωρίς μισθό μιας και πλέον ήταν μέλος της οικογένειας. Ενώ, δεν είναι και λίγες οι φορές, που η απόλυτη κυριαρχία των ψυχοπατέρων οδηγούσε σε σεξουαλική εκμετάλλευση της ψυχοκόρης. Γενικά, ο θεσμός της ψυχοκόρης «ηθικοποιήθηκε» πολλές φορές κοινωνικά και κατάφερε σε πολλές περιπτώσεις να συσκοτιστεί η εκμεταλλευτική του φύση.

Βία, φτώχεια, εκμετάλλευση, καταπίεση βιώνονταν από όλες αυτές τις γυναίκες που παρόλο που συμβιβάζονταν με τη σκληρή πραγματικότητα για επιβίωση, πολλές φορές δε έπαυαν να ονειρεύονται το σπάσιμο των δεσμών. Είτε πρόκειται για το κοινωνικά αποδεκτό «ψυχοκόρη», είτε για το υποτιμητικό «δούλα», η κοινωνική πραγματικότητα είναι πολύ σκληρότερη από αυτή που φανταζόμαστε. Είναι η ίδια απόλυτα σκληρή πραγματικότητα που βιώνουν στο πετσί τους οι σημερινές μετανάστριες εργάτριες που δουλεύουν ως οικιακές βοηθοί. Συνήθως προσλαμβάνονται για να διευκολύνουν τις εργοδότριές τους να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του επαγγελματικού τους στίβου, ωστόσο οι ίδιες οι μετανάστριες εργάτριες βιώνουν καθημερινά τις άθλιες εργασιακές συνθήκες, τον αποκλεισμό και την υποτίμηση.

Ένα πράγμα στην οικιακή εργασία θεωρείται δεδομένο. Είτε δε πληρώνεται και γίνεται από τη νοικοκυρά, είτε πληρώνεται και γίνεται από τις δούλες και οικιακές βοηθούς, αποτελεί μια αόρατη και κατά βάση γυναικεία εργασία, απαραίτητη για τη συντήρηση και αναπαραγωγή του άνδρα εργάτη. Δηλαδή η βρώμικη φόρμα εργασίας να γίνει καθαρή, το ωμό κρέας να σερβιριστεί μαγειρεμένο, το σπίτι να είναι καθαρό, το κρεβάτι στρωμένο, τα παιδιά να κοιμούνται, να τρώνε και να περιθάλπονται. Το κεφάλαιο, μέσω της πατριαρχικής του εκπροσώπησης, όσο αγνοεί τις απαιτήσεις των εργατριών στα οικιακά, όσο στρέφει με τους έμφυλους διαχωρισμούς το ένα φύλο εναντίον του άλλου, έχει την πολυτέλεια να μην πληρώνει την οικιακή εργασία. Όπως αναφέρει η Silvia Federici

«η οικιακή εργασία δεν έχει απλά επιβληθεί στις γυναίκες, αλλά έχει μετατραπεί σε φυσικό χαρακτηριστικό της γυναικείας ανατομίας, της γυναικείας προσωπικότητας σε εσωτερική ανάγκη, σε φιλοδοξία που υποτίθεται πως πηγάζει από τα βάθη της γυναικείας μας φύση. Αντί να αναγνωριστεί ως όψη του κοινωνικού συμβολαίου η οικιακή εργασία έπρεπε να μεταβληθεί σε φυσικό χαρακτηριστικό, γιατί ήδη από τον καιρό των πρώτων σχεδίων του κεφαλαίου για τις γυναίκες, αυτή η εργασία ήταν άμισθη».

Πότε το κεφάλαιο θα αναγκαστεί να αναγνωρίσει και να πληρώσει αυτόν την εργασία; Μόνο όταν οι γυναίκες αρχίσουν να αρνούνται να την κάνουν, μόνο όταν οι γυναίκες αρχίσουν να αγωνίζονται εναντίον της. Τα παραδείγματα των φεμινιστικών αγώνων δεν είναι λίγα.

Το σιδέρωμα της Σπυριδούλας από τη Ματαράγκα Αγρινίου

«Είμαι από την Ματαράγκα του Αγρινίου. Οι γονείς μου έχουν ακόμα άλλα επτά παιδιά. Ήρθε η Αντιγόνη Βεϊζαδέ στη Ματαράγκα και ζητούσε να πάρει ένα μικρό κοριτσάκι για να προσέχει το μωρό της και να την βοηθάει λίγο στο σπίτι. Δήλωνε ότι το κοριτσάκι που θα την ακολουθήσει θα κάνει την τύχη του και δεν θα το ξεχωρίζει από το δικό της παιδί. Οι γονείς μου είναι φτωχοί άνθρωποι και έτσι ξεγελάσθηκαν και με έδωσαν. Έμεινα μαζί τους δύο χρόνια. Φρόντιζα το παιδί, καθάριζα, σφουγγάριζα, έπλενα, κουβάλαγα τα ψώνια του σπιτιού. Έκανα υπομονή και δε μιλούσα».
(εφημερίδα «Ακρόπολις» - Κυριακή 7 Αυγούστου 1955)

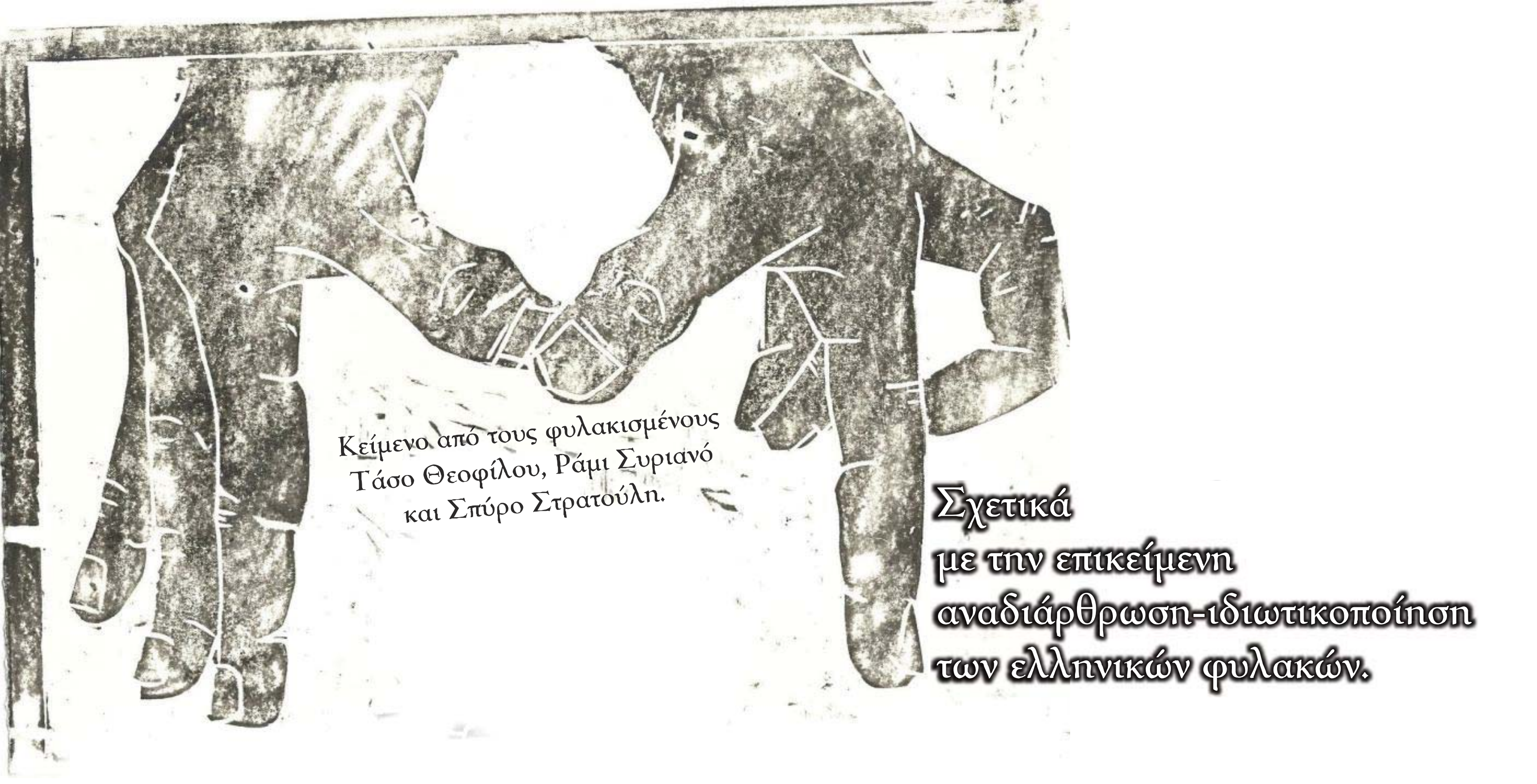
Στα μέσα της δεκαετίας του 1950, η πονεμένη ιστορία της Σπυριδούλας, μιας κοπέλας από τη Ματαράγκα, έφερε στην επιφάνεια την εκμετάλλευση που βίωναν καθημερινά κορίτσια και γυναίκες που πάλευαν για την επιβίωσή τους. Η μικρή Σπυριδούλα έπεσε θύμα της μανίας των αφεντικών της, Γιώργου και Αντιγόνης Βεϊζαδέ, που επί δύο μέρες την έκαιγαν διαδοχικά με το καυτό σίδερο σε όλο της το σώμα, επειδή θεωρήθηκε ύποπτη για την απώλεια 50 δολαρίων.

Η Σπυριδούλα από τα δώδεκά της εργαζόταν ως υπηρέτρια στην Αθήνα στο σπίτι του ζεύγους Βεϊζαδέ, που μαζί με το μικρό παιδί τους έμεναν σε ένα πολυτελές σπίτι στον Πειραιά. Οι Βεϊζαδέ είχαν επιχειρήσεις και πολλά χρήματα βρίσκοντας πάντα τρόπο να επιβιώσουν, ενώ στην κατοχή είχαν εργασθεί για τα φασιστικά SS. Η μικρή Σπυριδούλα είχε αναλάβει όλες τις δουλείες του σπιτιού. Το αντάλλαγμα ήταν η επιβίωση της δίνοντας της απλά ένα πιάτο φαγητό.

Την 31 Ιουλίου 1955 ο Γιώργος Βεϊζαδέ επέστρεψε στο σπίτι από το καμπαρέ που είχε στην ιδιοκτησία του και διαπίστωσε πως λείπει ένα χαρτονόμισμα των 50 δολαρίων από το ντουλάπι του. Άμεση ύποπτη για την απώλεια θεωρήθηκε η Σπυριδούλα. Ο Γ. Βεϊζαδέ αμέσως ρώτησε την Σπυριδούλα αν γνώριζε κάτι. Η ίδια είπε ότι δεν έχει ιδέα για το χαρτονόμισμα και τότε το ζευγάρι ξεκίνησε τα βασανιστήρια χτυπώντας την. Την επόμενη μέρα ο βασανισμός συνεχίστηκε. Με το ίδιο σίδερο, που ανάγκαζαν την Σπυριδούλα να σιδερώνει τα πολυτελή τους ρούχα, την βασάνισαν καίγοντας το κορμί της. Επί 36 συνεχόμενες ώρες η Σπυριδούλα δεμένη γυμνή πάνω στο τραπέζι του σαλονιού, ήταν παραδομένη στη λύσσα των Βεϊζαδέ, που για να μην υποψιαστούν κάτι οι γείτονες της είχαν βάλει ένα πανί στο στόμα. Μετά το τέλος του βασανισμού την έλυσαν και την κλείδωσαν στο δωμάτιο της χωρίς φαΐ και νερό. Για τις επόμενες δυο μέρες η Σπυριδούλα υπέφερε από τους πόνους. Ήταν αναγκασμένοι να την πάνε στο νοσοκομείο καθώς φοβόνταν τι θα συνέβαινε αν πέθαινε μέσα στο σπίτι. Έτσι ισχυριζόμενοι ότι χύθηκε κατά λάθος πάνω της καυτό νερό την μετέφεραν στο νοσοκομείο, ενώ την απειλούσαν πως αν μαρτυρήσει θα την κάψουν ζωντανή με βενζίνη.

Η Σπυριδούλα όμως δε φοβήθηκε να μιλήσει. Αποκάλυψε στους γιατρούς τι ακριβώς συνέβη. Η αστυνομία συνέλαβε το ζεύγος Βεϊζαδέ. Στο δικαστήριο πρώτη μάρτυρας ήταν η ίδια η Σπυριδούλα, η οποία στην κατάθεσή της εξιστόρησε τη ζωή της με το ζεύγος και περιέγραψε τον τρόπο με τον οποίο την έκαψαν με το πυρακτωμένο σίδερο την 1η και 2η Αυγούστου 1955. Στην κατάθεση της η Αντιγόνη Βεϊζαδέ στην αρχή επέμειναν πως επρόκειτο για καυτό νερό. Στην συνέχεια, παραδέχτηκαν πως τα εγκαύματα είναι από σίδερο, αλλά υποστήριξαν πως ήταν ατύχημα. Ο ιατροδικαστής ωστόσο μπόρεσε να δει καθαρά πως τα εγκαύματα δημιουργήθηκαν από δυο αλληλοβοηθούμενα πρόσωπα σε διαφορετικά χρονικά διαστήματα. Η Σπυριδούλα έφερε εγκαύματα πρώτου έως τρίτου βαθμού στο πρόσωπο, τον τράχηλο, το θώρακα, την κοιλιά και τα άνω και κάτω άκρα, καθώς και εκχυμώσεις στο μέτωπο, τα βλέφαρα, τους μηρούς και τις κνήμες. Το δικαστήριο έκρινε ένοχο το ζεύγος για πρόκληση βαρειών σωματικών βλαβών σε βαθμό κακουργήματος.

Ωστόσο, η απειλή ακόμα αιωρείται. Μετά από τόσα χρόνια μανάδες προστάζουν τα παιδιά τους να κάνουν ησυχία γιατί αλλιώς θα τα κάψουν σαν τη Σπυριδούλα... Η Σπυριδούλα δεν αποτελεί μια εξόφθαλμη εξαίρεση. Η ιστορία της υπογραμμίζει την απαξίωση της κοινωνικής θέσης της γυναίκας, τονίζει το βίαιο περιεχόμενο την υποτιμημένης γυναικείας εργασίας. Πόσες Σπυριδουλες έχουν υπάρξει και πόσες θα υπάρξουν; Πόσες ιστορίες μένουν κλειδωμένες πίσω από πόρτες κρεβατοκάμαρων και παιδικών δωματίων;

Κείμενο από τους φυλακισμένους
Τάσο Θεοφίλου, Ράμι Συριανό
και Σπύρο Στρατούλη.

Σχετικά με την επικείμενη αναδιάρθρωση-ιδιωτικοποίηση των ελληνικών φυλακών.

Ι.

Μετά την παραβίαση της ολιγοήμερης άδειας από τον Χριστόδουλο Ξηρό, κυβέρνηση και μίντια θεώρησαν ότι δημιουργήθηκε το έδαφος για μια έκρηξη κατασταλτικής θηριωδίας. Καθώς ο Χριστόδουλος Ξηρός συγκεντρώνει τόσο την ιδιότητα του "τρομοκράτη" όσο και του δραπέτη, η κυβέρνηση άνοιξε δύο ζητήματα της ατζέντας της. Από την μια η αντι-αναρχική σταυροφορία με εισβολές σε δεκάδες σπίτια, συλλήψεις και επικηρύξεις συντρόφων με απώτερο στόχο την εμπέδωση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, την εξοικείωση με την εντεινόμενη επιτήρηση και την εσωτερίκευση του φόβου εντός του αναρχικού χώρου. Από την άλλη επαναφέρει το ζήτημα της αναδιάρθρωσης στις ελληνικές φυλακές ή αλλιώς την ιδιωτικοποίησή τους.

Όπως και μετά την μαζική απόδραση των 11 από τις φυλακές Τρικάλων, τα ακροδεξιά σιαμαία Αθανασίου- Δένδιας, δεν έχασαν την ευκαιρία να εξαγγείλουν τη δημιουργία φυλακής υπέρ-υψίστης ασφαλείας που θα στεγάσει πολιτικούς κρατούμενους, στελέχη του λεγόμενου οργανωμένου εγκλήματος και απείθαρχους φυλακισμένους, λειτουργώντας με ειδικό σωφρονιστικό κώδικα. Ένα σωφρονιστικό τρομονόμο δηλαδή που θα παραχωρεί μέρος του έλεγχου των κρατουμένων στην αστυνομία, η επικοινωνία με τον έξω κόσμο θα "περιορίζεται" (αν δε θα καταργείται), η αλληλογραφία θα ελέγχεται και οι άδειες θα κόβονται.

Η ιδιότητα του φυλακισμένου από μόνη της εντάσσει τον άνθρωπο σε ένα καθεστώς εξαίρεσης, αφού τον απογυμνώνει από βασικά δικαιώματα που στην αστική δημοκρατία θεωρούνται δεδομένα. Οι ειδικές αυτές ρυθμίσεις έρχονται να επιδεινώσουν ακόμη περισσότερο τη θέση του και να τον υποβιβάσουν από μια κατάσταση του "εκτός χώρου και χρόνου", που ουσιαστικά βρίσκεται, σε μια κατάσταση σχεδόν ανυπαρξίας. Η κατάσταση εξαίρεσης γενικεύεται και η εξουσία δείχνει να χρειάζεται τη δημιουργία εξαιρέσεων επί της εξαίρεσης.

Τους τελευταίους μήνες μίντια και κυβέρνηση δε χάνουν καμιά ευκαιρία για να επιβάλλουν την ατζέντα τους σε σχέση με την αναδιάρθρωση της ποινικής καταστολής γενικά και του τιμωριτικού συστήματος ειδικά. Μια αναδιάρθρωση που επιδιώκει τόσο την σκλήρυνση της επιτήρησης και της καταστολής όσο και την ιδιωτικοποίηση τους. Ως εκ τούτου θα ήταν αφελής κανείς να πιστεύει ότι όλη αυτή η μιντιακή εκστρατεία λάσπης κατά κρατούμενων ήταν απόρροια της απόδρασης Ξηρού και όχι ένα σχέδιο που τέθηκε σε εφαρμογή με αφορμή αυτό το γεγονός, επειδή πολύ απλά η ιδιωτικοποίηση των ελληνικών φυλακών προβλέπεται από το μνημόνιο.

Τα τελευταία χρόνια η ποινική καταστολή γενικά και η φυλακή ειδικά επεκτείνουν και βαθαίνουν τον ρόλο τους. Το σημαντικότερο πρώτο βήμα έγινε με το άρθρο 187 περί εγκληματικών οργανώσεων, το οποίο δεν στοχεύει στο λεγόμενο οργανωμένο έγκλημα, αλλά στο μεγαλύτερο ποσοστό των παραβατών διογκώνοντας τις ποινές, μετατρέποντας πλημμελήματα σε κακουργήματα, καταργώντας τους ενόρκους και διευρύνοντας την έννοια τόσο του "στοιχείου" όσο και του αδικήματος, κρατώντας σε δικαστική ομηρία εκατοντάδες φυλακισμένους.

Η ποινική καταστολή συγχρόνως διευρύνει την κοινωνική στόχευση συμπεριλαμβάνοντας στην ποινική διαχείριση κομμάτια της έκπτωτης μεσαίας τάξης, δηλαδή την μικροπαραβατικότητα του λευκού κολάρου και του χρεοφειλέτες. Επιπλέον γίνεται και ένα εργαλείο για το ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ κεφαλαιοκρατών, στις συνθήκες γενικευμένου κανιβαλισμού που επιβάλλει η συστημική κρίση και η αναδιάρθρωση της εγχώριας αστικής τάξης.

Όσο η ποινική καταστολή διευρύνεται απευθυνόμενη σε μια μεγαλύτερη κοινωνική γκάμα προκύπτει και η ανάγκη της ταξικής διαβάθμισής της φυλακής. Από τα κέντρα κράτησης μεταναστών που στοιβάζουν κάτι "εξωτικά όντα" που οριακά πλέον μπορεί να διεκδικούν την ιδιότητα του ανθρώπου, καθώς στερούμενα τα απαραίτητα

νομιμοποιητικά έγγραφα η ίδια η ύπαρξή τους θεωρείται αδίκημα, μέχρι την προσαρμογή των αγροτικών φυλακών με τρόπο τέτοιο ώστε να στεγάσουν οικονομικούς παραβάτες και χρεοφειλέτες, μικρούς και μεγάλους Τσοχατζόπουλους. Από τα βραχιολάκια- GPS και την κοινωφελή άμισθη εργασία για τα πταίσματα και τα πλημμελήματα, μέχρι και τις φυλακές υπέρ-υψίστης ασφαλείας για πολιτικούς κρατούμενους, στελέχη του λεγόμενου οργανωμένου εγκλήματος και απείθαρχους φυλακισμένους.

Η ποινική καταστολή και ο θεσμός της φυλακής προσαρμόζονται στις συνθήκες της γενικευμένης συστημικής κρίσης. Οι βλοσυρές δηλώσεις των αυτοκόλλητων ακροδεξιών Αθανασίου- Δένδια μας προϊδεάζουν για τη σημασία και τους σκοπούς της επικείμενης αναδιάρθρωσης σε αυτόν τον τομέα στην Ελλάδα. Αναδιάρθρωσή με πρόσχημα την "εύρυθμη λειτουργία", όπως συμβαίνει σε κάθε δημόσιο τομέα που μπαίνει στο στόχαστρο της ιδιωτικοποίησης. Το ελληνικό κράτος δείχνει με κάθε αφορμή τη διάθεση του να πετύχει τη μετατροπή της ποινικής καταστολής σε πεδίο ιδιωτικού κέρδους. Από τη μια ευελπιστεί ότι η αυστηροποίηση θα κάνει τη καταστολή ένα αποτελεσματικό εργαλείο που θα συσπειρώσει γύρω από τα ιδεολογήματα της ασφάλειας κα της νομιμότητας τα πιο συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας και από την άλλη θα την καταστήσει κερδοφόρα παραχωρώντας την σε ιδιώτες και μετατρέποντάς την σε ένα πεδίο άντλησης κέρδους.

Δεν είναι άσχετα με τη συνολικότερη αναδιάρθρωση και ιδιωτικοποίηση των φυλάκων ούτε η ανάθεση μέρους της φύλαξης των κέντρων κράτησης μεταναστών σε ιδιωτικές εταιρείες σεκιούριτι, ούτε και το ότι η επιτήρηση των φορέων βραχιολιών GPS θα ανατεθεί επίσης σε ιδιώτες.

II.

Η φυλακή είναι ένας θεσμός που μαζί με τη σχέση κεφαλαίου- μισθωτής εργασίας πρέπει να μπει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Η λειτουργία της φυλακής για την καπιταλιστική κοινωνία είναι δαιδαλώδης και η σημασία της κομβική και θεμελιώδης. Στεγάζει κατά βάση το πιο περιθωριοποιημένο κομμάτι της κοινωνίας, όμως ο ρόλος της κάθε άλλο παρά περιθωριακός είναι. Έχει πολλές αναγνώσεις, πολλές ερμηνείες και πολλά επίπεδα ανάλυσης. Είναι από τη μια ο χώρος για να κρύψει, να καταστείλει , να διαχειριστεί κερδοφόρα, να αποθηκεύσει , να παροπλίσει και να πειθαρχήσει τη περισσευούμενη εργασιακή δύναμη. Είναι ο χώρος που πετιέται για πάντα ή για ανακύκλωση ό,τι η οικονομία θεωρεί απόβλητο. Είναι, επίσης, ο χώρος όπου το απείθαρχο υποπρολεταριάτο εμπεδώνει την ιεραρχία, την πειθαρχία, την συνδιαλλαγή με την εξουσία και την πρακτική λειτουργία της οικονομίας. Η φυλακή σωφρονίζει, με την έννοια ότι οργανώνει κάθετα και γύρω από τα συμφέροντα του Κεφαλαίου την παραβατικότητα. Είναι ο χώρος όπου η παραβατικότητα αξιοποιείται και αφομοιώνεται από το Κεφάλαιο τόσο σε επίπεδο κοινωνικής όσο και σε επίπεδο οικονομικής λειτουργίας. Είναι ο χώρος που γίνεται η όσμωση αυθόρμητης παραβατικότητας με το οργανωμένο έγκλημα, ο χώρος όπου γίνεται η όσμωση του οργανωμένου εγκλήματος με την παραβατικότητα του λευκού κολάρου και τέλος ο τόπος που τα τρία προηγούμενα συνθέτονται αρμονικά με την επίσημη λευκή οικονομία.

Η φυλακή ως κομβικός θεσμός για τη λειτουργία του καπιταλισμού συντονίζεται με τη μισθωτή εργασία και τη γενικότερη οικονομία. Έχει μεγάλη σημασία να μην υποτιμηθεί ως πεδίο σύγκρουσης, τόσο από τους μέσα όσο και από τους από έξω, σε μια συνεχή και αλληλοτροφοδοτούμενη σχέση. Έχει σημασία και είναι ανάγκη η ανάπτυξη ενός κινήματος ενάντια στο θεσμό της φυλακής, όχι τόσο με υπαρξιακούς πια, αλλά κυρίως με πολιτικούς όρους. Ένα κίνημα που θα εντοπίζει τις συνδέσεις της φυλακής με την σχέση κεφαλαίου- μισθωτής εργασίας και θα συνδέει τους αγώνες ενάντια στο Κεφάλαιο με τους αγώνες ενάντια στη φυλακή. Ένα κίνημα ενάντια στο θεσμό της φυλακής γενικά, και της αναδιάρθρωσης αυστηροποίησης- ιδιωτικοποίησης του θεσμού ειδικά, που σαν απώτερο στόχο θα έχει το γκρέμισμα κάθε φυλακής και σαν άμεσο να μη επιτρέψει τη δημιουργία ειδικών φυλακών, για την κατάργηση των οποίων δόθηκαν αιματηροί αγώνες την δεκαετία του '90. Που ως πρόβλημα θα αναδεικνύει όχι το γεγονός ότι κάποιος πήρε άδεια και δε γύρισε, αλλά ότι εκατοντάδες στερούνται των αδειών ενώ τις δικαιούνται. Όχι το πώς ΙΙ όλοι κι όλοι φυλακισμένοι κατάφεραν να βγουν μια ανοιξιάτικη βραδιά από μια φυλακή που τους είχανε θάψει, αλλά το πώς κάθε εποχή θάβονται ζωντανοί χιλιάδες σε όλες τις φυλακές, τα κρατητήρια και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της χώρας. Που θα αναδεικνύει την αντίφαση του να υποσιτίζονται και να ξεπαγιάζουν οι φυλακισμένοι από έλλειψη κονδυλίων, τη στιγμή που τεράστια ποσά δαπανώνται για την αγορά και την εγκατάσταση σύγχρονων ηλεκτρονικών μέσων ασφάλειας κι επιτήρησης. Που θα επιβάλει το αυτονόητο: ότι πρόβλημα δεν είναι το ότι δεν επέστρεψε ο Χριστόδουλος από την άδεια του, αλλά το ότι ο Σάββας δεν έχει ακόμη αποφυλακιστεί.

Τώρα πιο πολύ από ποτέ είναι απαραίτητος ο συντονισμός ποινικών και πολιτικών κρατουμένων, των εντός κι εκτός των τειχών, για να ανοίξει αυτή η αντίσταση στην αναδιάρθρωση -αυστηροποίηση ιδιωτικοποίηση των φυλακών το δρόμο για το ολοκληρωτικό γκρέμισμά τους...

Κάθε σημείο του χωροχρόνου είναι ένα πραγματικό γεγονός.
Κάθε σημείο ενός θεαματικού χωροχρόνου είναι ένα καταγεγραμμένο ψέμα.
Αυτό που κατακλύζει με ψέματα το κόσμο δεν είναι μόνο η οθόνη της τηλεόρασης. Οι εικόνες αποτελούν το μέσο. Τα ψέματα συντηρούνται και αναπαράγονται μέσα από μια οργανωμένη κοινωνική σχέση μεσολάβημένη από εικόνες.
Κι όμως, κάθε μέρα, όλη μέρα, κάτω από το βάρος του ψεύτικου κανείς δεν παραπονιέται.
Συνεπώς, τα εμπορεύματα θα συνεχίζουν να ρέουν...

2 σημεία ενός θεαματικού χωροχρόνου

Σημείο 1: Για τα σχολικά συσσίτια του Ιδρύματος «Στ. Νιάρχος» και το ταξίδι μια παλιάς ιστορίας...

Το τυποποιημένο σακουλάκι περιέχει μια πίτα και ένα μήλο. Έρχεται κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή σε μερικές δεκάδες σχολεία της χώρας. «Το Ίδρυμα του Νιάρχου πραγματικά νοιάζεται για τους νέους της χώρας μας, που αυτήν την περίοδο δοκιμάζονται. Ο Νιάρχος είναι αυτοδημιούργητος και ξέρει τι σημαίνει πείνα. Η βοήθεια του μέσω του Προγράμματος Σίτισης είναι ανάσα για τους μαθητές του σχολείου που υποσιτίζονται» κηρύσσει περιχαρής η φιλόλογος προς τους μαθητές του Λυκείου που εκείνη την στιγμή περιεργάζονται αμήχανοι το σακουλάκι τους. Πίσω της ο υπεύθυνος του κυλικείο της ρίχνει φθονερές ματιές καθώς βάζει σε σειρά τις απούλητες τυρόπιτες.

Είναι πάντοτε η παλιά ιστορία του «αγαθού φιλόπονου και εγκρατούς εργάτη» που έγινε πλούσιος και του άθλιου χασομέρη που σπατάλησε όλα του τα υπάρχοντα στο γλέντι και για τιμωρία υποχρεώθηκε αυτός και τα παιδιά του και τα παιδιά των παιδιών του, να καταπονούνται στον αιώνα τον άπαντα δουλεύοντας για τους «ενάρετους» Νιάρχους και τους απογόνους τους. Μια ιστορία, που σαν παραμύθι, ταξιδεύει από αιώνα σε αιώνα. Όπως ταξιδεύουν και οι απόγονοι του Νιάρχου με τις θαλαμηγούς τους. Στο κατάστρωμα οι απόγονοι των «ενάρετων» χαίρονται τα δώρα της ζωής. Στα αμπάρια κρυμμένοι τριτοκοσμικοί κατασκευάζουν τα πιο ονειρεμένα γεύματα, που οι ίδιοι απαγορεύεται να δοκιμάσουν. Απαγορεύεται ακόμα και να αντικρίσουν το φως του ηλίου, ανεβαίνοντας στο κατάστρωμα. Ζουν σαν τα ποντίκια για βδομάδες, μήνες, για όσο χρειαστεί. Και οι από πάνω απόγονοι του Νιάρχου ταξιδεύουν, με ένα μοναδικό τρόπο που μόνο τα μέλη του διεθνούς jet set στερεώματος γνωρίζουν. Ταξιδεύουν, μα το μυαλό τους είναι καρφωμένο στα θησαυροφυλάκιά τους. Διάσπαρτα σε κάθε γωνία του πλανήτη θησαυροφυλάκια τεράστιας χωρητικότητας αναδεύουν ένα παχύρευστο χυλό κιτρινωπής απόχρωσης. Κάθε μόριο του χυλού έχει βγει από τους πόρους του δικού μας σώματος. Εκεί βρίσκονται συμπιεσμένες ώρες εργασίας που αθροίζουν χιλιετίες, μαζί με τσακισμένες αρθρώσεις, σακατεμένα μυαλά, διερρηγμένα στομάχια, γαστρικά υγρά, νευρώνες, λαμαρίνες, καουτσούκ, μικροτσίπ, κυβικά χιλιόμετρα πετρελαίου...

Το Ίδρυμα ΣΤ. ΝΙΑΡΧΟΣ ισχυρίζεται πως «αγωνίζεται για μια πιο ανθρώπινη κοινωνία» και μας πετάει ένα κόκαλο. Αυτοί οι «ενάρετοι» που αρπάζουν κάθε μέρα το ψωμί από το τραπέζι μας τώρα εμφανίζονται ως σωτήρες μας. Και η παλιά ιστορία του «αγαθού φιλόπονου και εγκρατούς εργάτη» που έγινε πλούσιος, περιπλέκεται ακόμα πιο πολύ..

Σημείο 2: Από το Φαρμακονήσι στην χαραυγή του καπιταλισμού

Το σκάφος με τους μετανάστες που βυθίστηκε στο Φαρμακονησι είναι δισέγγονο των πρώτων δουλεμπορικών πλοίων που γνώρισε η ανθρωπότητα. Οι μετανάστες, οι σημερινοί σκλάβοι, έχουν την ίδια μοίρα με τους τότε κατοίκους της μαύρης Αφρικής: σκληρή και πολλές φορές σύντομη. Το δουλεμπόριο μαύρων σκλάβων από την Αφρική το γνώρισε η ανθρωπότητα στην χαραυγή του καπιταλισμού. Από τον 16ο μέχρι τον 18ο αιώνα εκατομμύρια άνθρωποι-εμπορεύματα πουλήθηκαν και αγοράστηκαν. Κάποιοι από τους δουλεμπόρους ήταν ειλικρινείς και έδιναν στα πλοία τους ταιριαστά ονόματα όπως «Υποτέλεια». Μέσα σε αυτά τα πλοία οι σκλάβοι στοιβάζονταν σαν δέματα, για να μην χαραμίζεται σπιθαμή από το τον πολύτιμο χώρο τους. Αναρίθμητοι σκλάβοι πέθαιναν στην μεταφορά από επιδημίες, πείνα, πνιγμό. Κάποιοι αυτοκτονούσαν. Τα δουλεμπορικά όταν έφταναν στα λιμάνια ξεχώριζαν από την μυρωδιά. Όσοι σκλάβοι είχαν επιζήσει εκθέτονταν σε κεντρικό δρόμο της αποικίας για να πουληθούν.

Σήμερα οι βάρκες των δουλεμπόρων καταφθάνουν στα κρυφά και οι σημερινοί σκλάβοι πληρώνουν οι ίδιοι τα ναύλα τους. Οι προστάτες των συνόρων ίσως κάνουν τα στραβά μάτια, ίσως τα ρυμουλκήσουν, ίσως τα καταποντίσουν. Όσοι επιζήσουν θα εκτεθούν στην ελεύθερη αγορά του εκάστοτε τόπου. Και θα βρίσκονται ακόμα στην αρχή της διαδρομής τους.

Οι προπαππούδες των σημερινών δουλεμπόρων, γνώριζαν την απάνθρωπη φύση των πράξεων τους και κρυβόντουσαν πίσω από χριστιανικές δοξασίες και θεωρίες περί κατωτερότητας των μαύρων φυλών της πιο πονεμένης ηπείρου. Κάποιοι άλλοι, ίσως για να ξεπλύνουν τις αμαρτίες τους, ίσως για να υμνήσουν την ελευθερία και την ανθρωπότητα, ονόμαζαν τα δουλεμπορικά τους «Βολταίρος», «Ρουσσώ», «Ισότητα», «Ελπίδα» και «Ευσπλαχνία». Ωστόσο, ήταν το ίδιο αδίστακτοι με τους σημερινούς. Και έκαναν απλά την δουλειά τους, ανταλλάσοντας υφάσματα με ανθρώπους, στοιβάζοντας τους σαν πράγματα, μετρώντας κεφάλια, πετώντας κάθε πρωί τους μπόγους με το σκάρτο πράμα στην θάλασσα.

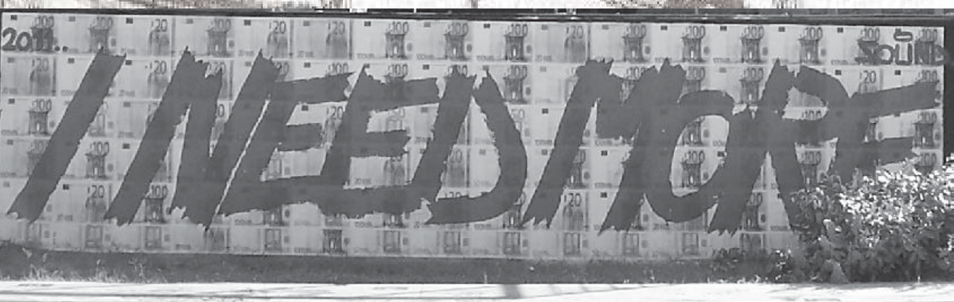

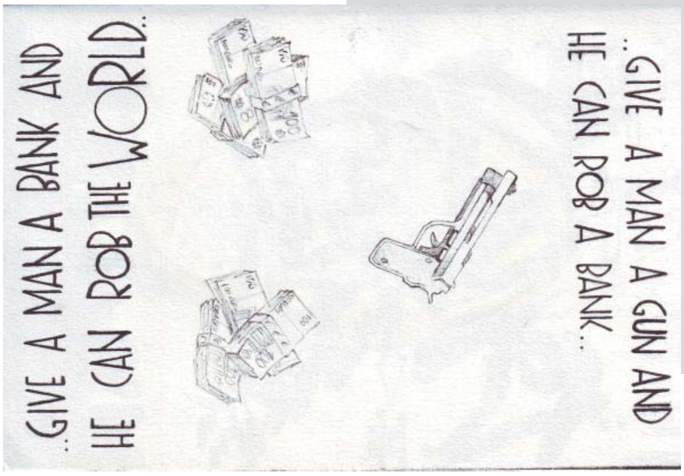
Για το γκράφιτι

Μία συζήτηση
με τους

**Okso81
&
one86
(colorblind)**

- Για κάντε μας μια αυτόπαρουσίαση.
- Γεια σας είμαστε οι okso81 και one86. Η ομάδα μας ονομάζεται «αχρωματοψία» (color blind). Βάφουμε τοίχους τα τελευταία 16 χρόνια περίπου. Τα ψευδώνυμα μας τα βγάλαμε εντελώς τυχαία. Στην αρχή, όταν ξεκινήσαμε είχαμε άλλα ψευδώνυμα, που μετά από καιρό τα αλλάξαμε και καταλήξαμε στα σημερινά. Η δουλειά που κάνει ο καθένας μας ως επάγγελμα είναι άσχετη με το γκράφιτι. Ηλεκτρολόγος ο ένας και ξυλουργός ο άλλος. Το γκράφιτι είναι το κοινό μας σημείο.

-Ποιες είναι οι σχετικές πηγές και γνώσεις σας; Διδαχτήκατε από κάποιον άλλον ή άλλη την τέχνη του γκράφιτι; Υπάρχουν αυτό-μορφωτικές διαδικασίες για την τεχνική του γκράφιτι;
-Οι πηγές μας παλιότερα σχετικά με το γκράφιτι, εδώ στην επαρχία ήταν περιορισμένες. Συνήθως ήταν περιοδικά με φωτογραφίες γκράφιτι, που θα είχε αγοράσει κάποιο παιδί από Αθήνα και τα οποία έπεφταν στα χέρια μας. Επίσης άλλη πηγή ήταν τα γκράφιτι άλλων ομάδων σε άλλες γειτονιές. Τώρα υπάρχει το ιντερνέτ ως πηγή πληροφόρησης.
Ναι, στην αρχή διδαχτήκαμε κάποιες τεχνικές από άλλα παιδιά (πιο παλιούς από εμάς). Τα υπόλοιπα τα πετύχαμε με πολλούς πειραματισμούς και πολύ εξάσκηση. Γενικά η τέχνη του γκράφιτι είναι προσωπική υπόθεση. Πρέπει να το παλέψεις και μόνος σου, εφόσον σου αρέσει.

-Τι ήταν αυτό που σας έκανε να ασχοληθείτε με το γκράφιτι; Και τι είναι αυτό που σας κάνει να συνεχίζετε;
-Αυτό που μας έκανε να ασχοληθούμε ήταν αυτή η ζωντάνια των μεταλλικών χρωμάτων πάνω στον τοίχο. Για τον έναν από εμάς τους δύο, ένας ακόμη λόγος ήταν η ανάγκη να ξεφεύγει από τα καθημερινά του προβλήματα μέσα στο σπίτι. Είναι κάτι που βγαίνει από μέσα σου, μπορείς να εκφραστείς ελευθέρα, χωρίς φόβο. Όλα αυτά τα συναισθήματα, είναι που μας κάνουν ακόμη να συνεχίζουμε!

-Στο Αγρίνιο ποια είναι η κατάσταση με το γκράφιτι; Μπορείτε να μας πείτε ιδεολογικά και πολιτικά που βρίσκεται η κοινότητα των γκραφιτάδων στην πόλη;
-Στο Αγρίνιο η κατάσταση είναι καλύτερη σε σχέση με το παρελθόν, αλλά λόγω των οικονομικών δυσχερειών πραγματοποιούνται πολύ λίγα γκράφιτι στους τοίχους.
Κοίταξε οι γκραφιτάδες στην πλειονότητα τους είναι νεαρής ηλικίας. Δε νομίζουμε ότι ανήκουν κάπου πολιτικά. Το μόνο που τους νοιάζει είναι να βάφουν τοίχους, να εξελίσσονται καλλιτεχνικά και να γίνουν γνωστοί. Έτσι κάναμε και εμείς. Ιδεολογικά ίσως, μεγαλώνοντας να αρχίσουν να αναρχίζουν. (χαχα)

-Υπάρχουν, ή υπήρξαν παλιότερα στις αρχές εμφάνισης του γκράφιτι, διαμάχες/έντονος ανταγωνισμός μεταξύ των ομάδων; Η συλλογικότητα και συντροφικότητα σε ποιό επίπεδο βρίσκεται;
-Ναι, υπήρξαν και υπάρχουν ακόμα διαμάχες μεταξύ των ομάδων. Είναι μια υγιής κατάσταση αυτή. Είναι μέρος της κουλτούρας του γκράφιτι. Χωρίς αυτές τις διαμάχες δεν θα υπήρχε ανταγωνισμός και εξέλιξη του γκράφιτι.
Η συντροφικότητα υπάρχει μόνο μεταξύ των μελών της ομάδας. Κάτι σαν συμμορία.

-Με το γκράφιτι καταθέτετε ιδέες στους τοίχους. Εσείς ποιες ιδέες ή μηνύματα επιδιώκετε να καταθέσετε;
-Κάποιες φορές ναι, συμβαίνει να θέλουμε να περάσουμε κάποια μηνύματα με τα σχέδια μας. Τα τελευταία χρόνια τα μηνύματά μας έχουν κοινωνικό πολιτικό χαρακτήρα, επηρεασμένοι από αυτά που βιώνουμε καθημερινά.

-Πόση διάρκεια ζωής έχει ένα γκράφιτι;
-Εξαρτάται σε πιο σημείο το κάνεις! Συνήθως η διάρκεια κυμαίνεται από κάποιους μήνες έως 2 με 3 χρόνια.

-Σαν ενοχλεί που η τέχνη σας είναι εφήμερη; Δηλαδή κοπιάζετε να φτιάξετε ένα γκράφιτι και την επόμενη μέρα μπορεί να είναι σβησμένο ή αλλοιωμένο. Αλήθεια, ποια είναι η αντίδραση σας αν σας πατήσουν κάποιο κομμάτι;
-Μας ενοχλεί λίγο. Αλλά τι να κάνουμε, έχουμε συμβιβαστεί με την κατάσταση αυτή. Γνωρίζουμε ότι από όλη αυτή την ιστορία, θα μας μείνει ένα μεγάλο άλμπουμ με φωτογραφίες. Τώρα αν κάποιο γκράφιτι μας αλλοιωθεί ή σβηστεί την επόμενη μέρα, το σίγουρο είναι ότι θα έχει καταφέρει να μας νευριάσει πολύ ο τσόγλανος που το έκανε.

-Πόσο άνετα μπορεί να νιώσει η υπαίθρια τέχνη του δρόμου στεγασμένη μέσα σε μια αίθουσα τέχνης;
-Ένα γκράφιτι από την στιγμή που θα μπει σε μια γκαλερί, χάνει την ελευθερία και την δύναμη που έχει αποκτήσει στο δρόμο. Μέσα στην γκαλερί αρχίζει η εκμετάλλευση του γκράφιτι από τρίτους άσχετους τις περισσότερες φορές. Αυτά που κρεμάς στους τοίχους δεν έχουν σχέση με αυτά που γίνονται στους τοίχους. Το γκράφιτι ανήκει στον δρόμο. Και απευθύνεται σε όλους. Και όχι σε μια ελίτ που θα πει το «αγοράζω». Στον δρόμο υπάρχει μια διαρκής και άμεση επικοινωνία του γκραφιτά με το κοινό που τον παρακολουθεί και τα μηνύματα που μεταδίδει είναι ποικίλα.

-O Banksy, ο πιο δημοφιλής ανώνυμος graffiti artist, μπορεί να βλέπει με ικανοποίηση τα έργα του να πουλιούνται στο ebay, σε διαδικτυακή δημοπρασία, για χιλιάδες δολάρια. Ποιά είναι η γνώμη σας για τον Banksy και την τακτική του;
-Όλα για το χρήμα!!

-Ποιά είναι η άποψη σας για το πρόσφατο yarn bombing το happening με τα πουλόβερ στα δέντρα.
-Το έχουμε παρακολουθήσει και μας άρεσε πολύ. Έξυπνο!

-Μπορούμε διακρίνουμε μια αντίφαση σήμερα: από τη μια, στις διοικήσεις των σχολείων που ζητούν από ομάδες γκράφιτι να ζωγραφίσουν τους τοίχους των κτηρίων και, από την άλλη, στην ύπαρξη νόμων που περιλαμβάνουν ποινές φυλάκισης των «βανδάλων» έως αρκετών ετών. Μπορούμε να διακρίνουμε και άλλες αντιφάσεις;
-Ναι, θα αναφέρουμε δύο ακόμα που είναι σημαντικές. Η κάθε δημοτική αρχή, διοργανώνει κάθε χρόνο γκράφιτι φεστιβάλ σε ξύλινους καμβάδες, ενώ παράλληλα πληρώνει συνεργεία για να καθαρίζουν τα διάφορα γκράφιτι (παράνομα ή νόμιμα) που είναι φτιαγμένα σε δημόσιους χώρους. Επίσης μια άλλη αντίφαση είναι ότι κάποιοι προτιμούν να αγοράσουν από μία γκαλερί κάποιο πίνακα που να θυμίζει γκράφιτι, παρά να έχουν ένα γνήσιο γκράφιτι στον τοίχο τους.

-Από τα χρόνια που είστε στο δρόμο ποια θα λέγατε ότι είναι κατάσταση στον χώρο του γκράφιτι σήμερα σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια;
-Σαφώς καλύτερη, αλλά με τα μειονεκτήματα της. Έχουμε από την μια περισσότερους γκράφιτι καλλιτέχνες, πιο όμορφα γκράφιτι, μεγάλη ποικιλία χρωμάτων σπρέι, συχνά φεστιβάλ και από την άλλη τεράστιες βιομηχανίες παραγωγής χρωμάτων σπρέι που εκμεταλλεύονται την άνοδο του γκράφιτι παγκοσμίως πουλώντας ακριβά το προϊόν τους. Κατέληξε το γκράφιτι σε ένα πολύ ακριβό σπορ!!

-Τι μηνύματα σας ενδιέφερε να περάσετε τότε και τι τώρα;
-Παλιά δεν μας ενδιέφερε να περάσουμε μηνύματα. Βάφαμε τοίχους, γράφαμε τα ψευδώνυμα μας παντού και βγαίναμε τα βράδια για bombing. Μας άρεσε πολύ αυτό και το κάνουμε και τώρα μερικές φορές (σπάνια). Σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει, μας ενδιαφέρει να κάνουμε όμορφα γκράφιτι σχέδια με διάφορες θεματολογίες, που να αρέσουν σε όλους. Κυρίως όμως θέλουμε να σπάσουμε την μονοτονία του γκρι των τοίχων.

-Σας έχουν συλλάβει και αν ναι πως αντιδράσατε;
-Ναι πολλές φορές! Με ψυχραιμία.

-Και μια άκομψη ερώτηση: Πολιτικά που ανήκετε;
-Δεν θέλουμε να είμαστε απόλυτοι σε αυτή την απάντηση, βάζοντας μια ταμπέλα πάνω μας. Απλά μας αρέσει πιο πολύ να συμμετέχουμε σε ότι είναι αυτό-οργανωμένο σε ότι είναι πέρα από κομματικά δόγματα σε κάθε τι ελευθεριακό και σε δράσεις αλληλεγγύης. Ακόμα και οι δυο μας προσπαθούμε κάποιες φόρες να κάνουμε διάφορα πράγματα με τις δικές μας δυνάμεις. Είμαστε ντεμί αναρχικοί!

«είμαι εδώ,
κάπου εδώ,
με νιώθεις απαντά...
Αν ψάχνεις να με βρεις
άκου τα σπρέι μες' τη τσάντα,
έχω ένα σκοπό να βομβαρδίσω τα πάντα!
ΕΧΩ ΟΡΚΙΣΤΕΙ ΝΑ ΣΕ ΒΑΦΩ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!»

Από την δεκαετία του '90, που εξελίσσονταν με πιο εντατικούς ρυθμούς η ανάπλαση των πόλεων, συλλογικότητες, συνελεύσεις και ομάδες του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου, καθώς και αρκετές νεολαιίστικες πρωτοβουλίες, έβαζαν ως αιχμή στο λόγο και στις δράσεις τους, το ζήτημα της επαναοικειοποίησης των δημοσίων χώρων με την προοπτική της απελευθέρωσής τους από τα δεσμά της ελεύθερης αγοράς. Σκοπός του κράτους και του κεφαλαίου ήταν και είναι η κερδοφορία μέσω της εμπορευματοποίησης περιοχών που μέχρι πρότινος ήταν ελεύθεροι και δημόσιοι. Στο Αγρίνιο τα παράδειγμα δεν είναι λίγα: καταστροφή αλσυλλίων και δασικών εκτάσεων στην περιοχή του Παλιού Αγίου Χριστοφόρου, ανάπλαση της Κεντρικής Πλατείας, κατασκευή της πλατείας Δημάδη, πεζοδρόμοι για να εξυπηρετούν τα τραπεζοκαθίσματα των καφετεριών, φωταγωγήσεις, ξεκίνημα της ανάπλασης της παλαιάς Λαχαναγοράς και τόσα ακόμη. Φτάνοντας στο σήμερα, όπου σημειώνεται η συνέχιση των εργασιών στην παλιά Λαχαναγορά και καθώς και η έναρξη της ανάπλασης λεηλασίας του Δημοτικού Πάρκου, δεν αρκεί να μιλήσουμε μόνο για εμπορευματοποίηση των δημόσιων χώρων. Πλέον, καταδεικνύεται πως η ιδιωτικοποίηση του δημοτικού (δημόσιου) τομέα και των συλλογικών υποδομών έχει ως σκοπό την διάλυση της κοινωνικής ζωής και των κοινωνικών σχέσεων που υλοποιούνται και σε αυτούς χώρους, λαμβάνοντας πάντα υπόψην πως δημόσιος είναι ο χώρος που κομμάτια της κοινωνίας αποφασίζουν για λογαριασμό τους. Μπορούμε να πούμε με σιγουριά πλέον πως οι ιδιωτικοποιημένοι (περιφραγμένοι) χώροι αποτελούν την απάντηση στον φόβο της απειλής των «άλλων» σε όλο και πιο πολωμένες πόλεις, σε όλο και πιο πολωμένες κοινωνίες…

Με αφορμή την συνέχιση των έργων ανάπλασης της Λαχαναγοράς, παρακάτω δημοσιεύουμε ένα παλιότερο κείμενο του Παροξυσμού (τ#10, 2007) σχετικά με την ιστορία της μέσα από τα …δικά της μάτια. Μια ιστορία που ανακατεύει την παλιά αγρινιώτικη κοινωνία με την «άλλη πλευρά» της κοινωνίας του σύγχρονου Αγρινίου που εκφράζεται και προτείνει μακριά από μεσολαβήσεις και εξουσιαστικές λογικές. Σαν παραμύθι… Και παραμένουμε με ένα προβληματισμό: σε λίγο που όλοι θα περπατάμε πιο γρήγορα, με μια ζωή ξένη, σε μια πόλη ξένη, όταν περάσουμε μπροστά από την εξώπορτα της κυρά Λαχαναγοράς, αυτή, θα μας κλείσει το μάτι;

Ένα κτίριο μιλάει: Μια ιστορία από την παλιά Λαχαναγορά Αγρινίου.

Είμαι η παλαιά λαχαναγορά και σας χαιρετώ. Γεννήθηκα -χτίστηκα- για να είμαι ακριβής το 1933 και από τότε είμαι μόνιμη κάτοικος Αγρινίου… Έχω ζήσει πολλά. Ευτυχώς μέχρι τώρα έχω ζήσει και πολλά χρόνια. Αλλά ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται… Και επειδή η καιροί είναι χαλεποί και αύριο -μακριά από εμάς- μπορεί να μη ζω… και για να ακριβολογήσω και πάλι …μπορεί να έχω γκρεμιστεί …ή να με έχουν γκρεμίσει… θα ήθελα να πω την ιστορία μου. Γενικά στη ζωή μου έχω περάσει από πολλές φάσεις… Ξέρεις τώρα… Και εμείς τα κτήρια αποκτάμε ζωή μέσα από τη ζωή αυτών που μας κατοικούν ή που μας χρησιμοποιούν… Γιατί ως γνωστό, τα ντουβάρια από μόνα τους δεν έχουν καμία απολύτως αξία.

Πέρασα από πολλές φάσεις λοιπόν. Η πρώτη μου φάση ήταν όταν με χτίζανε … Πότε δε ξέχασα την κραυγή από τον χτίστη που έπεσε από την στέγη μου. Ποτέ δε θα ξεχάσω τον πόνο που ένοιωσε και ένοιωσα και εγώ. Από τότε και μέχρι που πέθανε περπατούσε στραβά… Μετά, και αφού ήμουν έτοιμη, για πολλά χρόνια αποτέλεσα χώρο στέγασης των εμπορικών δραστηριοτήτων των ψαράδων και των μανάβηδων. Αυτό έγινε μέχρι το '90 περίπου. Και για να σας πω την αλήθεια, αυτή ήταν και η καλύτερη περίοδο της ζωής μου.

Καταρχήν δε ξεχάσω ποτέ τις μυρωδιές. Λένε πως τα ψάρια μυρίζουν άσχημα… Λάθος. Αν εντοπίσει κάποιος τη θάλασσα και το αλάτι στη μυρωδιά τους θα καταλάβει… Και τα πορτοκάλια, τα λεμόνια, τα μανταρίνια… Δυνατές μυρωδιές… Μυρωδιές που τώρα σπάνια τις συναντάς .. Ξεφλούδιζες ένα μανταρίνι και μοσχοβόλαγε ο τόπος… Σταφύλια, καρπούζια, πεπόνια, κεράσια… Άλλο πράγμα.

Αλλά και οι συμπεριφορές των ανθρώπων ήταν πολύ διαφορετικές από τις σημερινές. Σήμερα, δεν ξέρω, οι άνθρωποι είναι γυαλισμένοι, ψυχροί και αγέρωχοι. Τότε ήταν αλλιώς. Πιο έξω καρδιά; Ποιο χαρούμενοι; Μήπως ήταν απλά περισσότερο ο εαυτός τους; Ωστόσο τα προβλήματα ήταν πολλά αλλά τους έβλεπες χαιρόντουσαν με τα απλά, τα καθημερινά. Το αεράκι που φυσάει, η μυρωδιά του χώματος μετά τη βροχή, η ζωντανή γεύση από ένα καλογινωμένο φρούτο και άλλα τέτοια που θεωρούνται και καλά ποιητικά…

Και οι σχέσεις ήταν διαφορετικές. Είχαν πολύ ένταση και αλήθεια. Ο κυρ Νίκος ο Χοντρός δε δίστασε να μείνει ολοτσίτσιδος σε καμιά 10αριά ανθρώπους μόνο και μόνο για να ζυγιστεί στη πλάστιγγα, να αποδείξει ότι ήταν ένα κιλό ελαφρύτερος για να κερδίσει ένα στοίχημα της πλάκας. Δεν το κέρδισε όμως. «Τσάμπα το στριπτίζ μωρέ Νικόλα», του είπαν μετά τα φιλαράκια του . Ενώ ο κυρ Τάσος έσπασε ένα-ένα όλα τα καρπούζια του για να ξεπλύνει την υποτιθέμενη προσβολή όταν του παραπονέθηκαν ότι είχε δώσει άγουρα καρπούζια. Αυτό ήταν έκφραση! Ως λαχαναγορά τότε δεν αποτελούσα σημείο μιας απλής εμπορικής συνδιαλλαγής. Αποτελούσα ένα από τα σημαντικότερα σημεία αναφοράς της πόλης… Όλοι οι παλιοί αγρινιώτες εργάτες και αγρότες είχαν περάσει από μένα. Κάθε μαγαζάκι είχε και απέξω και μερικά τελάρα ή στην καλύτερη κανα κουτσό τραπεζάκι για να κάθονται για παρέα οι φίλοι και οι οχτροί. Αλλά και οι τσαμπουκάδες ήταν και πιο έντονοι τότε. Πολύ πιο έντονοι. Αλλά τι να κάνουμε, έτσι είναι η ζωή. Εξάλλου καλύτερα τσαμπουκάς, παρά υποκρισία και μορφωμένες ρουφιανιές. Βέβαια και τότε υπήρχαν μπάτσοι και χαφιέδες όμως ούτε και τότε ήταν ιδιαίτερα αγαπητοί.

Λίγο πριν το '90 και μετά τα πράγματα τα είδα να αλλάζουν. Ήρθαν και τα πολυκαταστήματα. Το κέντρο του Αγρινίου άρχισε να γίνεται ασφυκτικό. Τα κτίρια όλα ήταν ανήσυχα. Όταν συζητούσαμε μεταξύ μας όλο στη καταστροφή πήγαινε ο νους μας. Κάτι θα άλλαζε αλλά τι ακριβώς θα ήταν αυτό δε ξέραμε… Μάθαμε αργότερα το όνομά του: Ανάπλαση.

Το '90 έπαψα να είμαι λαχαναγορά και μετονομάστηκα σε «παλιά λαχαναγορά». Είπαν πως ένα τέτοιο κτίριο με τέτοια δραστηριότητα δεν μπορούσε να παραμείνει ενεργό στο κέντρο του Αγρινίου. Οι αθηναϊκές καταβολές θα ήταν αναπόφευκτες και η πόλη μου θα έπρεπε να φωταγωγηθεί. Τότε έπεσα σε κατάθλιψη και ακολούθησε μία απελπιστική περίοδος. Τα παλιά σπίτια που ήμασταν φίλοι και μιλούσαμε, ξαφνικά εξαφανίστηκαν. Στη θέση τους ξεφύτρωσαν μοντέρνες πολυκατοικίες. Οι σχέσεις μου με αυτές ήταν μόνο εχθρικές. Όπως επίσης και με τα σουπερ μάρκετ, τα κλαμπ, τα σχολεία, το Δημαρχείο και άλλα πολλά κτήρια. Γιατί οι άνθρωποι δεν ορίζουν αυτά τα κτίρια όπως θα έπρεπε, αλλά τα κτίρια αυτά είναι που ορίζουν τους ανθρώπους. Γιατί είπαμε ότι οι άνθρωποι είναι που

πρέπει να δίνουν ζωή στα κτίρια. Για εκείνη την περίοδο λοιπόν μόνο σκοτεινές ιστορίες έχω να διηγηθώ… Ιστορίες και αστικούς μύθους που αραχνιάζουν πάντα κάθε είδους εγκαταλελειμμένα κτίρια: Σκυφτοί άνθρωποι, κατεστραμμένες ψυχές, πνεύματα και στοιχειά, ηρωίνη. Άστα να πάνε…

Και εκεί που νόμιζα κάπου το '98 πως όλα τελείωσαν και ευχόμουν να' ρθει καμιά μπουλντόζα μπας και πάρει τέλος αυτή η παλιοκατάσταση, σκάνε κάτι τύποι ψιλοφρικιά και έτσι και μέσα σε λίγες μέρες χωρίς να πάρω γραμμή γέμισα με μουσικές και ανθρώπους ωραίους με περίεργα κουρέματα, ζωγραφιστά μπλουζάκια και παντελόνια, μποτάκια και παραμάνες αλλά κυρίως γέμισα με ιδέες και σκέψεις που δεν περιστρέφονταν γύρω από καβάτζες και λεφτά. Και αυτό μου άρεσε. Τους τύπους δεν τους είχα ξαναδεί ποτέ πριν . Έμαθα όμως για αυτούς: ήταν πανκ και αναρχικοί και προέρχονταν από ένα σπίτι που το είχαν βαπτίσει «Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγρινίου –Studio OverGround» (που λειτούργησε μέχρι το 2001 περίπου). Μετά από αυτό κάθε λίγο και λιγάκι έρχονταν αυτοί οι τύποι και όχι μόνο αυτοί αλλά και πολύ άλλοι, με στόλιζαν με πανό, με ζωγράφιζαν με σπρέι, με γέμιζαν με μουσική, κουβέντες και εικόνες. Μετά ήρθαν άλλοι με νέες ιδέες, άλλη ομιλία, άλλη μουσική, άλλες εικόνες. Και τελικά μπορώ να πω ότι ως ένα σημαντικό σημείο κατάφεραν το σκοπό τους: έγινα σημείο αναφοράς πάλι στη πόλη η τοπική κοινωνία ξανάνιωσε την παρουσία μου… Πολύ όμως είχα στραβώσει όταν κάποιοι τύποι προερχόμενοι από ένα άλλο κτήριο που δεν πολύ γουστάρω, τη Πανεπιστημιακή Σχολή, ήρθαν και έκαναν συναυλία με είσοδο. Και μαζί με εμένα είχαν στραβώσει και άλλοι πολλοί… Μα δεν καταλαβαίνω! Τόσες δεκαετίες μπαινοβγαίνει οποίος θέλει και όποτε θέλει και ήρθαν κάποιοι έξυπνοι να βγάλουν λεφτά από μένα. Ευτυχώς δε ξανάγινε.

Τα χρόνια πέρασαν, τα κτίρια άλλαξαν, άλλαξα και εγώ. Αν και πια δεν είμαι το σημείο αναφοράς που ήμουν, δεν ξεχάστηκα. Συνεχίζω να υπάρχω και είμαι χαρούμενη γιατί δίπλα από μένα, στο παλιό στάδιο της ΓΕΑ, έγινε μία πλατεία, μαύρο χάλι. Ή μάλλον άσπρο χάλι. Μία κάτασπρη μαρμαρένια πλατειά με μπετό και όλο ψύχρα, είναι τώρα ο νέος μου συγκάτοικος. Όχι δεν τρελάθηκα. Μπορεί η δεσποινίς πλατεία να μη μου αρέσει, άλλα μου αρέσει όλος ο κόσμος που σκάει εκεί. Πιτσιρικάδες με σκέιτ κάνουν φιγούρες όλη μέρα και το βράδυ γκαφιτάδες καταθέτουν την τέχνη τους. Από άσπρη η πλατεία έχει γίνει πολύχρωμος καμβάς ανεμελιάς. Μιας ανεμελιάς όχι αφασίας, μα ανεμελιά με σαμπουκά. Και αυτό φάνηκε στη εκδήλωση που έκαναν κάποιοι από τους θαμώνες της πλατείας, που χωρίς καμία άδεια στήσανε τα όργανα και χωρίς να τους ενοχλήσει κανείς έκαναν αυτό που θέλανε. Και φυσικά -τι παράληψη!- το πανό που πάντα κοσμεί το παράπλευρο τοίχωμα μου.

Εντάξει όπως και να το κάνουμε καλά είναι και τώρα… Αλλά μου λείπουν και οι παλιές καταστάσεις. Από τον κυρ Νικόλα το Χοντρό μέχρι και άλλους που ενώ ήταν ανέμελοι και δυναμικοί, ξαφνικά έφυγαν και άλλαξαν. Βέβαια ο κυρ Νικόλας έμεινε μέχρι τέλους ρεμάλι και μάγκας. Αλλά οι άλλοι; Γιατί ρε παιδιά τέτοια αλλαγή; Σε ένα κόσμο ετοιμόρροπο, δεν υπάρχουν καβάτζες. Γιατί να τα παραδώσετε τα όπλα; Κάτι ξέρω εγώ που τα λέω. Παρατηρώ και αν και ποτέ δεν επεμβαίνω, ξέρω, έχω δει, έχω μάθει. Επικοινωνώ με όλα τα κτίρια και καταλαβαίνω.

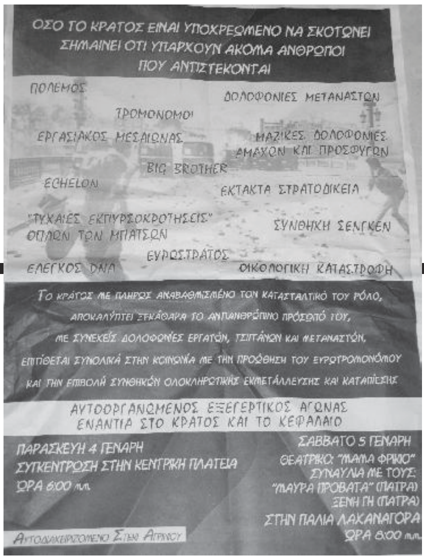
Καταστολή δεν είναι ο μπάτσος μόνο… Καταστολή είναι και οι ψεύτικες αναπνοές, ο ψεύτικος βηματισμός, η ψεύτικη ζωή. Και τελικά, όλοι αυτοί που έμειναν για πάντα νέοι, κορόιδα ήτανε;

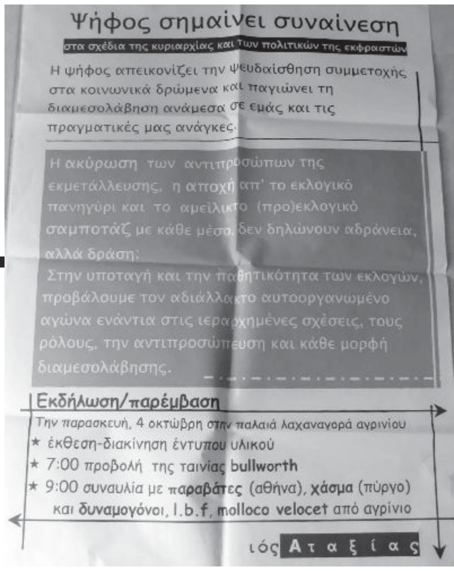

Από το τελευταίο τεύχος του Παροξυσμού (άνοιξη 2012) μέχρι σήμερα, έχει περάσει ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, όπου έχουν μεσολαβήσει διάφορα σημαντικά γεγονότα, τόσο σχετικά με τον κοινωνικό εκφασισμό, την άνοδο της Χρυσής Αυγής, την είσοδο της στη βουλή και τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, αλλά και σχετικά με το μαχητικό αντιφασισμό από αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας. Επιλέξαμε, αντί να συντάξουμε ένα κείμενο καταγραφής γεγονότων, να κάνουμε μια συζήτηση. Το μεγαλύτερο μέρος της συζήτησης αυτής το ηχογραφήσαμε και το παρουσιάζουμε παρακάτω. Επικεντρώνουμε ενδεικτικά σε γεγονότα που συνέβησαν στη διάρκεια της περσινής χρονιάς και πιο συγκεκριμένα στις επιθέσεις που δέχτηκε το Rock Bar Dewars (με συνέπεια την λήξη λειτουργίας του), μιας και μέχρι σήμερα δεν έχει υπάρξει μια ολοκληρωμένη τοποθέτηση περί αυτού. Η παρούσα συζήτηση δεν επιδιώκει να κάνει μια ολοκληρωμένη καταγραφή των αντιφασιστικών δράσεων και κινητοποιήσεων που έχουν γίνει στο Αγρίνιο την τελευταία περίοδο και σε καμία περίπτωση δεν αναδεικνύει το σύνολο των θέσεων των αντιφασιστικών μετώπων της πόλης. Στη συζήτηση αυτή θα μιλήσουν ο Κώστας, ο Νικολάκης και ο Ραμόνας, οι οποίοι ήταν και οι άμεσα εμπλεκόμενοι, αφού δούλευαν στο εν λόγω μαγαζί. Ας ξεκινήσουμε…

* Μία απολογιστική συζήτηση

για τα γεγονότα της περσινής χρονιάς (2012-2013).

- Η Χρυσή Αυγή ήταν πάντα απούσα από την πόλη του Αγρινίου. Δε μπόρεσε ποτέ να δημιουργήσει ένα πυρήνα που να έχει ανοιχτή δημόσια δράση μέσα στη πόλη. Μπορεί να έχει ψηφοφόρους, αλλά στερείται ενεργών πολιτικών υποκειμένων. Τι επιδίωκε όμως εκείνη την περίοδο στο Αγρίνιο;

Κώστας: Η Χ.Α σίγουρα είχε ως πρώτο στόχο να μπει μέσα στη πόλη του Αγρινίου. Ακόμα και τα γραφεία που κατάφεραν να φτιάξουν είναι εκτός της πόλης, πέρα από την εθνική οδό, κολλητά στο μπατσομέγαρο. Το κοτέτσι των μπάτσων δηλαδή. Τα πρώτα γραφεία προσπάθησαν να τα φτιάξουν κρυφά ακριβώς στην κεντρική πλατεία. Αλλά πριν ακόμα τα ανακοινώσουν, μαθεύτηκε και κόσμος -περίπου 40 άτομα- αποφάσισε στο φως της μέρας να τους τα κλείσουν. Έτσι και έγινε. Στη συνέχεια κατάλαβαν πως μέσα στην πόλη δε τους παίρνει και έτσι πήγαν δίπλα στο μπατσομέγαρο.

- Πέρυσι και αφού είχαν κάνει τα γραφεία στο μπατσομέγαρο προσπάθησαν να εμφανιστούν μέσα την πόλη;

Κ: Ναι προσπαθούσαν για καιρό να μπουν, να έχουν παρουσία. Είχαν μπει και στη βουλή πια. Όλα όμως απαντιόντουσαν. Ο κόσμος στο Αγρίνιο δε τους γουστάρει. Είτε στις πρώτες τους προσπάθειες, πριν ακόμα ανοίξουν τα γραφεία, να βρεθούν σε καφενεία, είτε αργότερα να μοιράσουν τρόφιμα μόνο για Έλληνες στο κέντρο... Δεν έβρισκαν ποτέ απήχηση στην κοινωνία.

- Πάμε τώρα στις επιθέσεις που έγιναν.

Κ: Ναι έγιναν επιθέσεις στην κατάληψη Apertus και στο μπαρ Dewars. Στο Dewars (το οποίο το νοικιάζαμε από το Σεπτέμβρη του '12) δούλευα εγώ με τα παιδιά και ήταν στέκι όπου σύχναζαν νεολαίοι.

- Και για πείτε για την ιστορία αυτού του μαγαζιού.

Ραμόνας: Ο κόσμος που πρωτοπήγε Dewars, ήταν ο κόσμος που άραζε στο πάρκο, ο οποίος δεν άντεχε την νοοτροπία της πρέζας που άρχισε να επικρατεί εκείνη την περίοδο. Έτσι, μαθαίνοντας ότι υπάρχει αυτός ο χώρος που ήταν μακριά από το κέντρο, μετακινηθήκαμε προς τα εκεί, κάνοντας το στέκι. Αυτό τέλη '80 με αρχές '90.

Κ: Από το '92 πήρε μια πιο ροκ μορφή και άρχισε να γίνεται στέκι ροκάδων, μεταλλάδων, πάνκηδων. Από το 95- 96 άρχισε να γίνεται ένα σημείο αναφοράς στην πόλη μιας άγριας νεολαίας και μιας νεολαίας που αμφισβητούσε τον κυρίαρχο τρόπο ζωής. Έπαιζαν διάφορες μπάντες όπως «Ανάσα Στάχτη», «Χαοτικό Τέλος», «Stress», «Γκούλαγκ», «Disorder», «Χαοτική Διάσταση» κα. Καθώς και τα τοπικά συγκροτήματα «Αρένα», «Dead Machine» και «Other Side», που γύρω από αυτά τα συγκροτήματα συσπειρώνονταν ένας κόσμος από τους οποίους στη συνέχεια αρκετοί έφτιαξαν το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγρινίου (Studio OverGround) που λειτούργησε από το 1996 έως το 2002.

- Τι είδους επιθέσεις δέχτηκε το μαγαζί;

Κ: Από τη στιγμή που άνοιξε και έγινε γνωστό ότι το δουλεύουν άτομα του αναρχικού χώρου στοχοποιήθηκε. Συγκεκριμένα, μου είπε φίλος, που είχε άμεσες και επιβεβαιωμένες πληροφορίες, ότι εδώ στο Αγρίνιο ο πρώτος στόχος των φασιστών είναι το μαγαζί και ότι η εντολή έρχονταν από Αθήνα. Αυτό το μάθαμε στην αρχή που ανοίξαμε και επιβεβαιώθηκε με τα σκηνικά που έλαβαν χώρα στη συνέχεια. Συγκεκριμένα, η πρώτη επίθεση που δέχτηκε, ήταν στις 24 Νοέμβρη 2012, μετά από μικροσυμπλοκή που έγινε σε κοντινό σημείο με αντιφασίστες και άτομο που φορούσε μπλούζα και καπέλο Χρυσής Αυγής. Συγκεκριμένα, Σάββατο μεσημέρι με κίνηση δέχτηκε επίθεση από δυο αυτοκίνητα γεμάτα με φασίστες -και ενώ στο μαγαζί ήταν μόνο 4-5 άτομα. Στη συνέχεια, αποδείχτηκε ότι το ένα αυτοκίνητο-βανάκι ήταν του Μακρή που είναι υποψήφιος τώρα για δήμαρχος στο Μεσολόγγι και είναι μπάτσος. Κατέβηκαν λοιπόν από το βανάκι με κράνη, παλούκια και έσπασαν κάποια τζάμια και έφυγαν στο τσακ-μπαμ. Τα επόμενα σκηνικά έγιναν το Πάσχα του '13. Ενώ μόλις πριν από λίγες μέρες στις 21 Απριλίου είχε δεχθεί επίθεση για δεύτερη φορά η κατάληψη Apertus και έγινε και πορεία αλληλεγγύης. Έτσι λοιπόν στις 7 Μαΐου έγινε το δεύτερο χτύπημα στο μαγαζί. Γενικά να αναφέρω εδώ πως αυτή την περίοδο όποιο γεγονός μαχητικού αντιφασισμού γινόταν στην πόλη, οι φασίστες σαν απάντηση επιτίθονταν στο μαγαζί.

-Λειτούργησε, δηλαδή, σαν σάκος του μποξ, ε;

Κ: Ε, κάπως έτσι. Ήξεραν εκεί ότι συχνάζουν νεολαίοι και κόσμος του αντιφασιστικού χώρου.

Νικολάκης: Εντάξει, ήταν μια περίοδος με αρκετή ένταση... Αρχικά, όπως και ο Κώστας λέει, όντως το μαγαζί λειτουργούσε σαν σάκος του μποξ, απαντητικά, από τους φασίστες. Αυτό βέβαια βάζοντάς το -ψύχραιμα πια- σε ένα γενικότερο κάδρο, δεν είναι και τόσο παράδοξο. Από τη μια, το ύφος του μαγαζιού. Από την άλλη, ένας χώρος δεν είναι τα ντουβάρια του. Είναι οι άνθρωποι... Ως εκ τούτου -και αντιλαμβανόμενοι πλήρως τους συσχετισμούς- ίσως θα έπρεπε να είμαστε περισσότερο προετοιμασμένοι για τέτοια σκηνικά. Όντως, στη πόλη υπήρχε μάχη τότε. Αυτοί προσπαθούσαν να «μπουν» στη κοινωνία -μάταια- και από την άλλη άνθρωποι αγωνιστές -με τρόπο ευρύτερο- προέβαλλαν αντιστάσεις... Στη τελική, στόχος τους -πέρα από το συμβολισμό που είχε το μαγαζί στη πόλη-, ήταν οι ίδιοι οι άνθρωποι που το «έτρεχαν». Άνθρωποι με χρόνια στους κοινωνικούς αγώνες, δραστήριοι… Το «παιχνίδι» είναι αυτό. Οι όροι της μάχης είναι αυτοί. Κάθε επιλογή έχει το κόστος της.

Τώρα όσον αφορά τα περιστατικά… Θα αναφερθώ σε ένα.

Αράζαμε χαλαρά ένα βραδάκι παρεούλα. Μαθητές, φοιτητές, φίλοι.. Αν θυμάμαι καλά 7-8 άτομα στο σύνολο. Είχε προηγηθεί χωρίς να το γνωρίζουμε ως τότε- μια περιποίηση προσώπου από μαχητικούς αντιφασίστες στο πρωτοπαλίκαρο του Μπαρμπαρούση στη τοπική οργάνωση. Εκεί, λοιπόν, έχουμε τη τιμή -αλλά όχι το αίμα κατά το γνωστό τρίπτυχο- να γνωρίσουμε από κοντά τον προαναφερόμενο εκπρόσωπο του κοινοβουλίου. Σε στυλ σαλούν, κάνει έφοδο με τρεις οπλισμένους μπράβους (εκ των οποίον ο ένας που είχε δεχθεί τη περιποίηση που λέγαμε).Δύσκολες στιγμές που γίνονται ακόμη δυσκολότερες με τη παράλληλη παρουσία μικρών παιδιών από τη μια και όπλων από την άλλη. Ακολούθησε ένα πεντάλεπτο τεράστιας έντασης μιας και οι ισορροπίες ήταν πολύ λεπτές. Ατάκες μυθικές τύπου «ποιος θα με σερβίρει» ακούστηκαν και για να μην τα πολύ λέω μετά από αυτή τη πεντάλεπτη επίδειξη όπλων και μαγκιάς απέναντι σε άοπλα αγόρια και κορίτσια, αποχώρησαν συνεχίζοντας την εμετική τους μπαρότσαρκα.

- Του έβαλες μπύρα τελικά;
Ν: Δεν σερβίρω σε οπλισμένους...
Κ: Όχι, μωρέ! Τι μπύρα! Είπε την μαγκιά του και έφυγε. Στη συνέχεια, μάθαμε ότι είχαν φέρει βόλτα και σε άλλα μαγαζιά στη πόλη, αλλά και στο πάρκο ψάχνοντας κόσμο με φακούς στο σκοτάδι. Βεβαίως, δεν τόλμησαν να ζυγώσουν στη πλατεία Δημάδη -αν και ήξεραν- ότι εκεί είναι μαζεμένος κόσμος. Εκεί ήταν ο κόσμος. Μετά από κάποια γεγονότα μαχητικού αντιφασισμού ήταν σε εξέλιξη στην Δημάδη αυθόρμητη αντιφασιστική πορεία. Αλήθεια γιατί δε πήρε τα όπλα του να πάει εκεί;

- Προτίμησε να κάνει μπαρότσαρκα μάλλον.
Κ: Μαγκότσαρκα συνοδεία μπράβων. Κάτσε να πω έχει και συνέχεια. Το επόμενο μεσημέρι και ενώ το μαγαζί ήταν ανοιχτό ένας σύντροφος ήταν έξω από το μαγαζί και κατέβαινε το δρόμο. Ξαφνικά φρενάρει ένα αυτοκίνητο και κατεβαίνει ο Μπαρμπαρούσης με έναν μπράβο και αρχίζει να βρίζει και να απειλεί. Εκεί επεμβαίνει και ο Ραμόνας.
Ρ: Ενώ ήμασταν μέσα, κάνοντας soundtsek για το live, ακούσαμε θόρυβο έξω. Βγήκαμε και είδαμε τον Μπαρμπαρούση με σιδερένιο ρόπαλο του μπέιζμπολ, να κυνηγάει έναν φίλο μας νεαρό αντιφασίστα. Αφού φυγαδεύσαμε τον φίλο μας μέσα στο μαγαζί, έκλεισα το δρόμο στο Μπαρμπαρούση, λέγοντας του «δεν μπαίνεις μέσα». Αυτός προσπάθησε να μπει, αλλά τον καθυστερήσαμε αρκετά και άρχισε να βγαίνει και κόσμος από τα μπαλκόνια και να διαμαρτύρεται. Και τότε του λέει ο μπράβος του «πάμε να φύγουμε» φοβούμενος μην μαζευτεί κόσμος.
Κ: Επίσης έβγαλε όπλο και απείλησε κόσμο που ήταν στο μπαλκόνι.
Ρ: Το μόνο που κατάφερε εκείνη την μέρα να κάνει, ήταν να ακυρωθεί το live και να συσπειρωθεί κόσμος, κάνοντας αυθόρμητη πορεία στο κέντρο της πόλης.
Κ: Ναι, αντί για συναυλία έγινε αυθόρμητη συνέλευση μέσα στο μαγαζί, όπου υπήρξε από όλους η επιθυμία να γίνει άμεσα μια αντιφασιστική πορεία στους δρόμους του Αγρινίου. Έτσι και έγινε. Η πορεία πέρασε και από όλα τα μαγαζιά που το προηγούμενο βράδυ είχε επισκεφθεί η φασιστοσυμμορία. Ακόμα, να πούμε, δημοσιογράφος που μένει στη γειτονιά, όταν έγινε η επίθεση, είχε βγει να δει τι γίνεται, και βγάζει φωτογραφίες τις οποίες δημοσιοποιεί. Στη συνέχεια ο δημοσιογράφος απειλήθηκε τηλεφωνικά από τον Μπαρμπαρούση.

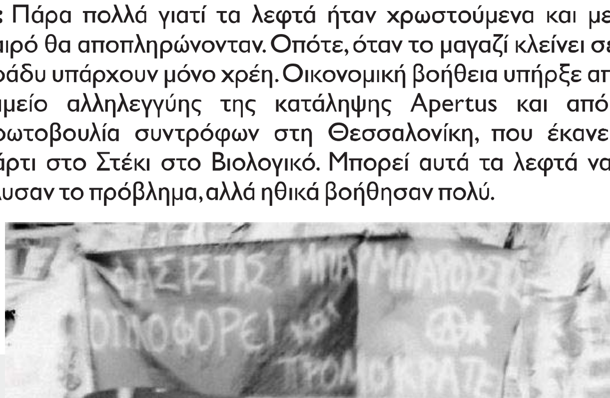
- Στη συνέχεια τι έγινε; Συνέχισε το μαγαζί;
Κ: Ναι κανονικά. Το τελευταίο σκηνικό έγινε εκεί στα τέλη Μαΐου. Ήταν γύρω στις έντεκα το βράδυ. Την προηγούμενη μέρα είχε προηγηθεί πάλι σκηνικό με κάποιον κόσμο και ένα φασίστα κάπου στην πόλη. Όπως είπα και πριν, ότι και να γίνονταν, οι φασίστες στο μαγαζί έρχονταν για «αντίποινα». Πάμε πάλι σε αυτό που λέγαμε πριν. Έντεκα το βράδυ. Στο μαγαζί γύρω στα δέκα άτομα. Παράθυρα ανοιχτά βλέπεις είχε πιάσει καλοκαίρι. Και ξαφνικά βλέπω από το παράθυρο ένα μπουκάλι να εκσφενδονίζεται και να σκάει στην απέναντι γωνία του μαγαζιού και να πιάνει φωτιά. Ήταν μπουκάλι με βενζίνη και ΑΚ. Μιλάμε ξαφνικά δεν έβλεπες τίποτα μπροστά σου. Παντού καπνοί. Δεν ήξερα τι να πρωτοσκεφτώ. Να πάρω τον πυροσβεστήρα, να βγάλω τους φοιτητές έξω. Παίρνω τον πυροσβεστήρα. Από το παράθυρο, βλέπω ένα χέρι με φυσούνα να ρίχνει «παραλά» και οι άλλοι να εκτοξεύουν μπουκάλια και πέτρες. Όλα καίγονταν. Εκείνη την ώρα βγαίνουμε όλοι από τη πίσω πόρτα να αναπνεύσουμε. Μέχρι να βγούμε στη μπροστά πόρτα -μιλάμε για καπάκια- βλέπουμε τους Δίας μπροστά. Δε μας λένε τίποτα, μόνο ότι πήγαν προς τα κάτω και πάνε από πίσω τους και αυτοί. Αμέσως ήρθε ένας γείτονας που το μπαλκόνι έβλεπε το σκηνικό και είπε ότι όλα ήταν στημένα. Οι μπάτσοι ήταν από πριν εκεί, πιο πάνω, και τους έδωσαν κάλυψη.
Ρ: Εμείς ήμασταν σε άλλο μαγαζί σε σχετικά κοντινή απόσταση και εκείνη την μέρα πέρασαν ΔΙΑΣ κτλ, κοντοστάθηκαν, κούνησαν το κεφάλι και χαμογέλασαν ειρωνικά. Σε λιγότερο από δύο λεπτά της ώρας, χτύπησε τηλέφωνο ότι έγινε πέσιμο στο Dewars και ανεβήκαμε όλοι προς τα πάνω.

-Δύσκολη κατάσταση. Γιατί όμως τόσο εμμονή με το μαγαζί;
Κ: Πολλοί οι λόγοι. Η ιστορία που είχε το μαγαζί, αυτοί που το δούλευαν αλλά και αυτοί που άραζαν καθημερινά εκεί. Δεν το ήθελαν με τίποτα. Ήταν ένα επιπλέον μέρος. Υπήρχε εκείνη την περίοδο η κατάληψη, το στέκι αλλά αυτός ήταν ένας επιπλέον χώρος, όπου μπορούσε καθημερινά να βρίσκεται κόσμος, υπήρχε τριβή. Και το θεώρησαν ίσως πιο εύκολο να κλείσουν ένα μαγαζί ίσως και λόγω της ιδιοκτήτριας και της γειτονιάς. Ενώ με τη κατάληψη η γειτονιά είναι μαζί μας.

- Και μετά από αυτό, τι;
Κ: Μετά από αυτό το χτύπημα την ίδια ώρα έκλεισε και το μαγαζί. Τέλος. Από πάνω έμενε και η ιδιοκτήτρια. Δε μπορούσε να προχωρήσει.
- Και εσύ;
Κ: Εγώ σπίτι. Ήταν πέρα από μια πολιτική ήττα και προσωπική. Πολιτική παρόλο που δόθηκαν άμεσες απαντήσεις και η Χρυσή Αυγή δε κατάφερε τελικά να μπει στη πόλη. Και να, όμως! Τα πρόσωπα της καταστολής κράτους και παρακράτους είναι πολλά. Και ένα από αυτά είναι οι πρακτικές φόβου και τρομοκράτησης, αλλά και η οικονομική εξόντωση με επιθέσεις στον εργασιακό χώρο με σκοπό να μας απενεργοποιήσουν από τις κινηματικές διαδικασίες.

- Πίστευαν πως πλήττοντας έναν άνθρωπο οικονομικά θα τον βγάλουν εκτός;
Κ: Ε, ναι! Αλλά νομίζω δε τα κατάφεραν. Αυτοί εξαφανίστηκαν τελικά. Μετά από αυτό δεν ξαναεμφανίστηκαν ποτέ. Βεβαίως, σε αυτό έπαιξε ρόλο και τα αντανακλαστικά του τοπικού αντιφασιστικού κινήματος και η δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Και δυο μέρες μετά τη δολοφονία του Παύλου που εμφανίστηκε στη πλατεία ο Μπαρμπαρούσης να πιει καφέ πρωί-πρωί γιουχαρίστηκε.

- Δηλαδή το μαγαζί έκλεισε σε ένα βράδυ; Αυτό δε δημιούργησε οικονομικά προβλήματα;
Κ: Πάρα πολλά γιατί τα λεφτά ήταν χρωστούμενα και με τον καιρό θα αποπληρώνονταν. Οπότε, όταν το μαγαζί κλείνει σε ένα βράδυ υπάρχουν μόνο χρέη. Οικονομική βοήθεια υπήρξε από το ταμείο αλληλεγγύης της κατάληψης Apertus και από μια πρωτοβουλία συντρόφων στη Θεσσαλονίκη, που έκανε ένα πάρτι στο Στέκι στο Βιολογικό. Μπορεί αυτά τα λεφτά να μην έλυσαν το πρόβλημα, αλλά ηθικά βοήθησαν πολύ.

Μπωντλαίρ, γεννήθηκες νωρίς.

«Αχ, μικρέ μου, ποτέ δε θα απαλλαγείς από αυτή την αίσθηση. Είσαι ένοχος! Κάθε φορά που θα βγαίνεις από το σπίτι σου, θα αισθάνεσαι πίσω σου ένα επικριτικό βλέμμα που θα σου φωνάζει να γυρίσεις! Θα τριγυρνάς στο κόσμο σαν σκύλος δεμένος μ' ένα μακρύ λουρί! Κι ακόμα κι όταν θα' σαι μακριά, θα αισθάνεσαι πάντα το κολάρο της οικογένειας στο λαιμό σου! (Σαρλ Μπωντλαίρ, θα έχεις φτάσει σαράντα χρονών κι ακόμα θα φοβάσαι τη μητέρα σου!)»

Μίλαν Κούντερα, Η ζωή είναι Αλλού, 1973

«Αλλά αν ποτέ μπορέσω να ξαναβρώ το σθένος και τη ζέση που είχα ορισμένες φορές, θα εκτονώσω το θυμό μου με βιβλία τρομακτικά. Θα' θελα να ξεσηκώσω εναντίων μου όλο το ανθρώπινο γένος».

Σαρλ Μπωντλαίρ, Επιστολή στη μητέρα του,1867

Διαδικτυακά

Ενδιαφέρουσες ιστοσελίδες από Αγρίνιο:

squat.gr

apertus.squat.gr Κατάληψη Apertus -Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος

paroksismos.squat.gr Παροξυσμός -Κριτική, δράση και αντιπληροφόρηση

radiourgia.squat.gr Ραδιουργία 88FM -Αυτοοργανωμένο Κοινωνικό Ραδιόφωνο

parkoagriniou.wordpress.com Σώστε το Πάρκο Αγρινίου!

agriniozone.blogspot.com Αυτόνομη Ζώνη -Για την αλληλεγγύη μεταξύ των οπαδών

enaetsi.wordpress.com Ποίηση

* Κυριακή

Δευτέρα:
Ξυπνητήρι τις 7.
6 λεπτά δρόμος. Στάση, λεωφορείο.
13 λεπτά διαδρομή.
Ασανσέρ, 4ος όροφος.
Γραφείο, χαρτιά, υπογραφές.
Σχολάμε στις 2.
Ισόγειο. Στάση, λεωφορείο.
6 λεπτά δρόμος.
Φαγητό απ' έξω.
Τηλεόραση ύπνος.

Τρίτη:
Ξυπνητήρι τις 7.
6 λεπτά δρόμος. Στάση, λεωφορείο.
13 λεπτά διαδρομή.
Ασανσέρ, 4ος όροφος.
Γραφείο, χαρτιά, υπογραφές.
Σχολάμε στις 2.
Ισόγειο. Στάση, λεωφορείο.
6 λεπτά δρόμος.
Φαγητό απ' έξω.
Τηλεόραση ύπνος.

Τετάρτη.
Πέμπτη.
Παρασκευή .
Σάββατο.

Να που έφτασε η ανθρωπότητα.
Να βρίσκει ευτυχία
στην κάθε Κυριακή
που όλη μέρα
δεν χρειάζεται
να βγάλει τις
πιτζάμες του.

-Menel

* Κόμπος στον κόμπο
Κόμπος στον κόμπο
μίκρυνα πολύ ρε
κόμπο στον κόμπο
σαν μπάλα έγινα
και είμαι για κλωτσιές

-Ένα έτσι

* Οικονομία

Οικόσιτη φωτιά
μπουχτισμένη στην ευελπιστία
όπως τα μάτια των σκύλων.
Απ' τις μπρίζες
η ηχώ
μιας νουθεσίας
που καιροφυλακτεί
σε κάτι περισσότερο
από ένα ψαλίδι
που τεμαχίζει κλωστές.

Παρηγοριέται η σοφία
με νεκρούς
ενός ακούσιου
συστήματος αξόνων
ανεπαλήθευτους
ολοκληρωτικά ατελέσφορους.

Είμαι εγώ
ότι είμαι εγώ
όπως εσύ
είσαι ένας άλλος.

-Ένα έτσι

* Μαγνητισμοί

Η Επαρχία, η πόλη που μένω,
είναι θλιβερή.
Θα την ήθελα λίγο
μελαγχολική,
έστω καταθλιπτική.
Και κάθε φορά
που προσεγγίζω τον κόσμο
ένα βήμα εγώ,
δυο αυτός πίσω.
Παράξενο;
Αλλά την βρήκα τη λύση!
Περικλείομαι
από αντίστροφο μαγνητικό πεδίο.
Και ο κόσμος φορά πανοπλία!
ΧΑ ΧΑ!
Και τόσο καιρό μου διέφευγε...

-F(x)

* Νουθεσία

Πεμπτουσία η κατανάλωση
ανυμπορότητα στον εαυτό σου
να σταθείς..
Να γεμίσεις το κενό με βιτρίνες
έως ότου βιτρίνα γίνεις..
Ακουλουθείς τις ορδές
της υποτιθέμενης λύτρωσης..
Γραμμές έτοιμες προς αφαίμαξη..
Φως της ημέρας ακόμα υποτονικό
για τα δίχως λάμψη μάτια σου..
Εναπόθεσες στην ελπίδα
μα αυτή στην εφηβική παρόρμηση
έχει χαθεί..
Και όποτε νοσταλγείς
υπόκωφη θλίψη σε κυριεύει..
Και θρηνείς τα σκοτάδια
από μάταιη ντροπή..
Κάποτε μύριζε αλλιώς η ατμόσφαιρα
οι ήχοι προκαλούσαν την στείρα σιγή
ο ουρανός απογύμνωνε όλα τα δόγματα..
Η ανάσα ήταν γενναία
σε διέρρεε ζωτική δύναμη
πλημμύρα στις φλέβες σου..
Και όμως στο βωμό των ονείρων
της νοθευμένης κουλτούρας
ήθελες να εκπληρώσεις..
Θυσιάζοντας ότι υπήρχε
στα κατάβαθα της ψυχή σου..
Ακόμα απορείς
πως αφέθηκες να οδηγηθείς
από κάτι που έμοιαζε γελοίο..
Φανταζόσουν από στείρα πηγή
όπου δροσίζονται οι χλευαστές
θα αναζητούσες τη δροσιά;
Αυταπάτης λυρισμούς..
ατέρμονος ξεπεσμός..

-Νίκος

*

«θα ‘θελα λίγο δυναμίτη θα ‘θελα μιαν έκρηξη
που να σκορπίσει το χειρότερο θάνατο
στα βολέματά σας».